

GIUVAIERUL SCOTIAN

„Intrigi și dragoste,
într-un roman la superlativ”
Romance Reviews Today

MAY
McGOLDRICK

SERIA „SCOȚIENI REGALI”

Maisie Murray este imaginea docilității și a calmului în ochii familiei, dar alături de prietenele ei este o neînfricată susținătoare a drepturilor femeilor și a votului universal și chiar înființează Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh.

Niall Campbell, crou de război și ofițer în Regimentul regal scoțian, decide să aleagă stabilitatea și să ducă o viață liniștită, departe de intrigile politice, renunțând la cariera strălucitoare, în pofida insistențelor superiorilor lui. Într-o zi însă, când își salvează sora de urmările unui protest ce amenința să devină violent, o cunoaște pe Maisie și este cucerit de curajul și frumusețea ei și chiar vrea să își întemeieze o familie alături de ea. Dar, când sora lui este arestată, este obligat să renunțe la toate planurile de viitor pentru că autoritățile britanice îi cer să îndeplinească o misiune periculoasă în schimbul vieții surorii lui.

Părăsită de Niall, Maisie este nevoită să fugă din Edinburgh din pricina revoltelor care cuprind tot mai multe orașe ale Scoției. Ajunsă la un castel din inima munților, este surprinsă să-l întâlnească aici pe Niall și speră că de data asta destinul să fie de partea lor. Dar, dacă nu vor găsi o cale să se opună forțelor distructive care amenință să îi despartă, secretele ascunse vor sta mereu în calea împlinirii iubirii minunate pe care au ajuns s-o împărtășească.

May McGoldrick este pseudonimul folosit de soții Nikoo și James McGoldrick pentru cele peste 40 de romane scrise împreună. Traduse în mai mult de 15 limbi, cărțile lor au fost recompensate cu numeroase premii.

Pentru Christa Soulé Désir

*Pentru înțelepciunea, înțelegerea și compasiunea care
ne fac scriitori mai buni.*

*Și pentru Eileen Rothschild pentru că ne-a ajutat să
ne întindem aripile.*

Prolog

Palatul Brunswick, decembrie 1794

Caroline se uită lung la trăsura care tocmai era dusă de la grajduri. Vizitiul și rândașul stăteau de vorbă, zgribuliți de frig în mantiile lor. Pe acoperișul trăsurii fuseseră legate două cufere care păreau a fi pregătite pentru cineva care era gata de plecare.

Încă nu venise momentul, dar cât de curând avea să ajungă și trăsura ei. Urma să lase în urmă o închisoare pentru alta. Palatul Brunswick pentru palatul St. James.

Prințesa Caroline Amelia Elizabeth de Brunswick-Wolfenbüttel își îndreptă privirea spre acoperișurile roșii ale orașului, care se întindeau în depărtare dincolo de cele 326 de bare de fier zimțate care alcătuiau gardul de la capătul curții palatului. Ploaia rece ca gheața nu părea să se oprească, iar râul Oker zăcea asemenea unui șarpe cenușiu, dincolo de copacii fără frunze.

Rousseau obișnuia să spună că omul s-a născut liber, dar era peste tot în lanțuri. Palatul acela rece și lipsit de iubire era casa ei. Dar și închisoarea ei. Încă de la prima suflare, Caroline fusese legată în lanțuri aurii. Copilă fiind, crescuse sub privirile celor din jur. Fusese privită ca un miel de sacrificiu. Muștrată și pedepsită aspru de fiecare dată când încercase să vorbească cu un om obișnuit sau, Doamne ferește, cu un bărbat. Fusese învățată să îi mulțumească pe cei din jur. Să se îmbrace pentru a-i mulțumi pe cei din jur. Persecutată pentru a-i mulțumi pe cei din jur.

– Tac! Fii supusă!

Și, cu toate că încercase să reziste, cătușele ei încă o chinuiau. Viața ei nu era a ei. Minte ei nu era a ei. Viitorul ei nu era al ei. Ducea existența disperată a unui condamnat.

Cu toate acestea, nu și-ar fi dorit să fie altundeva. Nu își dorea să plece nicăieri. Gândul acela o chinuia. Dar nu avea încotro, trebuia

să plece de îndată ce aveau să stabilească data. În Anglia. Avea să se căsătorească cu vărul ei primar, un bărbat care avea deja o soție.

– Totul e aranjat. Femeia aia o să fie dată uitării până ce ajungi tu acolo, îi spusese mama ei pe un ton rece, cuvintele ei fiind ascuțite ca niște cuie.

Dată uitării. Ce fel de bărbat putea să se descotorosească atât de ușor de o femeie care îi fusese alături ani la rând? Gândul acela o făcea să-l disprețuiască și mai mult pe prințul englez. Un bețiv desfrânat. Un pierde-vară care voia să se căsătorească cu ea doar pentru că parlamentul îi promisese că avea să-i plătească datoriile. Iar odată ce el avea să obțină ce își dorea, și ea avea să fie părăsită și dată uitării.

Soarta lui Caroline nu avea să fie diferită de cea a surorii sale mai mari. Biata Augusta fusese obligată să se căsătorească cu prințul de Wurtemberg, iar după ce îi dăruise doi copii, acesta o abandonase în St. Petersburg. După care fusese găsită moartă. Cel mai probabil, asasinată.

Familia ei nu pusese nici un fel de întrebare.

– Caroline, Augusta și-a făcut datoria, la fel cum o să faci și tu.

Cuvintele mamei sale răsunaseră cu ecou în ziua în care primise tragica veste.

Trebuia să-și facă datoria. Era doar un pion în jocul părinților ei, hotărâți să urce pe scara socială. Trecutul lui Caroline și căsătoria ei secretă, moartea singurului bărbat pe care îl iubise vreodată, dar și secretul acela bine ascuns, faptul că avea un fiu, aveau să rămână îngropate în coridoarele reci de marmură ale palatului Brunswick.

Căsătoria ei cu viitorul rege al Angliei era *minunata* partidă pe care o plănuise ducesa. Augusta Guelph, sora regelui George al III-lea al Angliei, voia să-și înfigă din nou ghearele în tronul Angliei și să-și recâștige influența. Uniunea celor două case avea să ridice statutul familiei sale pe cele mai înalte culmi.

Caroline era un simplu sacrificiu pe altarul ambiției acesteia.

Ușa se deschise și se închise în spatele ei. Caroline își fixă privirea pe barele strălucitoare de fier. Știa prea bine cine intrase și nu se întoarse ca să-și întâmpine mama. Nimeni altcineva nu îndrăznea să intre în camera ei fără să bată la ușă. Doar temnicerul ei.

- A venit momentul, spuse ducesa de Brunswick pe un ton sec. Mesagerii englezi sunt pe drum. Trebuie să fii gata de plecare de îndată ce ajung aici.

- Cum poruncești.

Caroline se întoarse cu fața spre ducesă și o găsi nemișcată și lipsită de orice expresie, asemenea unei statui. Toate luptele pe care le dusesese cu ea, toate lacrimile ei, toate rugile fuseseră date uitării. În încăperea aceea, fusese muștrată, înfrântă și redusă la tăcere de fiecare dată.

- Cum poruncești, repetă Caroline, încercând să-și controleze emoțiile, dar simțind cum îi tremură glasul. Vreau doar să îți păstrezi promisiunea. Trebuie să ai grijă de fiul meu.

Chipul mamei sale rămase neschimbat. Nu făcu nici un gest care să arate ce gândea sau ce simțea. Asta dacă avea vreun fel de sentiment.

- O să procedez cum o să cred de cuviință.

- Ai promis că o să-l lași să rămână la palatul Brunswick. Ai promis să-l crești într-o manieră demnă de originile lui.

- Nu am spus niciodată așa ceva. Tot ce am spus a fost că băiatul rămâne în viață.

- Că rămâne în viață? exclamă Caroline. Nu e un miel de sacrificiu. E fiul meu. Al meu! Și, în ciuda tuturor minciunilor pe care le-ai spus tuturor despre trecutul meu *pătat*, știi prea bine că pot să pun capăt acestei logodne de îndată ce ajung oaspeții tăi. Pot să le spun mesagerilor din Anglia că am fost căsătorită și că am un fiu. O să le spun că Cinaed e descendentul direct al lui...

- Nu o să faci una ca asta! răsună glasul ducesei, care o fixă cu ochii roșii ca doi cărbuni arzători pe chipul ei pudrat. Eu decid ce o să se întâmple cu el, la fel cum tot eu decid ce o să se întâmple cu tine. Știi cât de ușor mi-ar fi să curm viața unui băiețel de patru ani?

Nu ar fi îndrăznit să o facă. Cu toate acestea, Caroline înlemni și abia se abținu să nu îi scoată ochii.

- Ar putea să se împiedice și să cadă pe scări. O picătură de otrăvă ar putea ajunge în mâncarea lui. Ar putea să alunece din barcă. Dacă mi te împotrivești acum, Cinaed o să aibă o soartă mult mai nemiloasă decât cea pe care o am deja în plan pentru el. Știi prea bine că nu ar fi primul.

Caroline era liberă să spună orice. Ar fi putut să lupte cu vorbele, cu rugile. Doar că acele cătușe invizibile care o ținuseră în loc toată viața o tăiau în carne. Își lăsă umerii să coboare. Știa prea bine de ce era în stare mama ei.

– Fiul meu o să trăiască. Ai spus că o să trăiască, repetă ea înfrântă. Trebuie să-mi promiți că o să fie în siguranță!

Mama ei nu mai spuse nimic. Caroline se forță să aștepte. Nu avea nici un rost să se certe cu ea fiindcă asta ar fi provocat-o și mai mult pe mama ei. Nesupunerea ar fi însemnat și mai multă suferință pentru bietul copil. În cele din urmă, ducesa rupse tăcerea.

– Știu că o să regret sentimentele acestea materne. Dar am venit să-ți dau ocazia să-ți iei rămas-bun.

– Rămas-bun? Întrebă ea, urmărind privirea ducesei care se îndreptă spre camera alăturată.

În clipa aceea înțelese ce se petrecea cu adevărat și fu cuprinsă de panică. Știuse dintotdeauna că ziua aceea avea să vină, mai devreme sau mai târziu. Ziua în care aveau să fie despărțiți. Dar era prea curând.

Caroline rămase fără aer.

– Unde? Unde ai de gând să-l trimiți?

– În Scoția.

„Scoția.” Tărâmul tatălui său. Parcă în transă, Caroline se îndreptă spre ușă cu o durere atât de aprinsă în suflet încât îi fu teamă că inima ei avea să nu mai bată.

În camera alăturată îl găsi pe iubitul ei fiu alături de Anne Mackintosh. Erau amândoi îmbrăcați de plecare. Anne era o fată bătrână, o femeie devotată, care i se alăturase după ce Caroline rămăsese însărcinată și fusese smulsă din brațele soțului ei și adusă înapoi cu forța la palatul Brunswick.

Anne știa adevărul, știa cine fusese tatăl lui Cinaed. Măcar se simți mai liniștită știind că fiul ei avea să plece cu ea.

Mănuțele lui începură să o tragă de faldurile rochiei.

– Mă trimiți departe de casă?

Caroline ingenunche și îl luă în brațe pe Cinaed. Nu avea cuvinte să îi explice fiului ei blestemul vieții sale.

– Amândoi trebuie să plecăm.

– O să vii cu mine? o întrebă el fără să-și ia ochii mari și albaștri de la chipul ei.

După ce se abținuse atât de mult să nu plângă de față cu mama sa, de data aceasta Caroline nu se mai putu stăpâni. Simți un nod în gât.

Îl sărută pe obraz, adresându-i-se doar lui.

— Nu, dar o să vin să te văd. O să vin după tine.

— Nu vreau să plec, spuse el, agățându-se de gâtul ei și îngropându-și chipul la pieptul ei. Te rog, mamă! Lasă-mă să rămân cu tine! Te iubesc. Lasă-mă să rămân cu tine. Te rog!

Când lacrimile i se transformară în suspine, Caroline încercă să-și găsească cuvintele.

— Dragul meu, nu avem de ales.

— Vreau să vin *cu tine*, zise el, iar când îmbrățișarea lui deveni mai puternică, glăsciorul i se auzi tot mai tare. O să fiu cuminte!

Caroline îi făcu semn lui Anne, iar scoțianca veni să-l ia pe cel mic din brațele ei. Cinaed începu să țipe și se zbatu pentru a se întoarce în brațele mamei sale, dar Anne îl puse în brațele unei servitoare care aștepta la ușă, iar aceasta plecă degrabă cu el.

— O să mă întorc după tine, repetă Caroline. Auzind țipetele fiului ei de pe coridor, simți că i se stinse ceva în suflet. Nu inima, căci aceea îi fusese smulsă de mult din piept. Dar simți altceva pierind în interiorul ei.

— Trebuie să plec. O să-și revină pe drum, spuse Anne, după care o bătu pe umăr și se îndreptă spre ușă.

— Stai!

Caroline scoase un lanț de la piept și îl smulse de la gât. Un lanț de care atârna un inel pe care Caroline îl puse în mâinile lui Anne.

— Păstrează-l pentru el, te rog! spuse ea cu sufletul la gură. Ai grijă de el. Și spune-i că o să mă întorc după el!

Capitolul 1

Castelul Dalmigavie, Scoția, august 1820

Pe deasupra piscurilor ascuțite și culmilor seculare, un șoim zbura în voie, plutind pe cerul azuriu. Sub el, un pârau strălucitor șerpuia prin văile înguste, la adăpostul pinilor înalți. Iar deasupra apelor curgătoare, pe o pantă stâncoasă, trona o fortăreață de piatră invincibilă.

Castelul Dalmigavie. Construit de un clan războinic, zidurile groase și cenușii și turnurile înalte reușiseră să sădească frica în inimile celor mai înverșunați dușmani timp de o jumătate de mileniu. Castelul era împrejmuit la sud și la est de munții maiestuoși ai Scoției, care se înălțau asemenea unei oaste nesfârșite de războinici antici, veșnic la pândă. Dincolo de pădurile din vest, erau dealuri și văi nesfârșite, râuri de nestrăbătut și lacul care despărțea Scoția în două, ținându-i departe pe inamici. Iar spre nord, o potecă singuratică ducea spre mare – un drum de o jumătate de zi. Din clipa în care primii oameni puseseră piciorul pe pământul acela pietros, nici un inamic nu îndrăznise să pornească pe acea potecă, pentru că nici o armată nu avea suficient sânge pentru a-l vărsa pe dealurile acelea vitrege ale Scoției.

Castelul Dalmigavie era locul ideal pentru a păstra visul Scoției în viață. O fortăreață menită să îl protejeze pe Cinaed Mackintosh, bărbatul supranumit Fiul Scoției.

Maisie Murray se aplecă peste marginea balustradei de piatră din turnul antic, aruncă o privire spre sud, spre înșiruirea de munți din depărtare, și rămase cu gândul la viața ei din prezent și la bărbatul pe care îl lăsase în urmă, în Edinburgh. Locotenentul Niall Campbell.

Tristețea îi strânse inima ca un pumn. Trecuseră mai bine de patru luni de când îl văzuse ultima oară. Maisie nu avea să uite

niciodată ultima lor zi împreună, în camera ei de la Milne's Court. Îl iubea și simțea că el îi împărtășea sentimentul, indiferent ce spusese după aceea. Dar cuvintele lui de rămas-bun reușiseră să îi curme toate visurile.

- Nu mă mai întorc. Te eliberez de toate promisiunile pe care ni le-am făcut unul celuilalt. Trebuie să mă uiți.

Niciodată. Să-l dea uitării ar fi însemnat să renunțe la speranță, să nu mai creadă în ziua de mâine, să accepte că avea să trăiască fără dragoste tot restul vieții. El fusese primul bărbat căruia îi oferise inima și tot el avea să fie cel din urmă.

Maisie se întrebă unde era el acum. Refuză să se gândească la faptul că nu ar fi putut să supraviețuiască lucrurilor pe care fusese obligat să le facă. Faptul că nu știa care era misiunea lui sau unde fusese obligat să plece îi sfâșia inima. Cu lacrimi în ochi, trase adânc aer în piept, umplându-și plămânii cu mirosul de pin și iarbă proaspătă. Nu avea de gând să se dea bătută. Nu avea de gând să-l jelească, își spuse Maisie. Doar nu se mai știa nimic de el, atâta tot. Avea să fie găsit. Era sigură de asta. Sau voia să creadă.

În clipa aceea, un șoim ce plutea pe cerul albastru de deasupra ei îi atrase atenția.

Răsetele copiilor care se jucau în curte și zgomotul făcut de cio-canul fierarului o aduseră din nou în prezent, la viața din jurul ei. La noua ei viață. Tot ce mai putea acum să facă era să viseze la Niall și la vechea ei viață. Pe străzile din Edinburgh, reușise să-și găsească vocea. Acolo organizase marșuri, proteste și declarații împotriva nedreptăților la care erau supuși scoțienii. Împotriva detestabilei legi a porumbului și împotriva răspunsului tiranic din partea parlamentului la criza produsă de foamete și lipsa locurilor de muncă. Trebuia să lupte împotriva condițiilor economice austere și pentru dreptul la vot în Scoția. Oamenii începuseră să se răzvrătească, iar ea fusese chiar acolo, pe baricade, vorbind la adunări și răspândind veștile cu propriul condei.

Aici, în Scoția, încă încerca să-și găsească drumul, fiind la fel de hotărâtă să se folosească de puterea ascuțită și concisă a cuvântului scris pentru a lupta pentru cauza în care credea. Continua să scrie articole și scrisori care urmau să fie publicate în Edinburgh și în Inverness. Era hotărâtă ca, în această nouă lume, să nu-și

lase în urmă convingerile, oricât de departe părea a fi de vechea ei viață.

Maisie auzi pași grăbiți pe treptele de piatră din spatele ei și ieși în întâmpinarea lor. Era Morrigan. Venise la Dalmigavie odată cu ea. Erau ca două surori, poate nu prin sânge, ci prin dorință și prin legături de familie.

– Sunt aici, zise Morrigan, cu părul ei lung și negru strălucind în lumina soarelui.

– Cine?

Cu răsuflarea întretăiată, Morrigan trecu pe lângă Maisie și se apropie de balustradă.

– Bărbații de la graniță. Cei pe care i-am tot așteptat.

Maisie se apropie de Morrigan și se aplecă peste balustradă, aruncând o privire în curte. În ultimele zile, plutea ceva în aer, un amestec de pericol și nerăbdare. Forțele britanice voiau să pună mâna pe Fiul Scoției. Amenințarea unui atac la castel sau posibilitatea unui atentat la viața lui Cinaed îi ținuseră pe toți cu nervii întinși. Și iată că acum sosiseră mesageri de la graniță. Maisie nu avea nici cea mai vagă idee ce însemna sosirea acelor oameni și nici ce vești urmau să aducă.

Dar cei din clanul Mackintosh vorbeau despre mesagerii aceștia ca și cum ar fi fost Mesia.

– Uite! spuse Morrigan, arătând cu degetul spre ei.

Maisie se aplecă peste margine și zări grupul apropiindu-se de intrarea în sala mare.

Îl văzu pe Cinaed ieșind în curte, iar pe Blair Mackintosh venind spre el ca să i se alăture, ca de obicei, gata să-l protejeze. Searc Mackintosh, unul dintre verii lordului, îi conducea pe cei trei oaspeți, iar șeful clanului stătea de vorbă cu unul dintre ei, un bărbat solid, îmbrăcat ca un gentleman.

Lui Maisie îi fugi imediat privirea la unul dintre ceilalți nou-veniți. Borul pălăriei îi ascundea chipul, dar era ceva în pașii lui încrezători, în felul în care își mișca mâinile în timp ce vorbea. Recunoscuseră umerii aceia largi. Înălțimea impresionantă. O clipă mai târziu, Maisie simți cum i se oprește inima în loc.

Era imposibil. Se duse spre capătul turnului, urmărind pașii bărbatilor din curte. Vocea lui Morrigan fu amuțită de bătăile puternice

ale inimii. Nu-și luă o clipă ochii de la el, fiindu-i teamă să clipească. De teamă că avea să dispară. Era imposibil.

Bărbații se opriră înainte de a intra în castel. Vizitatorul își dădu jos pălăria, iar Maisie uită să mai respire.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă Morrigan, apucând-o de braț. Parcă ai fi văzut o fantomă.

Maisie deschise gura să vorbească, dar nu reuși să scoată nici un cuvânt.

Era Niall.

De îndată ce îl recunoscuse, fu invadată de un val de emoții. Nu era o fantomă. Venise după ea. Izbucni în râs, după care o luă în brațe pe Morrigan și o învârti în cerc.

– Ce faci?

Nu era momentul să-i dea explicații. Trebuia să ajungă la el. Maisie îi întoarse spatele și o luă la fugă pe treptele turnului, lăsând-o pe Morrigan să strige după ea. Într-o clipită, își continuă fuga pe scara întunecată de piatră, care părea chiar mai întunecată din pricina luminii soarelui strălucitor pe care o lăsase în urmă.

Niall era acolo, ceea ce însemna că sora lui, Fiona, fusese eliberată. Venise după ea. Promisiunile pe care și le făcuseră unul celuilalt încă erau vii. O iubea.

Odată ajunsă la capătul treptelor, Maisie dădu buzna pe coridoarele ce duceau în sala mare, în căutarea lor. Toate îndoielile și temerile ei fură date uitării. Era din nou aceeași femeie care alerga pe străzile din Edinburgh în ziua aceea de iarnă, cu atâta vreme în urmă, fără ghetuțe sau haină, cu inima în gât, oferindu-i-se trup și suflet.

Nu îi găsi în sala mare.

– Vizitatorii? Unde sunt? îl întrebă ea pe unul dintre războinicii Mackintosh pe care îl văzuse alături de grupul acela.

– În biroul lordului, domnișoară.

Maisie porni în grabă spre ușa închisă și auzi mai multe voci. Vocea groasă a lui Niall îi era la fel de familiară ca șuieratul vântului printre frunze sau ca tunetul asurzitor al unei ploi de vară. În clipa aceea, nu mai avu nici o îndoială. O bucurie nemărginită puse stăpânire peste ea. Ridică mâna, gata să bată la ușă.

– Maisie! Ce s-a întâmplat?

Tresări la auzul vocii surorii sale. O văzu pe Isabella la câțiva pași – o siluetă în lumina soarelui care se prelingea din curte. Maisie clipi, dându-și seama că fusese învăluită într-o mantie de ceață. Dar aerul începu să se subțieze. Ceața se ridică și simți un fior pe șira spinării. Iar realitatea întunecată amenință să o sufocă. Sora ei, medicul. Femeia care sacrificase atât de multe pentru toți. Pentru familia ei. Maisie o privi cu lacrimi în ochi și cu un nod în gât. Isabella, cea care în cele din urmă, pentru prima dată în viața ei, trăia viața pe care și-o dorea în loc să se lase mânată de îndatoriri. Isabella, cea care tocmai se căsătorise cu un bărbat pe care îl iubea din toată inima și care era vrednic de ea.

– Maisie? repetă ea, apropiindu-se.

– Avem oaspeți.

– Da, și eu am auzit vestea cea mare. Au ajuns, în cele din urmă. Putem să râsuflăm ușurați. Sunt oameni în care putem avea încredere.

„Oameni în care putem avea încredere.”

Sora ei, Isabella. Fiona, sora lui Niall. Maisie ar fi fost în stare să facă orice pentru Isabella, la fel cum Niall ar fi fost în stare de orice pentru Fiona. Realitatea trecutului se prăbuși ca o avalanșă la picioarele ei. Isabella era liberă, în timp ce Fiona era prizonieră.

O privi cu lacrimi în ochi. Îi veniră în minte cuvintele lui din acea ultimă seară în care fuseseră împreună și, în cele din urmă, le înțelese. Niall nu venise după ea.

„Trebuie să duc la bun sfârșit o sarcină în schimbul vieții surorii mele.”

Viața lui nu mai era a lui. Maisie clătină din cap, neîncrezătoare.

– Nul!

Cu inima strânsă, deschise ușa și pași în birou.

Bărbații amuțiră, în timp ce toate privirile se îndreptară spre ea. Dar Maisie își fixă privirea asupra unei singure persoane. Niall. Pălind, el se ridică în picioare.

Abia reuși să-i vadă chipul frumos printre lacrimi. Îl iubea, dar știa că trebuia să renunțe la el. Sperase, dar acum trebuia să sufere.

– Nu poți să faci una ca asta. Nu o să te las. Cătușele invizibile parcă îi opriră pașii, iar inima stătea să-i sară din piept. Era prea dureros să o facă, dar știa prea bine că trebuia. Maisie

se forță să traverseze camera și să se apropie de Niall. Știu de ce ești aici. Cuvintele îi rămaseră blocate în gât, dar Maisie se forță să le rostească. Nu avea de gând să tacă. Nu putea să facă una ca asta. Cinaed Mackintosh este soțul surorii mele, Isabella. Nu pot să te las să faci asta. Nu pot să te las să-l omori.

*Ridicați-vă, aprigi lei din somn treziți,
Făr' de număr, oastea mea,
Lanțul îl veți sfărâma,
Voi sunteți mulți, ei sunt câțiva!*

Percy Bysshe Shelley, *Mascarada anarhiei*,
poem scris după ce a avut loc Masacrul
de la Manchester

Capitolul 2

*Grassmarket – Edinburgh, Scoția
Ianuarie 1820, cu opt luni în urmă*

Fără să bage în seamă zidurile neprietenoase ale castelului Edinburgh care se întindeau la picioarele lor, mulțimea dădu năvală în Grassmarket. În ultimele zile, vremea fusese neobișnuit de caldă, iar potecile de piatră de la Bow Fott la White Hart Inn se umplură repede de oameni. Maisie Murray se trezi înconjurată de mai multe voci care cântau la unison, încurajând-o să-și îmbrățișeze destinul.

– Respect pentru drepturile oamenilor!

Maisie își strânse discursul în mână, iar pe cealaltă o încheștă în jurul unui steag alb pe care scria *Libertate*. Mișcându-se umăr la umăr cu ceilalți oameni, își făcu loc spre tribunal, unde îi văzu pe oratori îndemnându-i pe protestatari să strige slogane.

– Toată lumea are dreptul la vot! Toată lumea are o voce! Libertate, egalitate, fraternitate!

Maisie se apropie de ei și li se alătură, scandând. Fiona Johnston, prietena ei care era deja pe platformă, o zări în mulțime și le făcu semn gărzilor să o ajute să urce. Ceilalți bărbați îi făcură loc printre ei.

Priveliștea de sus îi strânse inima. Ea și Fiona înființaseră Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh în urmă cu trei luni, iar în tot acest timp luaseră parte la nenumărate proteste. Cu toate acestea, nu mai fusese niciodată la o adunare atât de mare. Scoțienii erau gata de atac, iar spiritul reformei era tot mai puternic.

Adunările acelea de luni deja începuseră să fie organizate cu regularitate și, ca de obicei, mulțimea era îmbrăcată elegant în cinstea ocaziei, fiind alcătuită din mai multe femei și mai mulți copii decât de obicei. Zări mai mulți membri ai societății. Mulți dintre ei purtau

o emblemă sau o fundă verde la bonetă sau pe pălărie, în semn de solidaritate pentru cei care muriseră sau fuseseră răniți în timpul Masacrului din Manchester din luna august.

– Mă bucur că ai ajuns la timp, îi spuse Fiona cu voce răgușită. Îl ai pregătit?

Maisie abia reuși să-și ia ochii de la steaguri, pancarte și de la mulțime. Mai multe fanfare răsunau pe străzi, evenimentul având deopotrivă un aer de sărbătoare, cât și de protest.

– Ai pregătit discursul? o întreabă din nou prietena ei.

Maisie îi întinse coala de hârtie.

– L-am modificat puțin, dar în mare transmite același mesaj pe care l-au împărtășit surorile noastre din Manchester.

– Foarte bine, spuse tânăra, după care aruncă o privire pe discurs înainte să i-l dea înapoi. Îmi simt gâtul uscat în dimineața asta, nu cred că o să mă pot face auzită. Trebuie să-l citești tu.

– Eu? întreabă Maisie, panica umbrindu-i încrederea în sine. Ea era cea care scria discursurile, cea care pregătea programul, cea care alerga de la tipografie la grupurile lor din ce în ce mai mari de protestatari. În cele câteva dăți în care se întâmplase să vorbească în sprijinul cauzei lor, publicul ei fusese format, în general, din grupuri mici de femei. Discursurile în fața unei adunări atât de mari erau treaba Fionei.

Unul dintre organizatori ridică mâna ca să liniștească mulțimea.

– Astăzi, alături de noi se află doamnele Societății pentru Reformă Feministă din Edinburgh, gata să se adreseze fraților și surorilor!

– Acum! le spuse unul dintre bărbații de pe scenă. Însă doar câteva cuvinte.

Maisie îi întinse Fionei săculețul și fu împinsă în fața scenei. Aruncă o privire spre mulțimea care aștepta să o audă vorbind și simți picături de transpirație pe șira spinării. Inima îi bătea cu putere. Dar, odată ce începu a vorbi, cuvintele îi alunecară pur și simplu de pe buze. Nici măcar nu avu nevoie să se uite pe hârtie. Le știa pe de rost. Credea cu adevărat în ele.

– Frați și surori, începu ea, timid la început. Apoi se opri și își adună puterile. Dragii mei frați și surori, vreau să mă adresez vouă cu un spirit de pace și respect. Cauzele care ne unesc pe noi toți sunt cele care ne obligă să ne adunăm de dragul copiilor noștri suferinzi,

al părinților noștri bolnavi și al tovarășilor noștri de suferință. Trebuie să ne facem auziți!

Auzi imediat huiduielile și remarcile ostile împrăștiindu-se ca niște buruieni. Nu era de mirare, își spuse Maisie. Așa mergeau lucrurile. Femeile trebuiau să fie doar mame și fiice. Soții și îngrijitoare. Cu toate că se luptau cu aceleași nedreptăți precum bărbații din adunare, mulți dintre cei veniți acolo nu erau de acord cu o prezență feminină pe o scenă publică.

Maisie își îndreptă atenția asupra unei femei de vârsta ei, aflată la câteva rânduri depărtare de scenă, și a bătrânului din dreptul ei. Li se adresă de parcă doar ei ar fi făcut parte din mulțime.

– Atâția dintre noi sunt lipsiți de puținul sprijin de care au nevoie pentru a trăi! Liniștea ne-a fost refuzată. Noaptea, mințile noastre sunt umbrite de groază și deznădejde, de teama că, în fiecare nouă dimineață, lumina cerului o să ne arate cadavrul unui copil sau al unui vecin flămând, pe care mâna milostivă a morții l-a eliberat de nevoia disperată de apă curată și mâncare decentă. Doar împreună ne putem opune legilor opresive promulgate luna trecută de parlament. Un parlament în care noi, scoțienii, suntem prea puțin reprezentați sau chiar deloc. Doar împreună ne putem opune acestor legi care ne răpesc capacitatea de a ne hrăni și de a ne face auzită vocea în astfel de adunări deschise, cum e, spre exemplu, opoziția față de un guvern căruia nu-i pasă dacă trăim sau nu. Trebuie să...

– Aplaudăm eroismul doamnelor orașului nostru! zise unul dintre organizatori, punându-se în fața ei ca s-o întrerupă.

Maisie rămase șocată și supărată de gestul lui brusc, dar se enervă și mai tare când se simți trasă de pe scenă. Cu toate acestea, înainte să apuce să-și verbalizeze nemulțumirea, văzu motivul pentru care fusese întreruptă. Mai mulți ofițeri de poliție în uniforme albastre apăruseră călare în Grassmarket, formând un șir la capătul îndepărtat al mulțimii.

Maisie nu fusese la adunarea din Manchester, dar ea și toți cei din electorat știau prea bine ce se întâmplase în St. Peter's Field. Aproape 60 000 de oameni se adunaseră să solicite reforma reprezentării parlamentare, care avea să le ofere tuturor bărbaților dreptul de a-și vota reprezentanții în Camera Comunelor. La început, demonstrația fusese pașnică. Dar, de îndată ce oratorii își începură discursurile, când poliția, alcătuită mai mult din lorzi beți, dăduse

buzna călare, încercând să-și facă loc prin mulțime cu forța ca să ajungă la scenă, întărâtându-și caii, pregătiți să doboare pe oricine avea să le iasă în cale. Oamenii se împotrăviseră, iar husarii englezi așteptaseră. Se aventuraseră în mulțime cu săbiile scoase. În masa-crul care urmase, zeci de oameni fuseseră omorâți, iar alte câteva sute, răniți. Bărbați, femei și copii. Ziarul local continuă să-l numească Masacrul de la Peterloo, o comparație ironică cu Bătălia de la Waterloo, care avusese loc cu doar patru ani înainte.

– Nu suntem aici să contestăm vreo lege, fie ea dreaptă sau nu! strigă oratorul, cuvintele lui fiind îndreptate, fără îndoială, atât către ofițeri, cât și către mulțime. Nu vrem conflicte cu oamenii înarmați. Frați și surori, întoarceți-vă la casele voastre într-o manieră pașnică.

Oamenii începură să se agite și să se îmbulzească de îndată ce observară călăreții strecurându-se printre ei. Ororile de vara trecută erau un imbold incontestabil. Șoaptele și înghiontelile fură repede înlocuite de strigăte și de fuga panicată din calea ofițerilor.

Maisie o simți pe Fiona trăgând-o de braț. Îi făcu semn spre mai mulți ofițeri de cavalerie care încercau să-și facă loc spre scenă prin marea de oameni.

– Au venit să-i aresteze pe oratori. Trebuie să plecăm!

Aruncară o privire în jur, sperând să găsească o cale să coboare de pe podium, dar erau încercuite pe o mulțime de protestatari frenetici. Oamenii se împingeau pe scenă, iar țipetele lor erau din ce în ce mai asurzitoare și mai disperate. Adunarea aceea pașnică devenise dintr-odată o gloată nebună. Nu aveau unde să evadeze, iar Maisie observă că ofițerii erau tot mai aproape de scenă.

– Nu pot să-i las să mă aresteze. Catriona și Briana! spuse Fiona cu voce răgușită mănătată de panică.

Fiona era văduvă și avea două fiice de doar cinci ani și șapte ani. Risca prea mult.

Maisie o apucă de braț și o trase în spatele scenei. Oamenii se adunară în jurul lor, încercând disperați să iasă din Grassmarket.

– Rămâi aici, pe margine!

Fiona se întinse și o apucă pe Maisie de mână.

– Trebuie să plecăm amândouă!

Un spațiu îngust lângă o bătrână și doi protestatari le oferiră o șansă. Maisie o împinse de la spate pe Fiona și o văzu pe prietena

ei reușind să aterizeze pe picioarele ei, după care fu imediat înghițită de valul acela de oameni în mișcare.

Țipetele și protestele Fionei se pierdură în marea de glasuri, dar fu purtată departe de ceata amenințătoare. Fericită că Fiona reușise să fugă, Maisie încercă să găsească o cale de scăpare pentru ea însăși. Doar că mulțimea nu o lăsă să plece.

Auzi țipete în spatele ei și se întoarse. Soldații călare aproape că reușiseră să ajungă la podium. Înaintau hotărâți, cu săbiile fluturând în aer. Pe scena atât de plină cu doar câteva clipe înainte mai erau trei oameni.

Maisie se lăsă cuprinsă de panică. Realitatea situației o amuți. După luni întregi de proteste, după tot ce făcuse în sprijinul crezurilor sale, clipa aceea de care se temuse cel mai mult venise. Și, mai rău, ținuse totul secret. Familia ei nu avea să afle că fusese arestată. Isabella, sora ei, avea să își facă griji și să încerce disperată s-o găsească, doar că nu avea să știe unde să caute. Nu și-ar fi putut imagina niciodată că Maisie era implicată în astfel de proteste și cu atât mai puțin că ea le organizase.

Cei doi bărbați care rămăseseră pe podium se aruncară în mulțime, unul după celălalt. Soldatul care conducea ceata își mână calul spre ea, fără să o scape din ochi, căci ea rămăsese singurul premiu de adjudecat. Maisie se apropie de marginea scenei. La picioarele ei trecu un bărbat fără pălărie. Avea o rană la cap, iar sângele îi curgea șiroaie pe chip și pe gât, pătându-i cămașa și haina.

Timpul nu mai era în favoarea ei. Dragonul în haină albastră era la un pas de ea. Armăsarul lui necheză zgomotos și începu să dea cu picioarele în podium. Maisie ridică steagul de la picioare și i-l înfipse în piept ca pe o suliță. Soldatul o prinse și o aruncă furios. Brusc, Maisie zări o deschizătură în mulțime, la picioarele ei. Lăsă steagul și se aruncă în mulțime.

Simți un val de șoc și groază când se opri brusc în aer. Rămase prinsă de scenă, atârânănd deasupra pământului. Rochia îi rămăsese prinsă într-un cui.

Deznădăjduită, îl văzu pe soldat ridicând sabia deasupra capului, pregătindu-se de un atac mortal. Doar că, înainte să apuce să își înfigă lama în ea, cineva se năpusti asupra lui și îl aruncă de pe cal.

Grassmarket răsună de țipete și strigăte, în timp ce Maisie încercă să se elibereze. O clipă mai târziu, cineva o prinse de talie, o ridică și o trase fără prea multă delicatețe de pe scenă.

Era iadul pe pământ. Cu toate că nu pusese încă picioarele pe sol, se mișcă odată cu valul de oameni. Încercă să-și dea seama cine o purta pe brațe. Un bărbat cu un cap mai înalt decât restul mulțimii încerca să-și facă loc printre ei.

– Ține-te bine! îi porunci el. Să nu-mi dai drumul!

Maisie pășea și plutea în același timp, dar se prinse de mâna care o ținea de talie. Bărbatul acela era un colac de salvare în marea aceea de oameni care păreau gata să-i înghită. Atâtea țipete răsunau în aer! Zări mai mulți soldați călare în mulțime cu săbiile pregătite. Știau deja că pierduseră controlul, în timp ce lumea încerca să fugă din calea lor.

Presiunea celorlalte trupuri îi tăie respirația. Chipurile și vocile lor erau tot mai încețoșate. Simți cum i se înmoaie genunchii și nu mai putu să vadă nimic. Nu mai reuși să se țină de salvatorul ei.

– Nu pot... nu pot să respir.

Bărbatul își încheștă strânsoarea în jurul ei.

– Rămâi cu mine!

Dintr-odată, cotiră pe o alee întunecată. Înconjurați de ziduri și de arcade din piatră, coborâră câteva trepte până ce ajunseră într-un loc ferit.

Bărbatul o puse jos, dar Maisie încă își simțea genunchii moi. Se sprijini de perete și alunecă. Încercând să tragă aer în piept, își trase genunchii la piept.

Ascunși în spațiul acela îngust, încă auzeau țipetele și agitația mulțimii. Maisie începu să tremure din tot corpul și nu reuși să se controleze.

– Încă ne atacă soldații? O să fie ca Masacrul de la Peterloo?

Ce întrebare stupidă, își zise ea. Bărbatul nu zise nimic. Fusesse martoră la invazia soldaților în mulțime. Oare câți oameni fuseseră răniți sau omorâți?

Bărbatul rămase sub arcadă, acoperind-o aproape cu statura lui impresionantă și cu umerii lați. Era cu spatele la ea. Nu era sigură dacă încerca să o păzească sau dacă se pregătea să dea buzna în Grassmarket ca să mai salveze pe cineva, dar felul în care sărise

în apărarea ei, curajul și cavalerismul lui în fața acelor soldați înarmați fuseseră mărețe.

– Mulțumesc că m-ai salvat.

Bărbatul nu zise nimic și nu își luă ochii de la mulțime.

Maisie încercă să se ridice în picioare. Inima îi bătea cu putere, dar știa că nu putea rămâne acolo. I se rupsesse rochia în talie, acolo unde se prinsese cuiul în material. Rămăsese fără bonetă, iar pelevina ei albă era pătată cel mai probabil de sânge.

Trebuia să găsească o cale prin care să se întoarcă acasă, pe Infirmary Street. Se putea ca o parte dintre răniți să fie aduși acasă la Isabella și la soțul ei, Archibald Drummond, ca să fie operați. Amândoi erau doctori, și, cu toate că ea nu avea studii medicale, Maisie se temea că, într-o zi precum cea de astăzi, avea să fie nevoie de ea acolo.

Ieșirea era în continuare blocată. Salvatorul ei nu se mutase din loc. Statura lui impunătoare aluneca precum o umbră în lumina aceea slabă. Nu avea pălărie. Era șaten, cu părul lung până sub guler. Haina lui gri părea nouă, cu o croială potrivită și cădea bine pe el. Își spusese că probabil fusese și el în mulțime, printre protestatari. Poate că, la fel ca ea, visa la schimbare.

– Trebuie să ies, îi spusese ea.

– De ce? o întrebă el pe un ton tăios, după care se întoarse cu fața spre ea și o împunse cu privirea.

Fără să vrea, Maisie făcu un pas în spate.

– Ca să te aresteze?

Chipul lui era la adăpostul umbrelor.

– Trebuie să mă întorc la familia mea. O să-și facă griji pentru mine.

– O să-și facă griji pentru tine? Abia acum alegi să te gândești la ei? zise el pufnind. Te-ai gândit la ei înainte să te urci pe scenă și să te expui unui astfel de pericol?

Luată prin surprindere de atacul lui verbal atât de direct, Maisie nu îndrăzni să mai spună nimic. Relația dintre ea și familia ei nu era problema lui. Cei din familia Drummond aveau viața lor, iar Maisie avea viața ei. Singura ei rudă adevărată era Isabella, iar ea devenise parte din neamul Drummond prin căsătorie. Maisie nu avea de gând să-și deschidă inima în fața unui străin. Nici măcar a unuia care o salvase din ghearele morții.

-Soldatul acela ar fi putut să te facă bucăți cu sabia. Ai fi putut să mori călcată în picioare. Știi ce pedeapsă te așteaptă dacă o să fi arestată? Știi oare ce pătesc femeile ca tine, care...

-Încetează! îl întrerupse ea, făcându-i semn să tacă. Aș putea accepta să fiu certată de un tată, un soț sau un frate, dar dumneata nu ești nimic pentru mine.

Maisie îi înfruntă privirea. Ochii lui se transformară în două linii subțiri, care aruncau flăcări.

-Știu că m-ai salvat. Ți sunt profund recunoscătoare, zise ea, după care se opri, amintindu-și că îi lăsase Fionei săculețul ei. Nu avea bani la ea, dar Maisie își spuse că nu ar fi făcut decât să-l energizeze oferindu-i bani drept mulțumire. Dar pericolul a trecut și trebuie să plec.

-Mai întâi trebuie să-mi promiți că n-o să te mai pui niciodată într-o situație ca asta.

Maisie făcu ochii mari. Nu știa nimic despre bărbatul acesta. Nu-l văzuse în viața ei. Ce îi cerea el era imposibil și, pe lângă asta, o dovadă de neobrăzare. Doar că nu avea rost să se certe cu el.

-Plec, spuse ea făcând un pas spre el.

Preț de o clipă, se întrebă dacă avea să o lase să plece, dar, în cele din urmă, bărbatul încuviință ușor din cap și îi făcu loc să treacă.

Era puțin probabil să se reîntâlnească. Nu se prezentase, iar Maisie nu avea de gând să-i spună numele ei. Cu toate acestea, îi datora multe. Îi datora libertatea. Și probabil viața.

Se întoarse, vrând să-i mulțumească, dar nu reuși să rostească vorbele acelea. Bărbatul era, fără doar și poate, înalt și solid, iar prezența lui îi aducea aminte de un zeu războinic. Părul lung și pieptănat pe spate dezvăluia un chip care cu siguranță fusese martor la multe lupte. Pe obraz avea o cicatrice subțire, iar nasul îi era ușor strâmb, de parcă ar fi fost spart la un moment dat. Totuși, rănilor albești și al buzelor senzuale.

-Mulțumesc, reuși ea să spună din nou.

Apoi îi întoarse spatele și reuși să se întoarcă de unde venise. Aruncă o privire pe stradă. Zona Grassmarket era aproape pustie. Oricare ar fi fost răniții, oricare ar fi fost cei arestați, victimele fuseseră luate de acolo. Singurii rămași erau câțiva ofițeri de cavalerie.

O încolțit o stare de neliniște și de frică. Rămână singură acolo, își dădu seama că nu avea nici o protecție, iar ultimul lucru pe care și-l dorea era să atragă atenția unuia dintre soldați. Se întoarce grăbită, trecu pe lângă un magazin închis și intră pe o alee îngustă și întunecată.

Curând, aleea aceea șerpuită dădu în agitația mai multor clădiri înalte, pline de chirieși. Deasupra ei fluturau rufe puse la uscat, ca niște steaguri pe stâlpi de lemn, iar printr-o fereastră deschisă zări privirea speriată a unei femei. Mai mulți copii în haine ponosite se dădura din calea ei. Era frig și umezeală pe acele alei, unde lumina soarelui nu ajungea niciodată. Ei erau oamenii pentru care lupta, își spuse.

Nici un protest din Edinburgh nu mai fusese întrerupt în felul acesta. Era limpede că guvernul începuse să piardă controlul. Martoră la activitățile Isabellei, ale soțului și prietenilor ei, devenise clar pentru Maisie că autoritățile își făcuseră un obicei din a-i aresta și a-i interoga pe liderii reformei. Iar când aceștia erau eliberați și aduși la cabinetul de pe Infirmary Street, se putea vedea cât de brutal putea fi interogatoriul poliției. Doar că în acea zi soldații își îndreptaseră violența asupra unor simplii cetățeni, care nu făcuseră altceva decât să organizeze o adunare pașnică pentru a-și face vocea auzită.

Se cutremură când își dădu seama că fusese la un pas de a fi arestată, rănită sau chiar moartă. Și încă nu era în afara primejdiei. Totuși, un străin își pusese propria viață în pericol ca să o salveze.

Aleea aceea murdară și șirul de trepte din piatră alunecoasă o purtară, în cele din urmă, pe Bow Head, la intersecția cu High Street, strada care cobora dinspre castel. Acela era locul ei de întâlnire cu Fiona dacă dădeau de necaz sau dacă se întâmpla să fie despărțite în cadrul unei adunări.

Strada era ticsită cu cărăuși, vânzători și o mulțime de pietoni. Protestatarii se perindau prin zonă, ținându-se la distanță de dragonii care veneau călare, în grupuri mici, în drum spre castel. Răsufli ușurată când o zări pe Fiona la fântâna de piatră din intersecție, lângă o birjă. Prietena ei îi făcu cu mâna, după care urcă în trăsură. Maisie așteptă să treacă câțiva soldați în uniformă albastră, după care o luă la fugă spre trăsură.

- Mulțumesc că m-ai așteptat, îi spuse Fionei când urcă în trăsură. A fost îngrozitor. Nu pot să cred că am fost atacați de soldații aceia!

- Dragonii încă nu au părăsit zona, încearcă să dea de urma organizatorilor.

- Ar trebui să plecăm, zise ea, după care întinse mâna să închidă ușa. Cum ai reușit să chemi o trăsură?

Dar, înainte ca Maisie să apuce să o închidă, o mână apărui în dreptul ușii.

Răsufală ușurată când își dădu seama că era bărbatul care o salvase. O urmărise până acolo, fără îndoială, ca să se asigure că era în siguranță.

Fu invadată de un val de recunoștință, dar, înainte să apuce să spună sau să facă ceva, bărbatul urcă în trăsură și trase ușa după el. Maisie făcu ochii mari, fiind de-a dreptul șocată. În schimb, prietena ei nu se arătă deloc surprinsă.

- Mă bucur atât de mult că ați reușit să dați unul de celălalt!

- Așa e, am reușit să dăm unul de celălalt, spuse el pe un ton tăios. Doar că nu am avut ocazia să facem cunoștință.

Fiona își mută privirea de la unul la celălalt.

- În cazul acesta, domnișoară Maisie Murray, dă-mi voie să ți-l prezint pe fratele meu, locotenentul Niall Campbell, care tocmai s-a retras din Regimentul scoțian regal 42 și s-a întors în Edinburgh.

Capitolul 3

Niall Campbell îi porunci vizitiului să pornească la drum pe un ton mai dur și mai ridicat decât și-ar fi dorit. Ambele femei tresăriră.

Trăsura porni, dar fură nevoiți să înainteze încet, oprindu-se adesea în drum spre Catedrala St. Giles și Canongate. Pe geam, Maisie se uită la ceata de femei și bărbați care mergeau pe jos, preferând să se adăpostească pe High Street, departe de acțiunile nechibzuite și nedisciplinate ale soldaților din Grassmarket.

– Mulțumesc, îi zise Fiona fratelui ei, luându-l de mână. Mulțumesc că ai salvat-o pe prietena mea!

Maisie Murray se așezase pe banchetă, lângă sora lui. Rumenă în obraji, îi evitase privirea din clipa în care Niall urcase în trăsură. Știa prea bine că nu fusese rănită, dar hainele ei rupte și pătate de sânge o făceau să pară că fusese răpusă de gloată. Părul ei era în ton cu veșmintele, mai multe bucle aurii atârându-i pe umeri. El o privi lung. Era tânără, mult mai tânără decât sora lui, își spuse Niall. Avea un chip perfect simetric, iar ochii albaștri, nasul drept și buzele cărnoase sugerau că nu ducea lipsă de pretendenți, indiferent de poziția ei socială.

Niall ajunsese la adunare chiar înainte ca dragonii să decidă să intervină, așa că apucase să o vadă și să o audă vorbind pe scenă. Se întâmpla rar ca o femeie să vorbească în public, dar, în ciuda celor câțiva răuvoitori care încercaseră să-i distragă atenția, fata aceasta reușise să se impună. Îmbrăcată complet în alb, fusese o apariție uimitoare. Era frumoasă, desigur, dar avea un entuziasm și o prezență puternice. În cele câteva clipe ale discursului ei, Niall rămăsese la marginea mulțimii, fascinat de apariția tinerei.

Totuși, încercă să-și alunge din minte astfel de gânduri și se înfruntă la sora lui. Aflase deja despre interesul ei legat de mișcarea de reformă. Fiona era cu adevărat dedicată cauzei. Doar că azi ajunsese să fie o țintă pentru autorități.

- E de-a dreptul iresponsabil ce faci. Nechibzuit. Nesăbuit. Fiona, ești mamă! Ai o responsabilitate sacră. Te-ai întrebat ce o să se aleagă de copiii tăi dacă ești arestată?

- Evenimentul de astăzi nu ar fi trebuit să reprezinte nici un pericol. E vorba despre un protest anunțat din timp și pentru care am obținut deja permisiune. Nu e vina noastră că niște soldați neghiobi au decis să dea buzna la o adunare pașnică.

- Cine v-a dat permisiunea? o întreabă Niall, din ce în ce mai nervos. Dă-mi numele escrocului ăstuia! Toată lumea știe că parlamentul a interzis astfel de proteste.

- Nu-i știu numele, răspunse Fiona, aruncând o privire spre prietena ei. Totul a fost aranjat de Comitetul de Siguranță al Țesătorilor.

- Nu am fost noi organizatorii, spuse Maisie Murray, abia atunci ridicându-și capul ca să-l privească în ochi. Noi doar am fost invitate să ținem un discurs. Am presupus că...

- Ați presupus? o întreabă Niall, apropiindu-se amenințător de ea și împungând-o cu degetul. Să nu care cumva să o mai pui vreodată în pericol pe sora mea pe baza unei presupunerii!

- Nu e vina ei, răbufni Fiona. Las-o în pace!

Indiferent cine era de vină, era limpede că Niall nu avea de gând să se oprească din a face reproșuri. Cu siguranță avea să-și continue mai târziu discuția cu Fiona. Doar că pe Maisie nu o cunoștea deloc. Nu știa nimic despre familia ei. Aruncă o privire spre ea și își spuse că probabil ai ei nu aveau nici cea mai vagă idee în ce era implicată.

- Domnișoară Murray, ești pregătită să devii martir?

- Nu încerc să fac pe martirul, dar cred în cauza noastră.

- Știi ce se alege de cei care ajung să fie arestați pentru astfel de activități? o întreabă el, dar nu așteaptă să răspundă. Pentru început, sunt bătuți fără milă și torturați de cei care îi interoghează și care nu se dau în lături de la nimic ca să demonstreze că se pune la cale o conspirație împotriva Coroanei Regale. Faptul că ești femeie n-o să-ți garanteze protecția. Mai mult decât atât, tocmai faptul că ești femeie îți garantează că pedeapsa ta o să fie chiar mai severă în mâinile acelor gârzi brutale. Te așteaptă o pedeapsă mult mai îngrozitoare.

- Sunt conștientă de acest lucru, spuse ea, încleștându-și pumnii în poală, dar refuzând să se lase afectată de cuvintele lui.

- Ai văzut vreodată interiorul unei închisori?

- Nu.

- Sunt locuri îngrozitoare. În cele mai bune dintre ele, șobolanii sunt la ei acasă și mișună prin celulele reci și întunecate. Aerul este imposibil de respirat. Apa murdară. Prizonierii organizează concursuri ca să-și numere viermii din mâncare. Iar femeile care au nenorocul de a fi închise, zise el, făcând o pauză dramatică și venind mai aproape de ea. Femeilor le este refuzat orice drept la intimitate. La orice fărâmbă de decență umană.

Înainte să apuce să mai spună ceva, Fiona îl luă de mână și îl obligă să-și îndrepte privirea spre ea. Niall înțelese. În felul ei tăcut, încerca să-l apostrofeze pentru cuvintele acelea dure.

- Încerc să port o discuție cu domnișoara Murray.

- De fapt, încerci să-i faci morală, *locotenent* Campbell, zise Fiona. Și ai reușit. Îmi e frică pentru amândouă.

- Măcar de-ar fi adevărat...

Niall își iubea sora, iar Fiona o știa prea bine. Își făcea griji pentru ea - știa și asta. Ar fi vrut ca Fiona să renunțe la obiceiurile ei radicale. Doar că sora lui îi spusese de nenumărate ori că, atât timp cât valoarea unei femei în societate avea să fie calculată în cât de multe putea să îndure, nu avea de gând să renunțe la luptă.

- Ca să fiu sinceră, am fost plăcut surprinsă să constat că ai luat parte la protest, îi spuse Fiona pe un ton vesel. Ți dai seama, Maisie? Un ofițer din Regimentul scoțian regal 42, un erou de război decorat, gata să li se alăture protestatarilor și...

- Nu mai sunt ofițer, i-o tăie el. Și, înainte să îți faci speranțe, află că nu am venit din proprie voință, ci am fost trimis de soacra ta.

Fiona se albi la față.

- Au pățit ceva Catriona și Briana?

Niall se gândi o clipă să întârzie răspunsul, dar nu o făcu. Nu îl lăsa inima să o tortureze astfel. Știa prea bine că acele copile erau cele mai importante ființe din viața ei.

- Fiicele tale sunt bine. Doamna Johnston are o prietenă bârfitoare care e rudă cu cineva din poliție. Femeia a auzit că autoritățile puneau la cale o misiune pentru azi. Am trecut să le fac o vizită nepoatelor mele și, de îndată ce am intrat pe ușă, m-a implorat să plec în căutarea ta.

Niall nu avusese nevoie de prea multe argumente. Știa că plutea ceva în aer. Cu o seară în urmă, luase cina cu un fost comandant

în sala de mese a ofițerilor, când auzise un căpitan de poliție la masa vecină plângându-se că fuseseră prea îngăduitori cu „radicalii aceia blestemați și trădători” și că avea de gând să pună punct situației. Cu toate acestea, nici prin cap nu-i trecuse că Fiona avea să fie prinsă în povestea asta.

Pornise degrabă spre Grassmarket și văzu pe drum șirul de călăreți venind dinspre castel. Citise pe chipul și în privirile noilor recruți, gata de luptă. Așa că alesese să închirieze o trăsură și să îi poruncească vizitiului să îl aștepte. În cele din urmă, din fericire, Fiona nu avusese nevoie să fie salvată. Aceasta reușise deja să coboare de pe podium și dăduse nas în nas cu ea în timp ce încerca să fugă din Grassmarket. Doar că îl implorase să se întoarcă după prietena ei.

În clipa aceea, Niall își îndreptă privirea spre Maisie, care privea în continuare pe geam, prefăcându-se că nu lua parte la discuția aceea.

– Domnișoară Murray, crezi că e posibil să încerce cineva din familia dumitale în clipa asta să te găsească?

Ochii ei albaștri fugiră o clipă spre Fiona, după care se întoarseră spre el.

– Domnule locotenent, familia nu este implicată în activitățile mele.

– În activitățile dumitale? repetă el. O activitate ar fi când mergi să-ți cumperi o panglică de pus la bonetă. Să ieși la o plimbare prin parc. Sau să frunzărești o carte într-o librărie. Chiar ți se pare că a ține un discurs la un protest ca acesta este o simplă activitate?

Fata se înroși la față și își îndreptă din nou privirea spre geam.

– Ți-aș rămâne recunoscătoare dacă l-ai ruga pe vizitiu să oprească. Trebuie să cobor.

Niall aruncă o privire pe geam. Trăsura înainta ușor spre intersecția de la South Bridge. The Tron Church strălucea în lumina soarelui, alături de vânzătorii veșnic prezenți, care încercau să-i convingă pe trecători să le cumpere marfa.

– Ți s-au părut prea dificile întrebările mele?

– Nu, doar că trebuie să cobor aici, spuse ea, pregătindu-se să-i spună vizitiului să oprească, dar Niall făcu asta pentru ea.

Niall fusese soldat pe durata întregii sale vieți de adult. Conta prea puțin dacă rănea sentimentele delicate ale unei

tinere domnișoare. Erau alte lucruri mult mai importante pentru el. Văzuse prea mulți bărbați transformându-se în bestii nemiloase în fața unui adversar slab, mai ales când adversarul era o femeie. Fusese martor la abuzuri nemiloase din partea celor care erau la putere și la violența fără margini a celor care îi serveau. Acesta era motivul pentru care alesese să renunțe la poziția lui la o vârstă atât de tânără, cu toate că superiorii săi încercaseră în fel și chip să-l convingă să rămână.

De îndată ce vizitiul opri, Niall se dădu jos din trăsură ca să o ajute să coboare. Niall aruncă o privire în jur, la strada aglomerată. Cele două femei schimbă în grabă câteva vorbe, după care Maisie îi întinse mâna lui Niall și coborî din trăsură.

Aruncă o privire în stânga și în dreapta, după care îi dădu drumul. Era incredibil de frumoasă, cu toate că avea hainele murdare. Era o femeie frumoasă și, pentru prima oară de când sârise în ajutorul ei, Niall își dădu seama că nu-și putea lua ochii de la ea. Chipul ei era fără cusur. Se forță să o privească drept în ochii de culoarea Mediteranei într-o dimineață senină. În ochii aceia ca o pereche de nestemate prețioase, încadrate de gene lungi.

– Domnișoară Murray, după felul în care îți arată hainele, sunt sigur că rudele dumitale o să-și dea seama că ai fost implicată într-o altercație în plină stradă. Unde locuiești? Dă-mi voie să te conduc până acasă.

Maisie clătină din cap că nu, cu un zâmbet timid.

– Locotenent Campbell, ai făcut deja prea multe pentru mine astăzi. Îți sunt profund recunoscătoare. Dar nu am mult de mers.

Și, înainte ca Niall să apuce să mai spună ori să facă ceva, fata îi întoarse spatele și se strecură prin mulțimea de pe South Bridge.

Niall rămase locului, cu ochii după ea, până ce își dădu seama că sora lui îl striga. Atunci îi porunci vizitiului să pornească și urcă din nou în trăsură.

– Nu e slabă sau fragilă, îi spuse Fiona, după ce Niall se așeză pe banchetă în fața ei. Nu te lăsa păcălit de statura ei și de chipul gingaș. Maisie Murray are o minte ageră și pricepută și e cea mai puternică tânără pe care o cunosc. E cât se poate de independentă.

Fără doar și poate, îi spuse el. Nu știa nici o altă femeie, în afară de sora lui, care să aibă curajul să urce pe podiumul acela.

- Înțeleg că, prin natura ta vitejească, simți nevoia să o salvezi din misiunea noastră, dar îți spun că n-o să faci altceva decât să-ți pierzi timpul.

Niall oftă frustrat și o impune cu privirea pe sora lui.

- Unde ai găsit-o?

- Ne-am găsit una pe cealaltă.

- Cât de implicată e în povestea asta?

- Noi suntem fondatoarele Societății pentru Reformă Feministă în Edinburgh.

La naiba! Datorită faptului că locuia împreună cu soacra ei și că aceasta se îngrijea de nepoate și le iubea pe toate trei de parcă ar fi fost sânge din sângele ei, sora lui Niall era liberă să facă ce voia. Din păcate pentru el, își dădu seama că se înșelase crezând că activitățile protestatare ale surorii sale se limitau la a împărți broșuri și la a organiza strângeri de fonduri în rândul femeilor pentru cauza lor. Iar participarea surorii lui la protestul din acea zi îi deschise ochii și îl făcu să înțeleagă că se afla într-un real pericol. Același lucru era valabil pentru domnișoara Maisie Murray.

- Și cu ce se ocupă mai exact Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh?

- Scopul nostru este de a propaga idealuri democratice în rândul femeilor din oraș. Multe astfel de grupuri continuă să se formeze în Scoția și în Anglia, spuse ea cu o privire înflăcărată. În Manchester, în prima săptămână de la fondarea societății, s-au înscris o mie de membri. În Edinburgh avem deja peste două mii și ne mărim de la o zi la alta.

Frustrat, Niall își trecu mâna prin păr. Entuziasmul Fionei nu făcea decât să îl îngrijoreze și mai mult. Înțelegea prea bine cauza lor. Și el credea în nevoia de schimbare, doar că ar fi preferat ca sora altcuiva să fie cea care conduce mișcarea, nu sora lui. Era prea familiar cu pumnii duri ai celor de la putere și știa că guvernul nu ierta pe nimeni care îndrăznea să îi conteste autoritatea. O văzuse cu ochii lui în Irlanda.

- Prefer să te întreb direct. Gruparea asta a ta e războinică?

- Războinică? Întrebă ea cu ochii mari și uitându-se la el de parcă ar fi fost un balaur cu două capete. Cum poți să mă întrebi așa ceva? Suntem femei!

Răspunsul ei reuși să-l liniștească doar pe jumătate. Nu voia să-i povestească despre femeile pe care le văzuse luptând pe dealurile și satele din Franța și din Scoția. Genul de femei care nu ezitau să înfigă un cuțit în spatele unui soldat sau un glonț în capul altuia ca să-i protejeze pe cei dragi. Operând din barăcile din Cork City, regimentul lui primise ordin să îi omoare pe toți rebelii irlandezi, indiferent de gen sau de vârstă. Acela fusese momentul în care hotărâse să pună punct situației. Chiar și acum, noaptea în pat, încerca să-și alunge din minte amintirea brutalității pe care alesese să o lase în urmă.

Acum partea tragică era că și protestatarii pacifiști ajunseseră să fie expuși la aceleași acte de violență. Cu cât se intensifica mai mult mișcarea de reformă, cu atât mai nemilos devenea guvernul.

— Ne întâlnim ca să dezbatem diferite probleme, adăugă Fiona. Eu și Maisie suntem hotărâte să conducem o campanie pașnică. Împărțim broșuri informative. De regulă, ne întâlnim în casele oamenilor sau vorbim în cadrul unor adunări mici.

Niall se uită lung la ea.

— Și totuși, azi erați amândouă pe scenă.

— Am fost invitate să vorbim. Nu ne-am așteptat la acte de violență.

Niall încetă să-i mai facă morală. Nu era prima oară când încerca să vorbească cu ea despre asta. Ea măcar avea o vulnerabilitate. În sine ea, își făcea griji pentru ficele sale.

Fiona își strânse săculețul în mână și oftă când își dădu seama că avea două. Aruncă o privire în direcția în care plecase prietena ei, iar Niall își dădu seama că al doilea săculeț era al lui Maisie.

— Spune-mi adevărul: ce părere are familia prietenei tale despre activitățile ei?

— Nu știu nimic. Presupun că nici nu bănuiesc.

În atenția Maiestății Sale, Prințul Regent, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Nu pot începe acest raport al activităților noastre de la Ministerul de Interne fără a vă oferi, mai întâi de toate, mulțumirile mele pentru faptul că m-ați menționat pe mine, un umil

și loial slujitor, în remarcile dumneavoastră recente. După cum bine știți, a fost o onoare pentru mine să vă servesc pe dumneavoastră și pe familia dumneavoastră (și acest tărâm extraordinar) de-a lungul întregii mele cariere, în calitate de prim-ministru, păstrător al sigiliului privat, conducător al consiliului și secretar de stat. Continui să vă slujesc cu credință.

În ce privește treburile statului, pe baza deciziei dumneavoastră de a lua măsuri pentru a suprima orice fel de acțiuni de nesubordonare în stat, am hotărât să îl trimit pe Sir Rupert Burney de la Ministerul de Interne în zona de nord a țării.

După cum v-am informat în trecut, diverse persoane fără scrupule au început să formeze grupări care au scopul de a stârni populația împotriva guvernului. La fel cum a făcut deja în orașele din Anglia, Sir Rupert o să creeze și în Scoția, începând cu Edinburgh, Glasgow și Inverness, o organizație menită să adune informații și să-și expună dușmanii.

Nu o să ne dăm în lături de la nimic pentru a asigura siguranța regatului și suntem hotărâți să îi facem pe acești radicali și așa-numiți reformatori să plătească pentru acțiunile lor conform legii. Noi nu o să avem aceeași soartă precum monarhia din Franța. Gloata asta nespălată și needucată nu o să-și forțeze liderii să renunțe la dreptul lor de conducători ai acestui tărâm.

În zilele ce urmează, o să vă țin la curent cu privire la activitățile lui Sir Rupert și la progresul nostru.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 4

Maisie intră pe ușa care dădea într-o alee, așa că nimeni din familiei ei nu o văzu intrând în casă. Trecu pe lângă una dintre servitoarele de la bucătărie, dar îi făcu semn să tacă, după care porni degrabă spre treptele din spatele casei.

Auzi mai multe voci venind dinspre camerele folosite pentru consultații și ca sală de operație, cele situate în partea din față a casei de pe Infirmary Street. Maisie rămase locului câteva clipe, încercând să audă ce spuneau și să-și dea seama dacă protestatarii fuseseră sau nu aduși acolo. Înainte să investigheze, trebuia să se schimbe. Doar că pe scări dădu nas în nas cu Morrigan Drummond, care o opri imediat din drum.

Fata se uită lung la hainele ei și o întrebă:

– Cine ți-a făcut asta?

– Nimeni.

Morrigan obișnuia adesea să vină la clinică la ora asta. Îi plăcea să lucreze alături de tatăl ei, să îl asiste. Cel mai probabil, avea să devină tot medic.

Toată lumea, inclusiv Isabella și Archibald, servitorii și chiar și studenții de la medicină care obișnuiau să vină adesea la ei acasă, credea că Maisie și Morrigan erau apropiate ca două surori. Doar că se înșelau amarnic.

În urmă cu șase ani, fără voia lor, fuseseră aduse împreună când Isabella, sora vitregă a lui Maisie, se căsătorise cu tatăl lui Morrigan. La scurt timp după aceea, Archibald își mutase noua familie în Scoția.

Maisie era doar cu un an mai mică decât Morrigan. Nu aveau mai nimic în comun și nu semănau deloc. Maisie avea părul blond și ochii albaștri. Morrigan era șatenă cu ochi căprui. Dacă lui Maisie îi plăcea să scrie și să citească, Morrigan era mai degrabă activă, îi plăcea să iasă la plimbare călare și, desigur, era pasionată de medicină.

Maisie știa cum să se facă invizibilă în casă, în timp ce Morrigan avea o personalitate volatilă, care isca conflicte zi de zi. Era multe alte lucruri care le diferențiau. Cu toate acestea, într-o casă cu doi doctori și cu o clinică mereu plină, celor două femei nu le era deloc greu să își vadă fiecare de viața ei în ceea ce părea a fi o armonie între surori, deseori neobservată de cei care le aveau în grijă.

În ceea ce o privea pe Maisie, acea armonie între surori funcționa cel mai bine când nu își băgau nasul în treaba celeilalte.

— Ai fost atacată? o întreabă Morrigan, uitându-se insistent la jacheta pe care o ținea ascunsă sub braț.

Cu toate că încercase să o împăturească bine, se vedea că era pătată de sânge.

— Nu am pățit nimic, sunt bine. Nu am fost atacată. A fost un accident.

— Minți.

— Iar tu pui prea multe întrebări.

Morrigan refuză să se dea din loc.

— Nu ar trebui să-i permiți să se poarte așa cu tine.

— Cui? întreabă Maisie, luată prin surprindere. Crezi că un bărbat mi-a făcut asta?

Morrigan își mușcă buza și aruncă o privire în josul scării, după care răspunse:

— Ei bine, da. Cred că ai început să te vezi cu un bărbat în secret. Și mi-e teamă că el ți-a făcut asta. Am dreptate?

Maisie aproape că se înecă, încercând să scoată cât mai repede cuvintele pe gură.

— Ascultă-mă cu atenție! Nu e nici un bărbat la mijloc. Nu am nici un iubit secret.

Morrigan ridică din umeri și zise:

— Știu că minți, te-am tot văzut ieșind pe furiș din casă. Să nu crezi că sunt atât de proastă încât să cred toate scuzele ridicole spuse de servitoare în fața Isabellei când tu ieși din casă. Sunt sigură că te vezi cu un bărbat. Ce alt motiv ai avea să ieși din casă?

Maisie închise ochii și încercă să-și adune gândurile, frustrată. Nici nu se așteptase la alte presupuneri din partea lui Morrigan. Nimeni din casa asta nu o lua în serios. Dacă le spunea ce făcea cu adevărat, i-ar fi răs în nas. Nu aveau să o creadă niciodată că se implicase în ceva atât de important.

Dar nici nu putea să-i învinovățească. Intenționat îi lăsase să creadă că era o ființă plictisitoare, insipidă și neimportantă. Supusă și docilă. Așa obișnuia să o descrie soțul Isabellei. Și nu avea de gând să facă vreun gest care să le schimbe părerea.

— Poți să crezi ce vrei. Dar țin să te liniștesc, spuse ea, după care trase aer în piept, încercând să se calmeze. Nu o să permit niciodată vreunui bărbat să se poarte urât cu mine. Niciodată!

Rămaseră multă vreme acolo, privindu-se în ochi.

În cele din urmă, Morrigan îi făcu loc să treacă.

— Prea bine. Totuși, din câte văd, nu știi să ai grijă de tine. Te crezi puternică, dar ești la fel ca păpușile acelea frumoase și fragile pe care le aveai în Wurzburg. Iar bărbații obișnuiesc să profite de fetele ca tine.

Maisie oftă. Îi întoarse apoi spatele, după care merse în camera ei și închise ușa. Morrigan era liberă să creadă ce voia. Nu avea de gând să explice nimic în fața nimănui.

În dimineața următoare, ea și Morrigan încă erau la masă când unul dintre servitori veni să-i aducă un bilet.

— Domnișoară, un bărbat a venit să vă viziteze.

Maisie rămase blocată cu ceașca de ceai la gură. Nici una din ele nu obișnuia să primească vizite masculine. La cei 20 și 21 de ani ai lor, ea și Morrigan încă nu aveau vârsta potrivită ca să caute un soț și participau rar la evenimentele sociale din Edinburgh. Era adevărat că sora ei se căsătorise târziu, însă căsătoria ei fusese una de conveniență, nu din iubire. Căsnicia cu Archibald îi permisesse Isabellei să practice medicina în continuare.

Maisie nu avea nici cea mai vagă idee că bărbații o considerau atrăgătoare. Doar că, în ultimul an, o altă pasiune începuse să crească în ea, iar gândul de a renunța la munca ei era de neconceput.

— Ești sigur că pe mine a cerut să mă vadă? întrebă ea, neputând să-și dea seama despre cine putea fi vorba.

— Da, domnișoară.

Maisie luă bilețelul de pe tăviță.

El nu putea face asta, era imposibil, își spuse Maisie uitându-se lung la numele locotenentului Campbell. Gestul lui încălca regulile și invada intimitatea. Preț de o clipă, se gândi serios să refuze să-l vadă, dar ceva îi spunea că nu era vorba despre o vizită socială. Cu o zi înainte, nu se ferise să o certe, dar ea reușise să îl oprească

odată ajunși la South Bridge. Dacă ar fi încercat să îl alunge, ceva îi spunea că nu avea să ezite pentru a sta de vorbă cu Isabella sau cu Archibald.

– Te rog să-l poștești în salon.

Servitorul ieși din cameră, iar Maisie se ridică. De partea cealaltă a mesei, Morrigan o privi rânjind.

– El e?

– Nu e nimeni important.

Morrigan își lăsă șervetul pe masă și se ridică în picioare.

– Prea bine. Înseamnă că n-o să te deranjeze dacă vin cu tine.

– Morrigan, nu face asta! Nu-ți băga nasul în treburile mele!

– Ah, carevasăzică ai treabă cu el, spuse Morrigan, împingându-se cu mâinile în masă și venind mai aproape de ea. Maisie, nu fii proastă! Am văzut cu ochii mei cum te-ai întors ieri acasă. Nu mi-a plăcut deloc. Un domn respectabil nu ar face niciodată...

– Nu eram cu el în momentul respectiv. Nu are nici o vină pentru... ce ai văzut.

– Bine, fie. Atunci nu era rost să fii misterioasă, zise ea, hotărâtă să nu se dea bătută. Spune-mi cine e! De unde îl cunoști?

– Nu am de ce să-ți dau explicații. Lasă-mă în pace! îi ceru ea, după care vru să se îndrepte spre ușă, dar dădu peste un scaun și îl trânti, apoi se grăbi să-l ridice.

– Ești nervoasă. Rar te vedem așa. Îmi place. Acum du-te și îndreaptă-ți furia asta spre el.

Frustrată, Maisie ieși pe hol. Această Morrigan băgăcioasă și protectoare era nouă și nedorită.

Sigur că Maisie avea de gând să le mărturisească adevărul celor din familie. Voia să vorbească cu Isabella, cu Archibald și cu Morrigan, dar avea să o facă la momentul potrivit. La momentul potrivit pentru ea. Nu-i păsa dacă aveau să se împotrivească. Făcea asta pentru ea însăși și pentru societatea în care trăia, nu de dragul lor.

În plus de asta, casa aceea nu era străină de politică și de activism. Soțul surorii sale ducea două vieți. Lumea îl știa drept un doctor respectabil, profesor la școala de medicină. Doar că Maisie știa că ducea o viață secretă, știută de puțină lume. Archibald făcea parte dintr-o ligă, alături de alți revoluționari radicali din Edinburgh. O parte dintre subiectele despre care Maisie obișnuia

să scrie în broșurile ei sau să vorbească la micile sale adunări veneau din lucruri pe care le auzise în timpul unor întâlniri petrecute chiar la ei acasă. Archibald era informat și înflăcărat. Iar Morrigan semăna cu tatăl ei.

Cea care avea să se supere cel mai tare era Isabella. Ea obișnuia să i se plângă adesea că Archibald și cruciadele lui îi obligau să-și trăiască viața în secret, punându-i pe toți în pericol. Medic fiind, Isabella era gata să ajute pe oricine. Când venea vorba de acte de bunătate, își punea talentul și cunoștințele la dispoziția celor care nu aveau bani să o plătească. Dar nu era dispusă să meargă mai departe de atât. Isabella era de părere că ar fi fost o prostie să-și facă un inamic din autorități. În ciuda acțiunilor oamenilor din parlament și ale ofițerilor de poliție din Anglia, Isabella refuza să creadă că autoritățile ajunseseră să fie un inamic.

Camera care dădea în salon era deja întredeschisă. Bătu ușor la ușă, după care intră și rămase surprinsă să o găsească pe sora ei vorbind cu musafirul.

— Maisie, spuse Isabella pe un ton îngrijorat, nu mi-ai spus nimic despre cele petrecute ieri.

Maisie aruncă o privire furioasă spre bărbatul înalt și impunător de lângă sora ei. Nu-i venea să creadă că, pentru o fracțiune de secundă, îl privise ca pe un erou. Mai mult decât atât, încercă să se convingă că nu i se mai părea atât de chipeș.

Locotenentul Campbell o salută politicos, cu o plecăciune, dar ea nu reuși să citească ceva pe chipul lui.

— Ieri? repetă ea, neavând de unde să știe ce anume îi dezvăluise Campbell surorii sale.

— Da, ieri, repetă Isabella.

— Îmi cer scuze, domnișoară Murray, interveni el. Nu am știut că nu i-ai povestit doctorului Drummond despre cele petrecute ieri.

Încerca să o provoace — desluși asta în ochii lui. Maisie se întrebă dacă nu cumva se distra pe seama ei. La urma urmei, sosise de prea puțin timp ca să aibă ocazia să-i spună ceva despre cele întâmplate. Poate că, într-o bună zi, avea să-i povestească Isabellei despre activitățile ei politice, dar acum nu era momentul potrivit. Și nu avea de gând să o facă de față cu locotenentul Campbell. I se părea ei sau chiar părea mândru de el? Ridică o sprânceană, își plecă ușor capul

și se uită lung la ea de parcă ar fi putut în orice clipă să-i dezvăluie toate secretele.

Maisie se prefăcu nedumerită și îi spuse surorii sale:

– Abia ieri am făcut cunoștință cu locotenentul Campbell, prin intermediul surorii lui. Te referi la altceva? îl întrebă pe Campbell, întorcându-i privirea cu aceeași intensitate.

– Vrei să spui că nu-ți mai aduci aminte?

– Nu știu la ce te referi.

– Ai vrea să te ajut să-ți amintești?

– Chiar te rog, spuse Maisie, hotărâtă să nu se lase. Sunt nerăbdătoare să aud ce ai de spus.

– Și eu la fel, interveni Isabella, vizibil intrigată. Am înțeles că ai fost în pericol.

– În pericol? repetă Maisie.

– Da, în pericol, repetă Campbell, încuviințând cu o mișcare scurtă din cap.

Se uită lung la ea, ridicând din sprâncene și plecându-și capul, apoi rânji. Părea să fie expresia lui favorită.

„Hai, spune! Dacă îndrăznești.”

Maisie țățâi ușor, după care îi zâmbi și spuse:

– Domnule locotenent, știi prea bine că eu și sora dumitale nu am fost nici o clipă în pericol. Apoi, Maisie se întoarse spre Isabella și îi vorbi în șoaptă, parcă pe un ton complice, cu toate că nu avea nici o îndoială că locotenentul putea să audă tot: Prietena mea, Fiona, m-a avertizat că fratele ei nu a mai fost de mult în Edinburgh. Nu mai e obișnuit cu agitația și nebunia din oraș. Vede pericole la fiecare colț de stradă, pândind pe toate aleile. E mânat de cavalerism când trebuie protejate femeile.

Isabella se uită lung la ea, fiind evident că nu credea o iotă. Își mută privirea de la locotenent la Maisie și spuse:

– Ceva îmi spune că ieri s-au petrecut mai multe decât vreți să-mi ziceți.

Când vedea vorba de medicină, sora ei făcea o treabă extraordinară. Dar încercarea de a o disciplina pe Maisie era o cauză pierdută. Nu exista pic de răutate în ea. Totuși, ceva îi spunea lui Maisie că mai târziu avea să fie luată la întrebări.

– Ei bine, dat fiind că nu mă aștept să primesc alte răspunsuri, ar fi mai bine să mă întorc la pacienții mei. Fii bună și servește-l

pe domnul locotenent cu o gustare. Măcar atât putem să facem, dat fiind că a venit până aici să-ți înapoieze săculețul pe care l-ai uitat în trăsura surorii lui, zise ea. Apoi se întoarse spre Campbell și zise: Mi-a părut bine, domnule locotenent.

La naiba, își spuse Maisie, când observă săculețul de pe masa de lângă el. Uitase că o rugase pe Fiona să-i țină săculețul pe scenă. Odată ce izbucnise iadul acela, numai la asta nu-i stătuse gândul. Apoi interogatoriul la care fusese supusă în trăsura o făcuse să uite complet de existența săculețului. Iar el îl folosisese drept scuză ca să vină acolo și să o tortureze.

Isabella se îndreptă spre ușă și spuse:

– O s-o rog pe Morrigan să vă țină companie.

– Mulțumesc pentru amabilitate, dar nu pot să rămân.

Maisie râsuflă ușurată când o văzu pe Isabella ieșind pe ușă. Într-un final, locotenentul spusese ceva cu care până și ea era de acord. Ar fi fost imposibil să stea de vorbă cu el în prezența lui Morrigan.

Îi făcu semn spre ușă și spuse:

– Dă-mi voie să te conduc.

Maisie îi simți privirea în ceafă în timp ce ieșiră amândoi pe coridor. Politicos ar fi fost să îi mulțumească pentru că venise să îi aducă săculețul. Doar că locotenentul reușise să transforme un act de politețe într-o problemă pentru ea și să trezească suspiciuni în mintea Isabellei. Fără îndoială, asta fusese planul lui de la bun început.

În timp ce se îndreptau spre ușa de la intrare, dădură peste Archibald, care ieșise din sala de consultație alături de câțiva dintre studenții săi la medicină. Din fericire, nu era momentul potrivit pentru prezentări, așa că locotenentul Campbell îl salută cu o mișcare scurtă din cap, iar cumnatul ei procedă la fel. Odată ajunși în holul de la intrare, așteptară ca unul dintre servitori să îi aducă pălăria, haina și bastonul.

– Mulțumesc, domnule locotenent. Te rog să îi mulțumești surorii dumitale pentru că te-a trimis să-mi aduci săculețul.

– Nu m-a trimis ea. Am venit din proprie inițiativă.

Maisie știa prea bine că vizita lui era un avertisment. Ridică privirea spre chipul lui, regretând că era atât de chipeș.

– Îți mulțumesc pentru tot ce ai făcut ieri pentru mine. Acum sunt pusă în gardă. O să știu cum să reacționez în astfel de situații.

- Cum să reacționezi? Sau cum să le eviți?

- Domnule locotenent, adevărul e că nu ne cunoaștem. Nu ar trebui să purtăm astfel de discuții, zise ea, după care făcu semn spre servitorul care veni să-i aducă haina. Îți mulțumesc din nou pentru tot.

Campbell deschise ușa și fu întâmpinat de un aer rece. Cu toate că fusese cald cu o zi în urmă, iarna scoțiană părea să-și între în drepturi.

Locotenentul ieși pe ușă, dar Maisie strigă după el:

- Ce i-ai spus mai exact surorii mele? De ce i-ai spus că am fost în pericol?

Locotenentul făcu o scurtă plecăciune și, cu un zâmbet scurt, își puse pălăria pe cap.

- Domnișoară Murray, adevărul e că nu ne cunoaștem. Poate că ar fi mai bine să porți această discuție cu doctorul Drummond.

Capitolul 5

Milne's Court de pe High Street, colț cu Bow Head, avusese, cu siguranță, zile mai bune, dar apartamentul pe care îl închiriasse Niall la primul etaj al clădirii era exact spațiul de care avea nevoie. Nu departe de castel, era un loc curat și deja mobilat, iar bătrâna lui gazdă de la parter se bucura să-l aibă drept chiriaș.

Încă din prima zi în care ajunsese în Edinburgh, hotărâse să locuiască acolo. Fiona se așteptase ca el să se mute cu ea și cu ficele ei, căci casa de pe Leith Street în care locuiau era a lui. După ce părinții lor muriseră în urmă cu doi ani, în urma unei epidemii de gripă, Niall o primise moștenire și nu ezitase să i-o ofere surorii sale văduve. Dar nici acum, când se retrăsese din armată, nu avea de gând să locuiască acolo.

Niall se bucura să o știe acolo, fiindcă fetele surorii sale aveau nevoie de o casă a lor. Doar că sora lui și ficele acesteia erau singurele rude pe care le mai avea în viață și știa prea bine că, dacă ar fi locuit cu toții în aceeași casă, ar fi ajuns să-și facă griji pentru ele în fiecare zi. El și Fiona semănau mult, mai ales ca temperament. Nu, ar fi fost prea dificil pentru toată lumea să locuiască împreună, iar el nu voia să o deranjeze în nici un fel pe sora lui. Soacra Fionei era acolo, să le ajute, nu aveau nevoie de el.

Făcându-și loc printre tarabele vânzătorilor din Hunter Square, Niall rămase cu gândul la Maisie Murray. Vizita lui de pe Infirmary Street fusese, cu siguranță, interesantă. Primise instrucțiuni clare de la sora lui, trebuia să-i înmâneze săculețul unuia dintre servitori, alături de un bilet de la ea. Doar că Niall nu putuse să se abțină. Diavolul îl împinsese de la spate să ceară să o vadă pe Maisie. Și nu o făcuse doar pentru că o credea frumoasă sau pentru că voia să o vadă din nou. Ci pentru că era implicată în activismul acela politic, iar gândul că nimeni din familia ei nu știa despre asta îl neliniștea.

Cu toate acestea, Niall plecase liniștit, știind că își dusesese planul la bun sfârșit. Reușise să o facă pe Maisie să înțeleagă că era gata să-i dezvăluie secretul în fața familiei sale. Lucru pe care nu-l făcuse, bineînțeles. Era conștient de faptul că prezența lui o deranja, dar ar fi fost mai bine pentru ea să fie sinceră cu ai ei. Membrii unei familii nu aveau cum să se ajute și să se protejeze dacă nu știau despre interesele și activitățile celorlalți. Mai ales când venea vorba despre activități atât de periculoase precum cele în care era implicată Maisie.

Poate că trăia cu impresia că putea să ducă o viață independentă și că era liberă să-și aleagă propriul destin, dar adevărul era că trăiau vremuri tulburi. Oamenii erau furioși, visau la schimbare, iar asta nu era pe placul claselor puternice, mănate de interese financiare. Niall văzuse cu ochii lui măsurile dure pe care guvernul le luase împotriva irlandezilor. Iar aici avea să fie la fel de rău. Masacrul protestatarilor pașnici din Manchester și violențele de ziua trecută din Grassmarket erau doar începutul.

Peste oraș se lăsaseră nori plumburii, iar Niall își ridică gulerul, încercând să se protejeze de vântul umed și rece. O luă în sus pe High Street, cu gândul la propriul viitor.

Din fericire, Fiona era asigurată din punct de vedere financiar și, cu toate că fetele aveau pregătită o mică zestre, Niall știa că, atunci când avea să vină momentul, putea să le ofere mai mult decât puținul pe care reușise tatăl lor să îl lase în urma lui. Măcar acum nu era nevoie să-și bată capul cu asta.

Din clipa în care hotărâse să se retragă din armată, Niall nu știuse încotro s-o apuce. Îi plăcea foarte mult să scrie, dar era o activitate de amuzament, nici pe departe o meserie în adevăratul sens al cuvântului, una care să-i asigure viitorul. Avea bani cât să se țină pe linia de plutire, dar trebuia să-și clădească un nou început. De la o zi la alta, apăreau noi industrii și se gândise serios la varianta de a investi într-una dintre ele. Oamenii făceau averi în Australia, iar în Noua Zeelandă apăruseră noi zone comerciale. Reluarea legăturilor dintre Anglia și Franța aducea noi oportunități de afaceri. Existau fel de fel de variante, doar că nu știa încotro să se îndrepte.

Trecu pe lângă Catedrala St. Giles chiar când începură să răsunе clopotele. Mări pasul, dar nu din dorința de a ajunge cât mai curând la întâlnirea pe care o avea stabilită, ci din politețe.

În urmă cu câteva seri, când era la cină cu colonelul Tolley, un fost comandant care servise în Spania și Franța, Niall fusese informat că un oficial guvernamental venise de curând din Londra și voia să stabilească o întâlnire cu el.

Erau mulți cei care încercau să-l convingă să se întoarcă în armată, dar Niall era hotărât să nu o facă. La cină, colonelul îi povestise despre noile schimbări în serviciul guvernului, îi spusese chiar despre un nou post pentru care un bărbat cu talentul și priceperea lui Niall ar fi fost ideal. Din respect pentru Tolley, acceptase să vină la întâlnire, cu toate că ar fi preferat să nu o facă.

După atâția ani petrecuți pe câmpul de luptă, Niall devenise maestru în arta războiului. Servise cu respect în Regimentul scoțian regal 42. Reușise să câștige aprecierea superiorilor. Oamenii lui îi erau devotați și merseseră cu el până la moarte. Totuși, ceea ce-l deosebea de toți ceilalți și lucrul la care excela era diplomația, atunci când hotăra să apeleze la ea.

Urcă dealul, zărind zidurile castelului în față. Mai multe regiamente britanice își instalaseră cazarmile acolo, însă singurii scoțieni erau yeomanii din cadrul poliției, precum dragonii care opriseră protestul cu o zi înainte. O adunătură de indisciplinați, își spusese el.

După înfrângerea lui Napoleon, regimentul lui Niall primise ordin să-i omoare pe rebelii irlandezi. Alte regimente scoțiene fuseseră trimise în India, Canada și Australia. Era evident ce încerca să facă guvernul. Coroana Regală nu voia ca regimente întregi de războinici scoțieni să se întoarcă în țara natală. Ar fi fost prea riscant.

Dezgustat de misiunea în Irlanda și, totodată, dezamăgit de tot ce se petrecea în jurul lui, Niall hotărâse să se retragă din armată, în ciuda presiunilor superiorilor și camarazilor săi de a rămâne.

De îndată ce ajunse la intersecția aglomerată dintre Upper Bow și High Street, îl zări pe colonelul Tolley mergând pe lângă zidurile castelului, alături de un bărbat îmbrăcat în haine de civil. Colonelul îl salută, îi făcu cunoștință cu Sir Rupert Burney, după care cei trei bărbați intrară în clădire și urcară în apartamentul lui Niall.

Niall aprinse focul și trase scaunele lângă șemineu, apoi le făcu semn să ia loc. El rămase lângă foc și îl observă pe Burney aruncând o privire prin locuința atât de austeră.

- Aș fi putut să vin la cazarma castelului. Poate că ați fi preferat să ne întâlnim acolo.

– E mai bine aici, zise colonelul Tolley, după care se dădu mai aproape de el și îi vorbi în șoaptă: După cum bine știi, în cazarmă vorba umblă mai repede decât boala. Vrem să discutăm ceva cât se poate de confidențial. Nu cred că e cazul să-ți spun că tot ce urmează să discutăm trebuie să rămână între noi. După cum am menționat pe scurt la cină, Sir Rupert a venit de curând din Londra.

Niall rămase în picioare și se uită lung la oaspetele său. Cu toate că bărbatul acela avea un titlu, arăta ca un individ care vindea ziare la o tarabă de pe Princes Street. Nu avea nimic care să-l facă să iasă în evidență în mulțime. Era un bărbat de înălțime medie, slăbuț, cu păr roșcovan, palid la față. Părea cu cel puțin zece ani mai în vârstă decât el, poate chiar mai mult. I se păru că semăna cu un vulpoi bătrân.

Și, asemenea unui vulpoi, ceva îi spunea lui Niall să nu se grăbească să aibă încredere în Sir Rupert. Bastonul gros pe care îl purta cu el și pe care nici măcar nu-l lăsă din mână ar fi putut foarte bine să ascundă o sabie sau un pumnal. Cunoscutese mulți bărbați ca el. Genul de oameni care te mințeau în față, dar care erau gata să te fure pe la spate sau să îți înfigă cuțitul în spate. Poate că era o impresie pripită, dar Niall învățase să se încreadă în propriile instincte. De un lucru era sigur – Burney nu era ofițer de armată.

– Sir Rupert, ești de loc din Edinburgh?

– Mai mult sau mai puțin, răspunse el simplu, pe un ton plat. N-am mai venit pe aici de zece ani, francezii ne-au ținut pe toți ocupați.

– Cu ce te-ai ocupat în perioada războiului?

– Am lucrat în Londra.

– Nu s-au dus prea multe lupte acolo.

Bărbatul nu schiță nici un gest, doar preț de o clipă își încheștă maxilarul, singurul gest care îl trădă în vreun fel.

– Am lucrat în calitate de director al Serviciului de Informații în cadrul Ministerului de Interne.

Așadar, era spion. Sau mai degrabă șeful spionilor. Cu toate că Niall rămase surprins de sinceritatea lui, ceva îi spunea să pună imediat capăt întâlnirii. În cazul în care oferta lor avea să implice aflarea unor informații, știa deja că cei doi nu aveau să-i ofere nimic care să-l tenteze. Povestea aceea și însuși Sir Rupert îl lăsau rece.

— Am venit să deschid un nou birou în Edinburgh, zise Burney, uitându-se lung la el și măsurându-l din priviri. Dar o să-i raporteze direct lui Lord Sidmouth.

Henry Addington, viconte de Sidmouth.

Lord Sidmouth declarase război propriei națiuni cu mulți ani în urmă. Fusese un prim-ministru execrabil, fiind la un pas de a pierde războiul cu Napoleon în primii ani. Dar acum, în calitate de ministru de interne, reușise să pună la pământ orice încercare de reformare. Nu se ferise să spună sus și tare că nu avea de gând să lase gloata să dicteze națiunii. Că nu avea de gând să lase mulțimea să pună la pământ puterea monarhiei, așa cum reușiseră să facă revoluționarii francezi. Lord Sidmouth era personal responsabil pentru promulgarea Legii celor Șase Acte în ultima lună, legi care, fără doar și poate, erau menite să fure drepturile civile ale tuturor cetățenilor britanici.

Niall își dădu seama că instinctele nu-l trădaseră. Burney nu era genul de birocrat care doar stătea la birou. Cei care lucrau pentru Lord Sidmouth erau calculați și nemiloși. Ceea ce însemna că Sir Rupert era un bărbat cât se poate de periculos.

Dar nu avea de gând să-și spună părerea cu voce tare. Nu era cazul să-și facă un dușman din Sir Rupert. Poate că în războiul cu Napoleon folosirea spionilor fusese justificată, însă instituirea unui birou în Edinburgh însemna că statul era hotărât să folosească aceleași tactici împotriva propriei națiuni. Și nu avea de gând să fie complice la așa ceva.

— Sir William Rae, șeful din Edinburgh, a acceptat deja să mă ajute să recrutez membrii echipei, zise Burney, coborându-și privirea spre capul de alamă al bastonului său — un cap de șarpe, atent sculptat —, rotindu-l ușor în palmă.

Perfect, își spuse Niall, când șeful spionilor își îndreptă din nou privirea spre el.

— Am vrea ca dumneata să fii liderul operațiunilor de aici.

Niall ura cuvântul acela. De fiecare dată când strategii militari foloseau cuvântul operațiuni, însemna că aveau să moară oameni. Totuși, ceva îi spunea că Burney nu era genul de om căruia să-i pese dacă mureau oameni.

— Eu sunt cel care i-a recomandat lui Sir Rupert să faci parte din echipa lui, îi zise Tolley. Ești persoana potrivită să conducă aceste sarcini.

— Ce fel de sarcini?

— Ministerul de Interne nu vrea să se repete tragedia aceea inutilă de la Peterloo, spuse Burney, îndepărtându-și un fir de praf de pe genunchi. Planul nostru este să înlăturăm radicaliștii care încearcă să agite populația. Nu o să se ajungă și aici, în Anglia, la un episod precum Căderea Bastiliei. Avem, în sfârșit, legi bine puse la punct pentru a-i pedepsi pe trădători. O să punem punct tuturor revoltelor din Anglia și Scoția. Suntem gata să identificăm inamicii Coroanei și să-i înlăturăm.

„Să-i înlăturăm.”

Niall știa prea bine ce însemna asta, cu toate că expresia lui Sir Rupert nu se schimbă o clipă. La fel tonul vocii sale. Ar fi putut la fel de bine să discute cu croitorul său despre lungimea mânecilor jachetei.

Niall nu avea nici o îndoială că toți cei care se aflaseră cu o zi înainte pe scena din Graddmarket erau considerați inamici.

— Credeam că ați reușit deja să-i identificați pe liderii cei mai vocali ai reformelor.

— Așa este, locotenent Campbell. Dar avem de gând să mergem mai departe, să ne infiltrăm în cuibul de șerpi și să-i convingem pe membrii-cheie din comitetele și societățile lor că e în interesul lor să coopereze cu noi. O să le prindem pe javrele acelea trădătoare pe picior greșit, încercând să acționeze împotriva Coroanei. Pedepsa o să fie una rapidă și publică, pentru ca lumea să știe că nu o să tolerăm revoltele și rebeliunile.

Niall își îndreptă atenția către fostul său superior.

— Și dumneata, colonel Tolley? Care o să fie rolul dumitale în povestea asta?

— O să lucrez îndeaproape cu Sir Rupert, zise bătrânul cu un zâmbet încurajator. Și am hotărât să apelez la tine pentru că vreau să lucrez alături de cei mai buni ofițeri ai mei. Te vrem în echipa noastră, Campbell.

Nici gând, își spuse el. Îi veni în minte chipul surorii sale, Fiona. Adevărul era că nu înțelesese cu adevărat pericolele care le pândeau

când vorbise cu ea și cu Maisie Murray în trăsură, cu o zi înainte. Doar că de data asta avea dovada.

– Compensația financiară o să fie pe măsură, locotenent Campbell, zise Burney, aruncând o privire scurtă în jur. O să poți să-ți îmbunătățești stilul de viață fără probleme. Apoi Tolley se întoarse spre Sir Rupert și spuse: Când e chemat la datorie, locotenentul Campbell nu pune preț pe confort.

– Deci pentru rege și țară. În orice caz, leafa e una generoasă și, desigur, o să fii promovat la rang de căpitan, zise Burney, uitându-se la Niall cu ochii lui de vulpoi, venind mai aproape de el și bătând ușor cu bastonul cu cap de șarpe în podea. Vrem să începim imediat. Nu avem timp de pierdut. Trădătorii trebuie identificați și eliminați.

În timp ce oaspeții săi continuau să-i enumere beneficiile postului, Niall se apropie de o masă pe care o folosea drept birou și se sprijini de ea. Își împreună brațele la piept, continuând să-i asculte. I se menționează o sumă. Era ridicol cât de mulți bani erau dispuși acești oameni să cheltuiască pentru un potențial șobolan care era gata să le întoarcă spatele tovarășilor săi. Burney și Tolley păreau siguri că avea să accepte postul.

„Pentru rege și țară.” Ce datorie avea cineva față de un rege și un guvern care uitaseră de oamenii lor? Și nu doar că îi dăduseră uitării, ci erau gata să conspire împotriva lor, să le fure drepturile sub pretextul că acționau pentru binele tuturor. Niall știa prea bine cine profita de pe urma acțiunilor arogante ale lui Lord Sidmouth și ale unor lachei nemiloși precum Sir Rupert Burney. Nu oamenii de rând, ci cei bogați. Prințul regent și anturajul lui.

Străzile din oraș erau pline de fermieri din Scoția rămași fără pământ și de negustori care fuseseră obligați să oprească negoțul. Atâția copii și femei mureau de foame în mizerie, pe alei întunecate. Vocile lor nu ajungeau la urechile regelui, ale parlamentului sau ale celor din clasa bogată. Poate că francezii procedaseră corect când aleseseră să ducă aristocrația egoistă la ghilotină.

– Domnilor, nu sunt interesat, spuse Niall, simțind că voia să pună punct discuției. Vorbi pe un ton neînduplecat, menit să-i reducă la tăcere pe cei doi bărbați. Apoi se ridică și spuse: Nu e pentru mine.

Tolley rămase câteva clipe cu gura căscată, încercând să înțeleagă ce tocmai se întâmplase.

- Campbell, gândește-te bine, spuse colonelul, renunțând la aerul acela jovial, arătându-se cu adevărat preocupat, poate chiar speriat. Dacă ai întrebări la care nu ți-am răspuns...

- Nu e vorba despre asta. Am auzit tot ce aveam nevoie să știu. Burney îl fixă o clipă cu privirea, după care își luă ochii de la el. Se uită lung, în tăcere, la capătul bastonului său, iar Niall îl simți ostil. Era momentul dinainte de atac, cel în care pistoalele rămăneau tăcute, când plutea în aer mirosul înțepător de praf de pușcă de la focul de tun. Momentul dinaintea atacului infanteriei inamice.

Sir Rupert se ridică brusc de pe scaun, dar ceva îi spunea lui Niall că lucrurile nu aveau să se termine acolo.

- A fost greșeala mea, locotenent Campbell, zise el pe un ton sec.

- Sir Rupert, o clipă! Locotenentul Campbell nu e genul care să ia decizii pripite. E un bărbat fidel și corect. Sunt sigur că e perfect pentru postul acesta. Mai lasă-i puțin timp de gândire.

- Mulțumesc, colonel Tolley, dar răspunsul meu o să fie același mâine, săptămâna viitoare sau luna viitoare. Nu sunt interesat, zise Niall, făcându-le semn spre ușă. Dar sunt sigur că aveți și alți candidați în minte. Iar pe mine mă așteaptă o zi plină.

Capitolul 6

Maisie le promisese celor de la tipografia de pe Bristo Street că avea să le ducă paginile până la prânz. Pamfletul de astăzi conținea informații despre Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh și despre o parte dintre cauzele pe care le susțineau prin strângerile de fonduri. Atât ea, cât și Fiona căzuseră de acord că aveau nevoie de o broșură mai stufoasă. Un pamflet de o pagină nu mai era îndeajuns.

Era în drum spre ușă când Archibald îi ieși în cale.

– Trebuie să avem o discuție. Vino în biroul meu! zise el, făcându-i semn spre ușă, de parcă nu ar fi știut deja care era biroul lui.

Maisie nu avea timp pentru așa ceva. Doar că nu avea cum să se sustragă.

– Vrei să o chem pe Isabella?

Archibald clătină din cap și o așteptă în pragul ușii, cu o privire serioasă.

– Vreau să vorbesc cu tine între patru ochi.

Archibald Drummond era cumnatul ei și își petrecuse ultimii șase ani locuind în casa lui. Cu toate acestea, Maisie nu reușea să-și aducă aminte să fi vorbit vreodată cu el fără să fie și Isabella prezentă. Morrigan era fiica lui și o iubea ca pe ochii din cap. Dar nu se implicase niciodată în educația lui Maisie, aceasta fiind responsabilitatea Isabellei.

Maisie intră în sala de consultație cu gândul la Morrigan și se întrebă dacă nu cumva motivul pentru care Archibald voia să stea de vorbă avea ceva de-a face cu felul în care arătaseră hainele ei la întoarcerea acasă cu o zi înainte.

Archibald închise ușa, iar Maisie rămase în picioare în spatele unui scaun.

– Nu o să dureze mult.

Fără doar și poate, era vorba despre episodul din ziua precedentă, își spuse ea, pregătindu-se să fie apostrofată.

— Acest locotenent Campbell... Ce fel de relație aveți?

Luată prin surprindere, Maisie încercă să găsească răspunsul potrivit.

— Nici una.

Cu toate că nu apucaseră să facă cunoștință, Maisie își dădu repede seama că Archibald îi aflase numele de la Isabella sau de la unul dintre servitori.

— Nici una? Dar a venit să te viziteze.

— A venit doar ca să-mi aducă săculețul. L-am uitat la sora lui.

— Carevasăzică, îl cunoști.

— E mult spus că îl cunosc. O cunosc pe sora lui. Între mine și el nu e nimic, zise Maisie, încheștându-și pumnul pe spătarul scaunului, frustrată că nu înțelegea întrebarea lui și tonul acela acuzator. Știa că Archibald era un bărbat serios, dar de regulă nu părea sever. Sunt prietenă cu sora lui.

— Îți interzic să mai vorbești cu ea.

— Poftim? întrebă ea iritată. Îmi interzici să fiu prietenă cu o văduvă cu doi copii mici?

— Îți interzic să mai vorbești cu fratele ei.

Maisie nu avea de gând să-l mai vadă. Nu se întâmplase nimic între ea și locotenentul Campbell, nimic care să le dea de înțeles că aveau să se mai întâlnească. Cu toate acestea, era prea enervată de porunca dictatorială a lui Archibald ca să împărtășească acest gând cu el. Așa că nu mai zise nimic.

— Bărbatul acela ar face bine să nu mai calce niciodată pragul casei noastre.

În clipa aceea, Maisie înțelese despre ce era vorba. Archibald nu voia să poftască un locotenent de armată în casa lui, dar nu din cauza ei, ci din cauza prietenilor săi radicali, care îl vizitau adesea.

— Ai înțeles?

Pe Maisie o deranjă să-l audă repetându-se și abia reuși să păstreze un ton civilizat.

— Am 20 de ani. Nu sunt un copil. Ți-am explicat deja legătura dintre mine și bărbatul acela. Nu a venit aici la invitația mea. Dar, pe viitor, dacă vrei să interzici vizitele locotenentului Campbell sau

a oricui altcuiva, cred că ar fi mai bine să le poruncești servitorilor tăi să nu îi lase să intre în casă.

Maisie își strânse săculețul la piept și se îndreptă spre ușă.

– Stai! Vreau să-ți spun ceva. Lucruri pe care e important să le auzi, zise Archibald ducându-și mâinile la spate. De când ai ajuns în Edinburgh, ai fost lăsată să faci ce vrei. Nu ai nici un scop în viață. Duci o existență efemeră, ai fost lăsată în voia ta, înconjurată de volumele tale de poezie și de proză, mereu în vizite la prietenii tăi care, cel mai probabil, duc un stil de viață asemănător. E evident că îți lipsesc motivația și capacitatea intelectuală a altor oameni. Nu e vina ta. Ai alt fel de daruri, spuse el, făcând semn spre chipul și părul ei. Daruri care o să te ajute să-ți găsești un soț. Făcu apoi semn spre fereastră, spre stradă și zise: Sunt sigur că nu știi ce se petrece în lumea largă, dar nimeni nu știe mai bine decât mine că națiunea a început să o ia razna. Desigur, îmi dau seama că tu te gândești doar la burlaci eligibili. E normal ca o femeie de vârsta ta să spere să-și găsească un soț. Nu o să ai nici un viitor dacă nu găsești o partidă bună. Tatăl tău ți-a lăsat o zestre infimă. Astfel, în calitate de tânără domnișoară fără avere, trebuie să te bazezi pe puținul pe care îl ai de oferit, zise Archibald, împungându-și biroul cu degetul. Dar, din câte am reușit să aflu, Campbell face sau a făcut parte din Regimentul scoțian regal. Bărbații aceia reprezintă pumnul de fier al regelui, niște huligani folosiți de guvern ca să bată și să pună la pământ populația din regat. Bărbatul acela nu este o alegere potrivită pentru tine. Îți interzic să mai ai de-a face cu el. Îți interzic să-i mai vorbești sau să te mai vezi cu el. Îți interzic să te lași curtată de el. Insist să mă ascuți!

Maisie rămase cu mâna pe mânerul ușii. Clocotea în sinea ei, abia abținându-se să nu-i reproșeze că avea o părere atât de proastă despre ea. Să-i spună că gândea. Că avea visurile ei. Aspirații. Că nu ducea o existență inutilă. Că nu era interesată să-și găsească un soț. Că era capabilă să judece rațional. Poate că nu era un medic școlit, ca sora ei, dar era o femeie inteligentă.

Doar că nu avea nici un rost. Archibald se purta cu ea așa cum o făcuse tatăl ei. Thomas Murray crescuse două fete, însă doar pe una o considerase cu adevărat valoroasă. Fiica cea mare era un inger binecuvântat cu toate darurile posibile. Iar cea mică era o păpușă

fără creier, care merita doar să se îmbrace frumos, să fie certată și ignorată.

Abia se abținu să nu-i spună lui Archibald despre activitățile ei, dar avea un pamflet de dus la tipografie.

Așa că deschise ușa și ieși din birou fără nici un cuvânt.

Capitolul 7

Adunările de miercuri seară de la Brewers Guild Hall din Canongate începuseră să se extindă de la o săptămână la alta de când Fiona și Maisie hotărâseră să le organizeze acolo. Era un spațiu mare și confortabil și nu le costa nimic din moment ce mai multe femei care conduceau fabrici de bere în Edinburgh își asumaseră un rol activ în societatea lor. Și, dat fiind că mulți dintre cei care lucrau la cele peste zece fabrici de bere și de malț din zonă erau femei, cele două organizatoare își dăduseră repede seama că aveau audiență pentru discursurile lor.

Trecuse mai bine de o săptămână de când ofițerii de poliție oprișeră protestul din Grassmarket, dar furia care clocotea în sufletele acelor femei nu părea să se domolească. Nici moartea regelui George și instalarea prințului regent nu făcuseră vreo diferență. Din contră, lui Maisie i se păru că și mai multe femei veniseră în seara aceea ca să-și arate devotamentul față de cauza lor. Rebeliunea plutea în aer.

– Îți dai seama ce s-a întâmplat cu tine în ultima perioadă? o întreabă Fiona de îndată ce ieșiră din salon.

– Ce anume?

– Ai deveni un lider. Nu mai stai în spate, lăsându-mă pe mine să vorbesc. Deja nu te mai uiți la mine când pune cineva o întrebare, ci răspunzi fără să stai pe gânduri. Și e foarte bine că faci asta pentru că știi ce să le spui. Nu îi lași să domine discuția mânați de sentimente. Le oferi soluții. Îi motivezi pe cei din jurul tău să treacă la acțiune. Să fie mai implicați.

Maisie zâmbi când ieșiră la lumină, în stradă. Aprobarea Fionei însemna enorm pentru ea. De la o zi la alta, simțea cum continua să-și întindă aripile și să zboare tot mai sus. De la o zi la alta, căpăta tot mai multă încredere în ea însăși. Era pe calea pe care își dorea să o urmeze.

Începuse să fulguiască, iar dalele de piatră din jurul felinarelor străluceau sub o pătură albă. Pe stradă încă circulau câteva trăsură și birje, iar într-o cârciumă din apropiere răsunau acorduri de vioară și o melodie cântată fals. Pe aleile acelea întunecate zări mai multe grupuri de familii de scoțieni rămași fără adăpost, încercând să se încălzească. Și-ar fi dorit să le poată oferi ceva, dar nu avea nici un ban în săculeț, ci doar o batistă și cheia de la casă.

Maisie își ridică privirea peste drum, spre Canongate Kirk, care se înălța deasupra lor. Era singura biserică știută de ea din Edinburgh cu acoperișul sculptat în stil olandez. În cimitirul acela se odihneau unii dintre cei mai cunoscuți oameni din Edinburgh, mulți dintre ei soldați. Zări un grup ieșind din cimitir, fiecare îndreptându-se în altă direcție.

– Mi-aș dori atât de mult să le convingem pe femeile acestea să vină și să audă ce avem de spus!

Fiona clătină ușor din cap.

– Din păcate, multe dintre cele care merg la biserică ar fi de-a dreptul scandalizate să audă discursurile noastre. Ideea de a protesta împotriva Coroanei li s-ar părea ca și cum am protesta împotriva soților, taților și fraților lor.

– O să se trezească la realitate cât de curând. Trebuie să o facă, zise Maisie, încheindu-și nasturii de la pelerină. Cel puțin asta crede partea mea optimistă.

Prietena ei aruncă o privire de-a lungul străzii.

– Iar partea mea optimistă speră să reușim să oprim măcar o trăsură.

Odată cu lăsarea întunericului, Fiona nu ar fi ezitat să plătească pentru a ajunge mai repede acasă, la fetele ei. Maisie nu se grăbea și ar fi preferat să o ia pe jos. Avea nevoie de timp ca să se liniștească după întâlnirea aceea entuziastă. Înainte de a se întoarce acasă, trebuia să-și pună din nou masca aceea plictisitoare cu care îi obișnuise pe cei din familia ei.

Făcu semn spre Canongate, spre catedrală.

– Poate că ar fi mai bine să mergi spre trăsurile din Carfrac. De regulă, mulți birjari trec pe acolo.

– Ai dreptate, zise Fiona, după care își strânse pelerina în jurul ei, dar nu se grăbi să plece. I-ai povestit surorii tale despre munca noastră?

Trecuse mai bine de o săptămână de când locotenentul Campbell venise neanunțat la ea acasă. Iar în afară de faptul că fusese muștrată din cauza asta de Archibald, nimeni nu făcuse vreo referire la vizita aceea. Morrigan își văzuse de treaba ei, făcând abstracție de Maisie, iar Isabella era prea ocupată cu pacienții ei ca să-și dea seama ce zi era sau ce discuții avusese cu alți oameni. Archibald o urmărea de la distanță, cu același aer distant și dezinteresat cu care Maisie era deja obișnuită.

Își strecură degetele la subsuoară, căci îi dăduse mânușile călduroase unei fetițe care venise la întâlnire împreună cu mama ei.

— Presupun că nu, zise Fiona, răspunzându-și singură la întrebare.

Maisie îi povestise deja despre vizita locotenentului. Nu o făcuse ca să se plângă, dar recunoscuse că discuția cu Isabella o determinase să le povestească celor din familie despre activitățile sale politice mai devreme sau mai târziu.

— Să știi că Niall e un om bun. Totuși, te avertizez că n-o să se lase bătut. E ca un câine care a dat de un os.

Maisie nu-l mai văzuse pe fratele Fionei de când venise să-i aducă săculețul, cu toate că asta nu o împiedicase să nu se gândească la el. Și nu doar la chipul lui frumos, ci și la aerul încrezător, aproape arogant. Bărbatul acela i se părea incredibil de atrăgător. Nu mai întâlnise niciodată pe cineva ca el. De la vizita aceea, de fiecare dată când zărea un bărbat înalt mergând pe stradă sau ieșind dintr-un magazin, se aștepta să fie Niall. Voia să-l vadă din nou, nu avea rost să nege acest lucru. Doar că el nu mai venise să o vadă.

Maisie hotări să-și alunge din minte astfel de gânduri prostești. În orice caz, nu era dorit pe Infirmary Street. De la vizita lui Niall, cumnatul ei rămăsese cu ochii pe ea.

— Ce vrei să spui?

Cele două femei rămaseră sub lumina felinarului, răsufletele lor plutind între ele ca niște norișori delicați, parcă făcuți din dantelă.

— Așa a fost dintotdeauna, încă de când era nimic. E mai tânăr decât mine cu doi ani, dar e cât se poate de protector cu mine și cu fiicele mele. Știu prea bine că, dacă l-aș ruga facă ceva pentru mine, nu s-ar da în lături de la nimic. E în stare de orice pentru noi. E un bărbat de încredere. Și acum, din prisma faptului că suntem

amândouă implicate în povestea asta, ceva îmi spune că o să se încapătăneze să-ți poarte și ție de grijă.

– Crezi că o să încerce să mă facă să renunț la munca mea?

Fiona rămase o clipă de gânduri, după care clătină din cap că nu.

– Cred că vrea doar să se asigure că, la nevoie, familia ta o să fie alături de tine. Așa e el. Ne certăm tot timpul pe chestiuni de politică și încearcă mereu să mă facă să mă simt vinovată. Dar n-o să-mi poruncească niciodată să mă opresc. N-o să-mi interzică niciodată nimic.

– Ce anume nu o să-ți interzic?

Ambele femei săriră ca arse, speriate, când un bărbat lat în umeri apăru în spatele lor.

– Niall! exclamă Fiona, împungându-l ușor pe fratele ei. Ești un drac împelițat!

Drept răspuns, Niall o luă pe sus pe sora lui și o strânse în brațe.

– Recunoaște că te bucuri să mă vezi.

– Dacă mă mai speri vreodată, nu o să fiu responsabilă de rănilile pe care o să le capeți.

– Îmi cer scuze. Ar fi trebuit să vă întâmpin cu un bună seară, doamnelor, pe un ton elegant. Așa că dați-mi voie să încerc din nou, zise el, cu o plecăciune. Bună seară, doamnelor!

Era mai mult decât impunător. Avea o forță pe care Maisie nu o mai întâlnise vreodată. O văzuse cu ochii ei la protest, când sărise în ajutorul ei. Totodată, avea un aer relaxat, care i se părea adorabil.

Sosirea lui alungă frigul. Când o luă pe sus pe Fiona, o atinse pe Maisie cu umerii. Se întrebă, preț de o clipă, cum ar fi fost să se arunce în brațele lui, să o privească de parcă nu ar fi existat nimic pe lume în afară de ea.

Oftă și încercă să-și alunge din minte astfel de gânduri stupide. Locotenentul Campbell era mult prea autoritar și curios ca să nutrească astfel de speranțe. Așa că preferă să facă un pas în spate și să se amuze pe seama celor doi frați.

– Sincer, Niall, ai început să mă obosești. Ești prea des pe urmele mele. Nu te cheamă nimeni la război?

– Draga mea soră, o să te bucuri să afli că am lăsat în urmă astfel de aventuri.

– Mă bucur să ai lăsat războiul în urmă, dar nu-mi place să apari tot timpul din umbră... Maisie, ție ți se pare în regulă? o întrebă ea.

Când văzu ochii aceia albaștri îndreptându-se spre ea, Maisie rămase câteva clipe fără glas și uită întrebarea. Intensitatea privirii lui îi tăie răsufierea.

Dar Fiona sări în ajutorul ei.

— Nici ei nu i se pare în regulă, e limpede, spuse, împungându-l din nou pe fratele ei, acesta îndreptându-și iar atenția spre ea. Ce cauți aici?

— Am fost să iau cina cu ficele tale. Le e tare dor de tine. Le-am lăsat la fereastră, cu ochii în lacrimi, așteptându-și mama să ajungă acasă.

Fiona se uită lung la Maisie, de parcă ar fi zis „Ți-am spus eu”, după care se uită urât la fratele ei.

— Nu te crede nimeni. Luăm cina împreună seară de seară. Ne face bine să luăm pauză o seară pe săptămână.

— Catriona nu e de aceeași părere.

— Catriona are cinci ani. I se face dor de mine și când mă duc în camera alăturată. Serios acum, ce cauți aici?

— Eram în drum spre casă. Dar voi? Aveți de gând să intrați din nou în bucluc sau azi ați terminat cu asta?

Maisie se întrebă dacă era momentul potrivit să se scuze și să plece acasă. Era evident că cei doi frați aveau multe de vorbit.

— Azi am terminat, dar nu reușesc să găsesc o trăsură care să mă ducă înapoi la odraslele mele abandonate și neglijate.

Niall ridică mâna, iar o trăsură apăru imediat de după colț.

— Un motiv în plus pentru care ar trebui să fii recunoscătoare că mă ai aproape, draga mea soră, zise el, după care îi dădu vizitiului adresa ei și o ajută pe Fiona să urce în trăsură. Iar dumneata, domnișoară Murray?

Maisie făcu un pas în spate.

— Eu sunt bine. După cum bine știi, locuiesc în apropiere. O iau pe jos spre casă.

— Îmi dai voie să te însoțesc? Să te conduc până acasă?

— Să știi că, dacă o superi pe prietena mea, trebuie să-mi dai socoteală, zise Fiona, împungându-l cu privirea pe fratele ei. Noapte bună, Maisie!

Niall bătu ușor cu palma în trăsură, iar vizitiul apucă hățurile și porni la drum.

Maisie ridică privirea spre cer și zări o sclipire în depărtare, urmată de sunetul unui tunet. O clipă mai târziu, ninsoarea se înteti. Fulgii de zăpadă pluteau și dansau în jurul lor, izolându-i de restul lumii. Preț de o clipă, simți de parcă ar fi fost singurii oameni rămași în Edinburgh.

Niall rupse tăcerea.

– Domnișoară Murray, ar trebui să te bucuri că ți-am ieșit în cale. Chiar și pe viscol, am instinctele unui câine de vânătoare. O să am grijă să te duc acasă vie și nevătămată.

Maisie întinse mâna, prinzând un fulg de zăpadă în palmă.

– Locotenent Campbell, nici vorbă de viscol!

Niall ridică privirea spre cer.

– Nu avem de unde să știm în ce o să se transforme zăpada asta. O să fii în siguranță alături de mine și sunt sigur că familia ta o să-mi rămână recunoscătoare.

Lui Maisie îi veni în minte avertismentul lui Archibald. Nu îi spusese nimic Fionei despre asta. Iar Niall nu știa despre obiecțiile cumnatului ei.

– Nu am de gând să te poftesc în casă. Nu o să-ți dau ocazia să mă pui într-o lumină proastă în fața surorii mele, ca data trecută.

Niall îi oferă un zâmbet cuceritor.

– Nu o să intru, nici măcar dacă mă implori să o fac.

– Nu o să te implor. Nici măcar nu o să te rog, spuse ea, știind prea bine că era esențial să inventeze o scuză și să plece singură spre casă.

Doar că nu reuși să găsească cuvintele potrivite.

– Rămâne cum am stabilit. O să te conduc doar până la ușă. Mergem? zise el, făcându-i semn în josul străzii.

Maisie rămase locului o clipă, uitându-se lung la el. Nu avea nici cea mai mică idee cum acel schimb de replici devenise dintr-odată ceva clar stabilit.

– Și dacă tot ne-am împrietenit, să știi că sora mea îmi spune Niall. Ar fi o onoare pentru mine dacă mi-ai spune pe nume.

Drumul spre casă era scurt, își spuse ea, iar Archibald nu avea să afle.

– Mulțumesc, locote... Niall, zise ea îmbujorată, după care porni la pas.

Era încă devreme, strada era plină de trăsură și continua să ningă. O luară împreună spre South Bridge. Cu toate că magazinele erau deja închise, cârciumile și tavernele încă erau deschise și populate, iar clienții se perindau pe străzi sau pe trotuare mai mult sau mai puțin amețiți, abia reușind să se țină pe picioare pe piatra cubică alunecoasă.

Maisie încercă să mărească pasul, dar pentru Niall era o plimbare lejeră. El fu cel care rupse tăcerea când se apropiară de Tron Church.

– Dacă ajungem prea repede la tine acasă, o să fiu nevoit să-mi încalc promisiunea și să o las pe sora ta să mă invite la cină.

– Nu ai face una ca asta, zise ea, aruncând o privire spre el ca să se asigure că nu vorbea serios.

– Știi deja de ce sunt capabil.

Indiferent ce spunea acum, Maisie avea încredere că nu avea să dea din nou buzna în casa ei fără o invitație.

Brusc, Niall întinse mâna spre ea, o apucă de braț și o trase spre el înainte ca Maisie să calce într-o băltoacă plină cu noroi și gheață. Se prinse de el, încercând să-și recapete echilibrul.

– Mulțumesc. Ar trebui să fiu mai atentă pe unde merg.

– Mă pricep la multe lucruri. Știu să găsesc o trăsură, dar și să am grijă să nu dispari în băltoace la fel de adânci ca Loch Lomond.

Sau să o salveze din calea unor dragoni periculoși, își spuse ea.

– Spune-mi sincer, chiar s-a nimerit să apară în seara asta în Canongate?

– Domnișoară Murray, m-ai crede dacă ți-aș spune că am venit în speranța că o să te văd?

Maisie se opri brusc, moment în care îi alunecă piciorul și se împiedică de piatra cubică, aproape căzând pe niște trepte de lemn. Dar el o prinse de talie și o ridică. O puse apoi pe picioarele ei, iar Maisie avu nevoie de câteva clipe ca să se liniștească.

– Ești bine? Ți-ai scrântit glezna?

O trase din calea celorlalți trecători care se uitară lung la ei și o conduse spre ușa unui magazin, fără să-și ia mâna de pe talia ei. Nu purta mănuși, dar frigul nu părea să aibă nici un efect asupra lui. Din contră, bărbatul emana căldură. Maisie încercă să-și alunge din minte astfel de idei și să gândească limpede înainte să înceapă să viseze cu ochii deschiși.

– Sunt bine.

– Te-ai lovit. Ești așteptată acasă la o oră anume?

Nu era cazul. Se întâmpla rareori ca întreaga familie să ia cina împreună în timpul săptămânii. Serile erau pline cu urgențe medicale, vizite din partea pacienților, dar și cu întâlnirile lui Archibald cu ceilalți activiști. Maisie lipsea adesea la cina simplă pe care o serveau acasă, iar absența ei trecea neobservată. Isabella era singura care o întreba uneori pe unde obișnuia să-și petreacă timpul, dar de cele mai multe ori nimeni nu o întreba pe unde umbla și cu cine.

– Nu-mi place să ajung acasă la o oră târzie, de aceea m-am grăbit, zise Maisie, după care porni din nou spre deal, de data aceasta mergând mai încet, iar Niall o urmă. Despre ce voiai să vorbim?

– Știu că ești prietena surorii mele și partenera ei în cauzele sale. Cu toate acestea, mi se pare că aveți puține lucruri în comun.

Brusc, Maisie înțelese de ce arătase atâta interes față de ea. Își făcea griji pentru Fiona. Răsufală ușurată, înțelegând mai bine situația. Era din nou cu picioarele bine ancorate în pământ. Ideile acelea romantice, prostești și eronate nu o mai făceau să tresară de fiecare dată când el se uita la ea.

– Chiar e nevoie să îți spun că oameni cu preocupări și situații materiale diferite pot găsi o cauză comună care să-i unească?

– Nici vorbă. Am fost toată viața soldat. Regimentele și campaniile militare sunt clădite după aceeași convingere, îi spuse el.

Odată ajunși la o intersecție, o apucă de braț și o opri, ca să lase o trăsură să treacă în fața lor.

– Ei bine, în cazul ăsta, ce te preocupă mai exact?

– Vreau să știu de ce faci asta.

– De ce sunt prietenă cu sora ta?

– Nu, asta pot să înțeleg. E o femeie extraordinară. E norocoasă că are o prietenă ca tine.

„O prietenă ca tine.”

Maisie răsufală ușurată, căci cuvintele lui sunau ca un compliment. Ajunseră la intersecția dintre High Street și South Bridge, iar Maisie se opri sub lumina slabă a unui felinar. Tron Church, cu turla joasă și turtită, se înalță în cerul fulguit al nopții.

– Dată fiind lumea din care faci parte, nu pot să înțeleg convingerile tale politice.

Maisie știa prea bine că familia ei ar fi reacționat la fel dacă le-ar fi spus adevărul despre activitățile ei și, fără doar și poate, ar fi crezut că acțiunile ei erau motivate de dorința de a mulțumi pe altcineva. La urma urmei, așa era ea – incapabilă să gândească sau să ia decizii pentru ea însăși.

– Dă-mi voie să-ți explic la ce mă refer, zise el, ceea ce însemna că probabil citise expresia de pe chipul ei.

– Chiar te rog.

– Ce știi despre trecutul surorii mele?

– Multe.

Maisie nu avea de gând să-i împărtășească discuțiile lungi și sincere pe care le avusese cu ea. Fiona fusese măritată, dar rămăsese văduvă. Era mama a doi copii minunați. Răposatul ei soț fusese un veteran decorat care luptase în războiul peninsular împotriva lui Napoleon. De asemenea, Fiona îi mărturisise că, dacă nu ar fi fost generozitatea fratelui său, cu siguranță ar fi avut probleme financiare serioase.

– Știu că a muncit din greu toată viața. Și mai știu că refuză să accepte ideea că, prin simpla sa natură, un bărbat este superior unei femei.

– Cei care suferă o să se ridice, zise Niall, uitându-se lung la un negustor de scoici care își căra coșul gol prin High Street. Ținea în gură o pipă de lut și părea să se îndrepte spre New Town, fiind probabil în drum spre Leith. Apoi, Niall își îndreptă, din nou, atenția spre ea. Eu și Fiona am crescut cu convingerea că nedreptatea duce la acțiune. Dacă există ceva rău în lume, cineva trebuie să acționeze. Probabil știi deja că eu și sora mea am fost crescuți de doi părinți care au muncit din greu. Nu ne-a fost ușor. Pot să înțeleg lupta pe care o duce Fiona pentru că știu ce a văzut și ce a trăit. Doar că în cazul tău, din câte am reușit să văd, simt că ai dus o viață diferită.

– Să înțeleg că ți se pare că am avut parte de o viață privilegiată?

– Nu știu prea multe despre trecutul tău, dar cred că ai avut o viață mult mai ușoară decât Fiona, spuse Niall, dându-și jos pălăria și scuturând-o de stratul de zăpadă. Sora ta și soțul ei sunt amândoi medici. Știu că el e respectat la universitate. Și, din câte am auzit, înțeleg că și tatăl tău a fost un medic respectabil.

Isabella continuase să profeseze în domeniul medical tocmai pentru că era muncitoare, inteligentă și curajoasă. Nu fusese ușor

pentru ea. Dar Maisie nu voia să se aventureze într-o discuție despre profesia celor din familie sau despre privilegii. Viața unui profesor în Wurzburg sau oriunde altundeva nu ar fi putut niciodată să asigure unei familii condiții de lux. Așadar, după moartea tatălui ei, nu rămăseseră cu multe. Cu siguranță, banii nu le-ar fi ajuns prea mult timp. Maisie știa prea bine că acesta era motivul pentru care sora ei alesese să se căsătorească cu Archibald. Asta, dar și posibilitatea de a profesa în infirmeria din Edinburgh.

– Chiar crezi că doar cineva care a suferit nedreptăți și a trăit în sărăcie le poate înțelege cu adevărat?

– Da, cred că e adevărat pentru majoritatea oamenilor.

– Și cât de multă suferință ar trebui să îndure o persoană ca să aibă dreptul să protesteze?

De data aceasta, el fu cel care rămase în tăcere.

– Ideile preconcepute care subjugă o femeie nu diferențiază o femeie săracă de una bogată. Avem la fel de multe obligații și la fel de puține alegeri. Toate suntem controlate de bărbații din viețile noastre, zise ea, trăgând aer în piept, hotărâtă să vorbească pe un ton calm. Tăcerea lui îi oferi încurajarea de care avea nevoie. Bărbații din viețile noastre, repetă ea, tații, frații și rudele de sex masculin. Mai târziu, soții noștri. În întreaga Europă, singurul scop în viață al unei femei este de a servi bărbatul. Încă de la o vârstă fragedă suntem instruite să ne căutăm un bărbat. Societatea și biserica ne poruncesc să producem un moștenitor. Sau să trudem pe câmp, în funcție de statutul social cu care aveam norocul de a ne naște. Apoi, tot ce rămâne de făcut e să ne petrecem tot restul vieții slujindu-i în tăcere pe stăpânii noștri. Niall nu o contrazise nici o clipă, așa că Maisie continuă: De fiecare dată când monarhia decide să impună taxe, femeile cu avere sunt obligate să le plătească, la fel ca bărbații. Cu toate acestea, noi nu avem dreptul să decidem pe ce se duc banii aceștia. Legile sunt făcute de bărbații din parlament și ar trebui respectate de toată lumea. Cu toate acestea, femeile nu au dreptul la un loc în Westminster. Rațiunea și dreptatea dictează ca toată lumea să ia parte la conceperea acestor legi.

Maisie băgă de seamă că începuseră să atragă atenția trecătorilor, așa că o luă pe trotuarul mai lat, dar mai aglomerat de pe South Bridge.

– Crezi că femeile și bărbații sunt la fel?

Nu era nici urmă de aroganță în tonul lui. Era o simplă întrebare. De asemenea, Maisie văzu că, fără să-și dea seama, îl luase de braț, gestul fiind cât se poate de natural.

Cugetă preț de o clipă la întrebarea lui.

- Cred că bărbații și femeile au tendințe diferite. Totuși, nu aș putea să spun dacă sunt naturale sau dobândite. Dar ce văd în lume e că femeile sunt mai iubitoare și mai ocrotitoare, cu standarde morale mai ridicate. Ești de acord cu mine?

- Da.

- Foarte bine. Pentru că eu sunt de părere că femeile ar trebui să fie reprezentate în guvern tocmai datorită acestor diferențe. Femeile aduc ceva serviciului statului, ceva cât se poate de diferit de ceea ce aduc bărbații, zise ea, aruncând o privire spre el ca să-l vadă ascultând cu atenție. Mi se pare firesc ca, odată ce femeile o să primească drepturi egale, inclusiv drept de vot, dezbaterile publice să fie pentru toată lumea. Când un guvern e mai degrabă interesat să susțină decât să pedepsească, orice națiune devine mai puternică.

Cuvintele acelea erau asemănătoare cu ideile din articolele ei și cu discursurile din cadrul acelor mici adunări.

Era prima oară când le rostea în fața unui bărbat. Aprecie că Niall nu o luă la fugă și nu porni în căutarea unei trăsurii.

- Așteptai de la mine un răspuns scurt, iar eu ți-am făcut o adevărată predică.

Niall clătină ușor din cap și zâmbi.

- Sunt impresionat.

- De spusele mele.

- Și de tine.

În clipa aceea, îi atinse ușor mâna. Ea avea degetele înghețate, dar mâna lui era atât de caldă! Își imagină cum ar fi fost să-și cuibărească mâinile în palma lui, să-i absoarbă căldura.

Trotuarul și strada fuseseră acoperite de un strat de zăpadă, iar în lumina felinarelor ofereau un peisaj magic. Era la o stradă depărtare de casă, dar ar fi dat orice ca Infirmary Street să fie la kilometri distanță.

- Spune-mi, când ți-ai dat seama că ai devenit activistă?

Maisie se opri. Casa ei era în apropiere și nu voia să meargă mai departe alături de el. Nu voia să plece de lângă el.

- Când am început să aflu mai multe despre guvernul reprezentativ și când mi-am dat seama că opinia mea nu contează.

Niall se uită lung la ea și, pentru prima oară, Maisie simți că o vedea cu adevărat, așa cum era ea în realitate. Că nu vedea exteriorul unei femei tinere și frumoase. Iar ea, la rândul ei, îl văzu cum era în realitate. Niall Campbell era genul de bărbat care nu se simțea intimidat de discuții despre egalitate sau despre femei care luptau pentru locul lor în societate.

Maisie făcu semn spre casa ei și zise:

– Mi-e teamă că de aici încolo trebuie să merg singură.

– Nu ai încredere în mine să mă lași să te conduc până la ușă.

Maisie prefera ca Niall să nu afle despre decizia cumnatului ei. Dacă ar fi avut loc o înfruntare între cei doi bărbați, Archibald ar fi avut de suferit, iar Maisie nu voia să-i facă una ca asta surorii sale.

Așa că spuse primul lucru care îi veni în minte.

– Cred că ar fi mai bine să nu dăm nici un motiv de bârfe sau zvonuri.

– Pentru că nu aș fi considerat un pretendent potrivit pentru tine?

– Nu e vorba despre asta, spuse ea, căci ultimul lucru pe care și-l dorea era să-i rănească sentimentele, iar privirea lui încruntată îi dădu lesne de înțeles că se simțea jignit. Pur și simplu simt că nu are nici un rost. Nu ești pretendentul meu. Eu nu primesc vizite din partea bărbaților cu acest scop. Adevărul e că nu mă vizitează nici un bărbat. Nu sunt genul acela de fată. Vreau doar să evit o bătaie de cap pentru amândoi și să nu fim luați la întrebări pentru ceva ce nu suntem.

Îi atinse în treacăt mâna, iar el se grăbi să i-o strângă. Maisie înlemni. Nici un alt bărbat nu îi mai strânsese vreodată mâna în felul acesta.

– Ce explicație i-ai oferit surorii tale în ce mă privește?

– I-am zis că ești fratele unei prietene. Nu a fost nevoie să-i spun altceva.

– Ce explicație i-ai da dacă s-ar uita acum pe geam și ne-ar vedea aici?

Maisie aruncă o privire spre casă. Era, cu siguranță, o posibilitate.

– I-aș spune că suntem prieteni.

Niall îi mângâie palma cu degetul cel mare. O privi apoi în ochi, iar Maisie simți fluturi în stomac.

– Îmi place să aud asta. Am fost promovat.

În atenția Maiestății Sale, Regele, din partea prea onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Încep din nou prin a vă oferi condoleanțele mele pentru moartea stimatului dumneavoastră tată. Cu toate că domnia lui o să rămână cunoscută pe vecie drept cea mai extraordinară de până acum, nu am nici o îndoială că realizările dumneavoastră în calitate de prinț regent, printre care înfrângerea tiranului francez, protejarea țărmului britanic, expansiunea noastră colonială pe alte continente, dar și înălțarea culturii și arhitecturii țării, au pus deja temelia a ceea ce urmează a fi cea mai glorioasă epocă în ilustra noastră istorie.

După cum știți deja, negocierile divorțului cu fosta prințesă de Wales înaintează greu din cauza faptului că aceasta refuză să accepte o serie de puncte-cheie. Cu toate acestea, surse apropiate ne-au confirmat că are în plan să se vadă cu fiul ei, ale cărui locație și identitate a reușit să le țină secrete în tot acest timp.

Fiul acesta a reprezentat subiectul unor discuții și în trecut, iar o parte dintre problemele pe care le-am identificat deja încep să devină arzătoare. Dacă informațiile pe care le avem sunt corecte, domnul acesta este rezultatul legăturii dintre prințesă și fiul ilegal al celui care pretinde a fi un Stuart, iar o astfel de întâlnire are drept scop întărirea poziției lui în rândul adunării de rebeli din Scoția. Acest așa-numit Fiu al Scoției a reușit deja să răscolească trăiri iacobite în stare latentă prin acte clare de răzvrătire. În urmă cu câțiva ani, a reușit să scufunde un vas regal menit să impună legile veniturilor și, în plus, se știe că a oferit arme mai multor lideri de clanuri insubordonate.

În momentul de față, cu acordul Maiestății Sale, scopul nostru este de a lua toate măsurile necesare pentru a împiedica această întâlnire.

Sir Rupert Burney a demarat deja operațiunile în Scoția și o să ne ajute în scurt timp cu mai multe informații.

Pentru totdeauna al dumneavoastră loial slujitor

Capitolul 8

Vântul rece de pe Bristo Street îi șfichiui fața. Trotuarul era deja acoperit cu un strat subțire de gheață după ninsoarea de mai devreme.

Cu toate că trecuseră câteva săptămâni, Niall nu reușise încă să-și găsească o nouă cale în viață, lucru care începuse să-l deranjeze. Viitorul lui era la fel de mohorât și nesigur ca vremea afurisită. Locuia cu chirie, dar era o situație temporară. În prezent situația lui financiară era sigură, dar trebuia să facă totuși ceva cu viața lui. Ideea de a pleca din Edinburgh i se părea din ce în ce mai dificilă, cu toate că trecuse mai bine de o lună de când renunțase la cariera militară. Acum însă nu știa unde avea să fie peste un an și ce anume avea să facă.

Trecu pe lângă azilul de săraci și ospiciul alăturat de pe Lothian Street și își spuse că o ducea mai bine decât alții. Era sănătos, avea bani puși deoparte, iar inteligența avea să-i asigure un viitor. Cu toate acestea, nu avea cum să ajungă la ce își dorea cu adevărat.

Îi veni în minte chipul lui Maisie Murray. În clipa de față nu avea nici un drept să lege o relație cu ea. Era o femeie frumoasă, fără doar și poate, dar avea ceva în plus, ceva ce o diferenția de celelalte femei pe care le cunoscuse până atunci. Fusese înzestrată cu o inteligență aparte și cu entuziasm. Fusese politicoasă cu el în seara în care acceptase să o conducă până acasă, pe ninsoare. Dar, când îi sugerase că și-ar fi dorit să o curteze, răspunsul ei dăduse dovadă de cumpătare. Nu era într-o poziție în care să-și permită să o curteze. Nu avea cum să-i ofere un viitor stabil. Iar Maisie merita stabilitate.

Cu toate acestea, după ce o văzuse ultima oară, de multe ori abia se abținuse să nu apară la una dintre întâlnirile lor. Îi cunoștea bine programul de la sora lui. Dar alesese să stea deoparte. Păstrând distanța, reuși să se comporte așa cum trebuia. Doar că,

de fiecare dată când o avea alături, toate intențiile lui bune se duceau pe apa sâmbetei.

Dintr-odată, auzi țipete furioase pe stradă. Un negustor încerca să-și tragă căruciorul peste stradă, dar fu împiedicat de un păstor speriat și de turma lui.

De partea cealaltă a străzii, rămase surprins să o zărească tocmai pe ea. Pe Maisie.

O văzu intrând în magazin și se gândi să traverseze strada și să meargă după ea. Dar se răzgândi imediat. Un bărbat înalt, cu favoriți stufoși și cu nasul strâmb, semn că era bătăuș, o urmă până la ușă. Aruncă o privire în magazin, după care făcu un pas în spate și îi făcu semn vizitiului său să îl aștepte. Deși cei doi bărbați erau îmbrăcați în haine de civili, trăsura era una oficială, recent vopsită în negru.

Păreau să o aștepte să iasă din magazin.

În cei zece ani de când se formase oficiul de poliție din Edinburgh, mulți soldați reușiseră să-și găsească de lucru în oraș. Doar că acești doi bărbați nu erau îmbrăcați în uniforma obișnuită de polițist, cu haină neagră și pantaloni albi.

Îi veniră în minte cuvintele lui Sir Rupert Burney și ale colone-lului Tolley. Începuseră să pună bazele unei organizații menite să infiltreze și să prindă radicali și reformatori. Pe lângă asta, planul lor era să-i aresteze și să-i pedepsească pe organizatorii de proteste. Niall încercase deja să o avertizeze pe sora lui, dar aceasta nu se arătă câtuși de puțin afectată, spunându-i că activitatea ei și a lui Maisie era puțin importantă. Operațiunile guvernului nu aveau să le vizeze pe ele.

Doar că Fiona se înșelase. Ticăloșii aceia făceau parte din grupare, ceea ce îl enervă la culme pe Niall. Dacă individul cu nasul strâmb avea să încerce să-i facă ceva lui Maisie, dacă îndrăznea să pună mâna pe ea, era gata să-l bată zdravăn. Niall traversă în grabă strada, deja imaginându-și cum avea să-l rupă în bătaie.

Înainte să ajungă pe partea cealaltă a străzii, o văzu pe Maisie ieșind din magazin cu un sac pe umăr. Bărbatul îi ieși imediat în cale. Îi spuse ceva, după care arătă cu degetul spre geanta ei. Maisie clătină din cap și făcu un pas în spate.

– Trebuie să vii cu mine, îi porunci individul cu nas strâmb. Și vreau să văd ce ai luat de la tipografie.

– Nu am de gând să merg nicăieri cu dumneata. Nu am făcut nimic greșit.

Bărbatul dădu să o apuce de braț, dar Niall se băgă între ei, obligându-l să facă un pas în spate, după care îl împinse.

Individul se împiedică și se dădu câțiva pași în spate, după care își recăpătă repede echilibrul și îi aruncă o privire feroasă. Era de aceeași statură și conformație.

– Dispari din calea mea! îi zise individul, după care scoase o măciucă din haină. Suntem de la guvern. Dispari sau am eu ac de jocul tău! Poți să fii sigur de asta.

Niall o împinse pe Maisie în spatele lui, fără să-și ia o clipă ochii de la adversarul său.

– Nu am de gând să te las pe tine sau pe oricine altcineva să pună mâna pe soția mea.

– Soția ta? pufni individul cu nas strâmb, aruncând o privire în spatele lui.

Totuși, citi o urmă de îndoială pe chipul lui.

– Da, soția mea, răspunse Niall, apropiindu-se de el și vorbindu-i pe un ton dur, autoritar, pe care obișnuia să-l folosească atunci când își certa soldații. Nici unul dintre noi nu e îmbrăcat în uniformă, dar te recunosc de la o poștă. Știi cu cine ai de-a face?

– De unde aș putea să știu...

Niall își spuse numele întreg, poziția și regimentul din care făcea parte.

Orice soldat, ofițer de poliție și dragon din Scoția știa despre Regimentul scoțian regal 42. Cu toții auziseră cât sânge francez vărsase regimentul lui Niall și despre onorurile pe care le primiseră oamenii lui. Iar individul acela nu făcu excepție. Cu fiecare cuvânt, ochii i se făcură tot mai mari. Niall se apropie tot mai mult de el.

– Iar de îndată ce terminăm aici, o să culeg de pe jos ce o să rămână din tine și o să merg direct la biroul guvernatorului de la castel, ca să fac personal plângere în fața generalului Gordon, un bun prieten al meu.

Individul păli și făcu un pas în spate.

– Ce mai ai de spus acum? se răsti Niall.

– Scuzele... mele, locotenent Campbell.

– Ce ai de spus în fața soției mele? întrebă el pe același ton înfipt.

Bărbatul își dădu jos pălăria și făcu o plecăciune politicoasă.

– Scuzele mele, doamnă Campbell. Să mă iertați, vă rog. Am făcut o greșală... am primit informații eronate.

După care, cu o nouă plecăciune, făcu un pas în spate și o luă la fugă pe stradă și sări în trăsură. Niall îl privi furios și îl văzu îndepărtându-se cu trăsura.

Se întoarse apoi cu fața spre Maisie și văzu că pălise.

– Înțelegi ce era pe punctul de a se întâmpla? o întrebă el și, cu toate că ar fi vrut s-o certe, fu cuprins de o dorință puternică de a o strânge în brațe. Cu toate acestea, reuși să-și stăpânească ambele impulsuri. Au spioni peste tot.

– Știu.

– Când sunt bani la mijloc, pot întoarce pe oricine împotriva celorlalți. Sunt gata să aresteze pe oricine îndrăznește să li se opună.

Maisie încuviință, dar Niall se întrebă dacă vorbele lui chiar ajunseseră la ea. Cu ochi mari, continuă să se uite în urma trăsorii.

– Nu e bine să rămânem aici, zise el, nefiind sigur că nu urmau să se întoarcă.

Maisie nu se împotrivi când Niall o luă de braț și o conduse spre Nicolson Square.

– Te-a întrebat cumva cum te cheamă?

– Nu.

– Erau pe urmele tale. Mă întreb de cât timp te urmăresc, zise Niall, gândind cu voce tare.

Maisie aruncă o privire peste umăr și se cutremură.

– Am lipit un afiș pe o clădire în drum spre tipografie. Probabil că m-a văzut făcând asta.

Niall făcu semn spre sacul ei și o întrebă:

– Mai ai și alte afișe acolo?

– O sută.

– Scapă de ele! îi porunci.

– Nu pot. M-au costat mult și avem nevoie de ele la întâlnirea de diseară.

Niall se opri brusc și se întoarse cu fața spre ea. Nu părea să priceapă. La fel de bine cum nici Fiona nu părea să înțeleagă cât de periculos era jocul acesta pe care îl jucau ele.

– Stai să-ți arăt ce am scris, spuse ea, băgând mâna în sac. Nu e nimic ilegal. Mă rog, mie nu mi se pare că ar fi. Pur și simplu explic

Legea celor Șase Acte. Nu e cu nimic diferit față de ce s-a publicat în Edinburgh Review.

Niall nu o lăsa să scoată afișul. Cunoștea bine legislația. Aceste noi legi întocmite cu o înaltă conștiință cetățenească, opera lui Lord Sidmouth și a aliaților săi, aveau ca scop să înlăture opoziția față de monarhie și parlament. Una dintre legile acelea, Actul împotriva întâlnirilor de insubordonare, făcea din orice întâlnire ținută cu scopul de reformă radicală un act de trădare. Activitățile organizate de Fiona și de Maisie erau departe de cele permise de lege.

– Dacă zici că știrea a fost deja publicată în ziare, de ce a mai fost nevoie să faci afișe?

– Ca să le împart oamenilor mei. Trebuie să știe ce să nu facă pentru a evita probleme. Trebuie să înțelegem legea ca să putem lupta împotriva ei.

– Dar chiar nu înțelegi că simplul act de a organiza această întâlnire a devenit ceva ilegal? o întrebă el. Scapă odată de ele!

Maisie puse o mână pe brațul lui.

– Nu am de gând să risipesc banii.

Niall ar fi vrut să-i povestească în detaliu ce riscase să i se întâmple în trăsura aceea, în drum spre castel sau spre închisoarea Bridewell sau oriunde îi duceau pe cei arestați. Dar deja îi spusese din prima zi în care se cunoscuseră. Și nimic nu se schimbase.

Rămaseră pe o stradă îngustă, înghionțiți de oamenii care încercau să-și vadă de drum. Când simți pe cineva ciocnindu-se de el pentru a doua oară, Niall, care era deja din cale afară de iritat, aproape că îl apucă pe sărmanul nefericit de guler.

Maisie îi făcu semn spre o ceainărie din apropiere.

– Hai să ne adăpostim de frig câteva minute, ca să-ți explic totul!

Niall se întrebă dacă avea să-și păstreze calmul ca s-o asculte, dar își spuse că era o idee bună să plece de pe stradă.

Era un local mic, dar părea curat și decent, iar focul din șemineu îi dădea un aer intim. Doar jumătate dintre mese erau ocupate, iar Niall o conduse pe Maisie într-un colț mai îndepărtat, unde îi spuse să se așeze cu spatele la ușă. Voia să rămâne în gardă. Un chelner slăbuț și chel, cu ochi ieșiți din orbite și picioare crăcănate veni să le ia comanda și se grăbi să plece. Abia atunci își făcu Maisie curaj să vorbească.

– E deja a doua oară când mă salvezi. Mulțumesc.

Niall nu avea de gând să se lase vrăjit de ochii ei mari și albaștri, de chipul cel mai frumos din Edinburgh. Făcu semn spre sacul din poala ei și zise:

– Ți se pare că acțiunile tale nu înseamnă nimic. Trăiești cu impresia că autoritățile sunt rezonabile și cinstitute. Doar că nu e așa. Pe indivizii aceia nu-i interesează pe cine rănesc cu acțiunile lor.

Maisie își odihni coatele pe masă, uitându-se lung la gura lui. Niall se forță să se concentreze și să nu-și piardă șirul gândurilor.

– Legile acestea pe care sperî să le explici le conferă puteri nelimitate. Iar niște ticăloși fără creier precum cei care aproape că te-au atacat nu o să dea doi bani pe părerea ta. Odată ce ajungi pe mâna acestor ticăloși, nu ai cum să negociezi cu ei. Nu au altceva de făcut decât să culeagă victime pe care să le aducă în fața stăpânilor lor. Pentru ei nu contează dacă sunt vinovați sau nu. Sunt niște animale, fără doar și poate. Iar când se întâmplă să pună mâna pe o femeie... zise el, fără să-și mai termine fraza.

Maisie își lăsă mâna să alunece pe fața de masă, atingându-l ușor. Degetele ei erau reci ca gheața. Niall îi luă mâinile între palme ca să le încălzească, după care trase adânc aer în piept, gata să-și continue pledoaria.

– Mulțumesc, șopti ea din nou.

Niall își lăsă privirea să alunece pe buzele ei. Erau atât de cărnoase și de rozalii! Își imagină cum ar fi fost să o sărute, apoi clătină din cap ca să rupă vraja.

– Nu încerca să-mi distragi atenția!

– Știi, ești foarte impresionant.

Cu siguranță știa cum să-l calmeze. Era imposibil să o aibă în fața ochilor și să fie supărat pe ea. Dar asta nu însemna că pericolul nu era real.

– Știi cu cine ai de-a face? spuse ea cu voce groasă, încercând să-l imite.

Niall încercă să nu se arate amuzat, dar nu se putu abține. Nu îi plăcu doar felul în care vorbea, ci și felul în care i se schimbă expresia. Îl privi încruntată, cu bărbia ridicată și își miji ochii până ce se transformară în două linii albastre. Cu toate că rămăsese în spatele lui în tot acel timp, felul în care își imaginase chipul lui în timpul confruntării aproape că îl făcu să izbucnească în râs.

– Ce ai să-i spui soției mele? mormăi ea.

— Ajunge, zise el, făcând un semn în spatele ei. O să-l bagi în sperietți pe bietul băiat.

Maisie își luă coatele de pe masă, iar chelnerul îi servi cu prăjitură și ceai pe care îl turnă dintr-un ceainic uzat și ciobit. Așteptă să plece băiatul, după care continuă:

— Trebuie să recunosc că nu am fost niciodată mai impresionată de un bărbat. M-ai impresionat chiar mai mult decât ai reușit să o faci în ziua aceea, în Grassmarket, spuse ea, uitându-se cu duioșie în ochii lui, iar Niall simți cum i se topește inima. Sunt impresionată de tine, locotenent Campbell... Niall.

Poate că încerca să îl joace pe degete, să îl facă să uite că era supărat pe ea. Ei bine, dacă asta încerca să facă, adevărul e că îi reușea.

— Te-ai înroșit, zise ea cu zâmbetul pe față.

— Nu e adevărat, mormăi el. Nu se înroșise. Dacă m-ai cunoaște cu adevărat, ai știi că nu sunt genul care să se îmbujoreze. Ce vezi tu e dovada faptului că m-ai enervat.

— Adevărul e că te cunosc de o veșnicie. Sora ta mi-a povestit că ești un om bun și generos cu ea și cu nepoatele tale. Ba chiar mi-a citit fragmente din scrisorile pe care obișnuiai să i le trimiți când erai soldat.

Niall nu era genul de bărbat care să reacționeze bine la complimente. Era responsabilitatea lui să-și îngrijească sora.

— Fiona mi-a mai spus că, de regulă, ai aceste atacuri de furie doar în fața străinilor, spuse ea, turnându-și lapte în ceai.

— Asta pentru că nu m-a văzut niciodată interacționând cu soldații pe care îi am în subordine.

— Mi-a spus că ești bun cu oamenii la care ții cu adevărat.

— Cred că e cazul să stau puțin de vorbă cu sora mea. E limpede că are de gând să-mi distrugă reputația.

Maisie își lăsă lingurița pe farfurie, iar Niall profită de ocazie ca să o ia din nou de mână.

— Și ce te face să crezi că țin la tine?

Maisie se uită lung la el, rumenă în obraji. Își retrase apoi mâna și duse ceașca de ceai la gură.

Niall se lăsă pe spate și îi șopti:

— De data asta tu ești cea cu bujori în obraji.

— Nu e adevărat. Nu sunt genul care să se îmbujoreze. Ce vezi tu, zise ea, lăsând ceașca pe masă, e dovada faptului că e fierbinte ceaiul.

Adevărul era că ținea la ea. Foarte mult. Maisie era singura femeie care îl făcuse vreodată să se gândească la o familie. Când venea vorba de genul acela de stabilitate, Niall se gândea întotdeauna la Fiona și la ficele ei, la viitorul lor. Nu mai cunoscuse niciodată pe cineva ca Maisie. Idealismul ei încăpățânat și nevoia de independență îl atrăgeau și îl frustrau deopotrivă. Simțea nevoia să o salveze de problemele pe care risca să și le creeze singură. Iar ceva îi spunea că el era persoana potrivită care să o ajute.

Rămaseră câteva clipe în tăcere, cât o privi sorbindu-și ceaiul. Apoi îi spuse în șoaptă:

— Dragostea mea e asemenea unui trandafir roșu, abia înmugurit în iunie. Dragostea mea e asemenea unei melodii frumos fredonate.

Niall o văzu îmbujorându-se și mai tare. Ea îi zâmbi cu ochi sclipitori.

— De data asta nu mai poți să spui că nu e adevărat. Te-ai înroșit.

— Ce femeie nu s-ar înroși în prezența unui bărbat care recită din Robert Burns? Trase adânc aer în piept și se lăsă pe spate, cu privirea ațintită spre ceașca de ceai. E poetul tău preferat?

— Nici vorbă! Ți se pare că sunt genul de bărbat care să citească poezii? Toată lumea știe poezia asta.

— Minți, zise ea râzând, iar în clipa aceea Niall simți cum se prăbușesc toate zidurile din jurul lui. Știu deja că îți place să citești poezii și, în plus, scrii poezii. Pe lângă alte povești.

Niall se prefăcu supărat. Erau puțini cei care știau despre pasiunea lui pentru scris.

— Lasă-mă să ghicesc. Ai aflat tot de la sora mea cu gura mare.

Maisie se aplecă spre el, de parcă ar fi fost pe punctul de a-i împărtăși un mare secret.

— Înainte să ne întoarcem în Edinburgh, Fiona m-a lăsat să citesc câteva dintre poeziile și poveștile pe care le-ai scris pentru nepoatele tale.

— Viața unui soldat e plină de perioade lungi și goale. Poveștile sunt cât se poate de simple. Cât despre poeziile mele... Ei bine, nu sunt decât versuri fără rimă.

- Poeziile tale sunt minunate, iar poveștile mi s-au părut cu adevărat curajoase. În fiecare dintre ele, fie că vorbești despre un copil sau despre un animal în pericol, ai reușit să dai viață unei femei războinice, unei eroine gata să-i salveze.

Niall nu avea de gând să-i facă astfel de destăinuiri, dar obișnuia să aleagă numele eroinelor sale după numele celor două fete, mamei sau bunicii lor.

Maisie lăsă lingurița lângă farfurie.

- Cred că le-au văzut ca pe o lecție importantă venită din partea unui bărbat pe care îl adoră și despre care știu că e un războinic în viața adevărată.

- Nepoatele mele sunt crescute de două femei. De două femei curajoase.

- Da, însă doar un bărbat cu adevărat deosebit are puterea de a le recunoaște meritele. E cea mai bună modalitate prin care să le arăți nepoatelor tale adevărata valoare a unor femei atât de iubitoare.

În timp ce o privi plimbându-și degetele pe marginea farfuriei, Niall încercă să înțeleagă valul acela de emoții care puse stăpânire pe el. Femeia aceasta îl făcea să se simtă... Cum? Îl făcea să simtă ca și cum făcuse ceva onest. Nici jertfa pe câmpul de luptă, nici aprecierile superiorilor săi, onoarea pe care o simțea știind că își servise țara și regele, nimic din toate acestea nu însemna mai mult pentru el decât cuvintele ei de laudă la adresa gesturilor simple față de cele două fete.

- Ai mai scris ceva în ultima vreme? îl întreabă ea, ridicând privirea spre el. De când te-ai întors?

- Da, recunosc el.

- Știu că cer mult, dar ai fi de acord să-mi arăți ce ai mai scris?

- Poate. Cândva, zise el, surprins să constate că răspunse fără să stea pe gânduri.

Niall își spusese dintotdeauna că scrierile sale erau pentru el însuși și nu pentru public, cu excepția poveștilor pe care le scrisese pentru nepoate.

Întinse mâna peste masă. Maisie ezită preț de o clipă, după care îl luă de mână, iar Niall simți cum începea să deschidă uși în interiorul lui, uși despre care nici măcar nu știa că existau. Iar când îi simți pulsul, își dădu seama că și ea simțea la fel.

- Ajunge, nu vreau să mai vorbim despre mine. Spune-mi mai multe despre tine!

- Cred că știi deja totul.

- Nu cred, zise el, plimbându-și vârful degetului pe mâna ei delicată. Duci o viață dublă. Când ești cu familia, te prefaci că ești altcineva. Din câte am reușit să-mi dau seama, îți dai voie să fii așa cum ești în realitate doar când nu ești cu ei. De ce?

Maisie se rușină din nou. Încercă să-și retragă mâna din strânsoarea lui, dar el nu o lăsă.

- Ți-am împărtășit deja secretul meu cel mai de preț, îi șopti el. Nu crezi că a venit momentul să fii și tu sinceră cu mine?

Maisie ridică din sprâncene și îi aruncă un zâmbet jucăuș, uitându-se lung la el, pe sub genele lungi.

- Țasta e secretul tău cel mai întunecat? Chiar așa?

- Ce soldat scoțian care se respectă e în stare să recunoască faptul că scrie poezii și scrisori pentru nepoatele lui? Cineva ca mine trebuie să fie dur ca piatra. Chiar crezi că ticăloșul ăla ne-ar fi lăsat în pace dacă și-ar fi imaginat o clipă că sunt îngăduitor?

- Ai dreptate, spuse ea zâmbind.

- Dar știu că și ție îți place să scrii și că ești o fată educată și cultă. Idealistă, protestatară și... El coborî vocea. Și o femeie cu convingeri puternice, care susține votul universal. Știu că locuiești într-o casă care susține aceleași cauze. Așadar, de ce atâtea secrete?

În clipa aceea îi dispăru zâmbetul de pe față și își retrase mâna din strânsoarea lui. Se lăsă pe spate și zise:

- Ce știi despre convingerile politice ale familiei mele?

Niall înțelese întrebarea ei, dar, ținând cont de vremurile în care trăiau, se bucură să vadă că ea nu putea să aibă încredere în oricine.

- Știi prea bine că nu sunt un informator. Pur și simplu am făcut o observație.

- Dar ai fost o singură dată la mine acasă.

- Așa e, dar am văzut pamfletele și afișele voastre la Fiona acasă. E limpede că o parte din informații au venit din partea Comitetului Țesătorilor din Edinburgh. Știu deja că ai fost cea care a scris pamfletele acelea. Iar cum tu nu ești țesător, asta înseamnă că primești informații din partea altcuiva. Și că e vorba de cineva din anturajul tău. Din familie.

Maisie îl privi încruntată.

Știa mult mai multe, dar nu era dispus să-i mărturisească. Ar fi agitat-o prea tare. La ultimele sale cine alături de vechi prieteni din armată, auzise vehiculându-se numele unor posibil radicali din oraș. Niall era mereu cu urechile ciulite, de teamă să nu audă numele Fionei. Cu toate acestea, în ultima săptămână auzise direct de la un locotenent gură-spartă care făcea parte din Regimentul 10 de husari ceva despre doctorul Archibald Drummond, cum că avea legături cu „țesătorii ăia hotărâți să ne dea bătăi de cap”. Știind că doctorul era rudă cu Maisie, Niall ciulise bine urechile. Doar că locotenentul nu mai spusese altceva.

– Familia mea nu știe nimic despre activitățile mele. Și nu vreau să aflu.

– De ce nu?

Trase adânc aer în piept înainte să răspundă.

– Pentru că au alte așteptări de la mine. Așteptări pe care eu le îndeplinesc.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să spun că ai mei mă văd așa cum vor să mă vadă. În ochii familiei mele, sunt o tânără docilă, fără minte, care rătăcește prin viață în așteptarea unui bărbat care să o ia de pe capul lor.

– Abia aștept să o cunosc pe tânăra aceasta.

Niall își dădu imediat seama că nu ar fi trebuit să spună una ca asta când o văzu încleștându-și pumnul pe masă.

– Glumeam.

– Nu mi se pare amuzant.

– Și atunci de ce îi lași să creadă asta? Familia ta ar trebui să te cunoască mai bine decât oricine. De ce să te prefaci că ești altcineva?

Maisie rămase o clipă pe gânduri, iar Niall își dădu seama că nu-i venea ușor să vorbească despre asta.

– Ca să nu fiu nevoită să concurez cu altcineva, răspunse ea în cele din urmă. Nu mai vreau să fiu comparată cu ele. Mai întâi cu sora mea. Apoi cu Morrigan. Am ales să-i las să mă vadă în felul acesta ca să nu fiu nevoită să trăiesc zi de zi dezamăgită să știu că, orice aș face, nu o să fie niciodată îndeajuns. Că nu o să fie niciodată suficient de important.

Niall nu reușea să înțeleagă. El crescuse doar cu o soră mai mare, iar între ei nu existase niciodată un spirit de concurență. Ceea

ce îi descria Maisie nu exista în lumea lui. Probabil că Maisie își dădu imediat seama de confuzia lui.

– Sora mea, Isabella, e cu paisprezece ani mai mare decât mine. Mama mea a fost cea de-a doua soție a tatălui nostru. Din câte mi s-a spus, a fost o femeie tânără și frumoasă din Wurzburg, fără familie. Nu știu exact cum s-au cunoscut, dar mama a murit la naștere. Au adus o doică să aibă grijă de mine, iar după ce am crescut, o guvernantă. Ele două m-au crescut.

– E limpede că au făcut o treabă extraordinară.

– Mulțumesc. Totuși, în anii aceia, tot ce făceam nu părea să fie îndeajuns. Tatăl meu și-a îndreptat toată atenția spre fiica lui mai mare, preferata lui. Pe bună dreptate, bineînțeles. Isabella e absolut minunată. Medicina s-a dovedit a fi pasiunea care îi unea. Sora mea urma să devină deschizătoare de drumuri într-un domeniu în care femeile nu-și aveau locul. Luă lingurița de pe masă și se uită lung la ea. Mi-am dat repede seama că nu contează cât de frumos vorbesc, cât de bine recit un fragment dintr-o proză sau o poezie, cât de talentată sunt la muzică sau la artă, pentru că exprimarea propriilor gânduri nu îmi oferea ocazia de a impresiona pe cineva din familia mea. Așa că am încetat să mai încerc. Nu am mai încercat să împărtășesc cu nimeni reușitele. Am păstrat propriile opinii și interese pentru mine însămi. Iar după ce ne-am mutat în Edinburgh, după moartea tatălui meu și după nunta surorii mele, am continuat pe același drum.

Niall cugetă îndelung la cuvintele ei. Fiona îi explicase deja că Maisie ducea o viață detașată de cea a soțului surorii sale și a fiicei acestuia. Doar că existența aceasta descrisă de ea era lipsită de afecțiune.

– Dar cum te înțelegi cu sora ta, Isabella? o întreabă el. Am avut ocazia să o cunosc și mi s-a părut că ține foarte mult la tine.

– E adevărat, ține la mine. Mă iubește mult. M-a iubit dintotdeauna. Iar eu o iubesc la rândul meu. Totodată, Isabella este produsul încăpățănării tatălui nostru. Viața Isabellei a fost aranjată astfel încât să învețe, să studieze, să exerseze. Nu s-a bucurat niciodată de o copilărie normală. După ce am mai crescut, mi-am dat că Isabella nu avea loc în viața ei pentru fanteziile acelea juvenile de care se bucurau celelalte tinere, spuse ea, după care lăsă lingurița pe masă lângă farfurie și ridică privirea. Avea 28 de ani când s-a căsătorit

cu Archibald. El era văduv și avea 44 de ani pe atunci. A făcut-o mai mult pentru mine, ca să-mi asigure un viitor. Nu aș putea să mă plâng nici o clipă de sora mea. Nu o învinovățesc pentru mine. Viața ei a fost dintotdeauna haotică. Zilele ei nu au fost niciodată ale ei. O iubesc și știu că și ea mă iubește. Așa că încerc să nu-i fac viața imposibilă. Nu vreau să-și facă griji din cauza mea.

- Și nu crezi că tot ce faci acum i-ar putea da motive serioase de îngrijorare?

- Da, însă doar dacă află. De aceea nu trebuie să știe nimic. În același timp, sunt datoră față de mine însămi să-mi trăiesc viața așa cum vreau. Poate asta simte rebela din mine, zise ea, odihnindu-și coatele pe masă și bărbia în palme. Ceea ce ne aduce în clipa de față și la tine, locotenent Campbell.

Niall nu mai spuse nimic în timp ce Maisie îi studie chipul în tăcere. Nu avea de unde să știe dacă încerca să-și întipărească în memorie trăsăturile lui sau dacă încerca să-și dea seama dacă îi plăcea sau nu ce avea în fața ochilor.

Întinse apoi mâna spre el și îl strânse de mână.

- Cumnatul meu m-a avertizat să stau departe de tine. Să nu vorbesc cu tine. Să nu încurajez nici un fel de legătură între noi doi. Ce părere ai despre asta?

Niall îi luă mâna și i-o sărută, după care zise:

- Maisie Murray, tot ce pot să spun e că sunt vrăjit de rebela aceasta din tine.

Capitolul 9

Castelul Duns, granița Scoției, februarie 1820

Caroline Amelia Elizabeth de Brunswick-Wolfenbüttel, fostă prințesă de Wales, acum regina Marii Britanii și a Irlandei, aruncă o privire pe fereastra înghețată. De partea cealaltă a grădinii acoperite de zăpadă, unul dintre turnuri stătea să se prăbușească. La fel ca viața ei.

Cu douăzeci și cinci de ani în urmă, știuse că făcea o greșală căsătorindu-se cu prințul de Wales. Timpul îi dovedise că avuse-se dreptate. Ranchiuna pe care i-o purta Prinny era fără margini. Fusesse trădată, mințită și exilată. Iar lucrul cel mai trist era că nu i se dăduse niciodată voie să rămână prea mult într-un loc, ceea ce însemna că nu reușise niciodată să se reunească cu fiul ei.

Cu toate acestea, reușise să primească vești despre Cinaed. Aflase despre moartea lui Anne Mackintosh. Aflase când fusese trimis în Canada de șeful clanului în încercarea de a-l ține la adăpost. Și, de asemenea, auzise despre reușitele fiului său, acum un bărbat matur. Ultimul lucru pe care îl auzise despre el era că devenise căpitanul propriei corăbii, Highland Crown, și că naviga între Halifax și Scoția, aducând pe ascuns arme pentru scoțieni, ajutând familii și rebeli să ajungă la adăpost, ajungând astfel să fie o adevărată bătaie de cap pentru forțele militare britanice. Ba chiar reușise să scufunde un vas regal în apele din Highland. Avea toate motivele să fie mândră de fiul ei.

Caroline bănuia că soțul ei și miniștrii lui știau despre Cinaed, dar Prinny nu îndrăznise niciodată să facă publică informația. O astfel de declarație din partea prințului regent ar fi însemnat să stârnească din nou focurile revoluționare ale Scoției. În zona aceea, oamenii deja vorbeau despre Cinaed ca despre Fiul Scoției.

Cât de curând, continua ea să-și spună. Avea să-l vadă cât de curând.

Cineva bătu ușor la ușa camerei sale, după care o deschise. Caroline își îndreptă privirea spre bărbatul înalt și subțire. El închise ușa în urma lui și făcu o plecăciune.

Henry Brougham se dovedise a fi un bărbat de încredere. Caroline îi zâmbi. El fusese cel care făcuse toate aranjamentele pentru călătoria ei și, din câte știa ea, spionii soțului ei încă nu reușiseră să afle că ajunsese în țară. Henry era înzestrat, un supraviețuitor în vârtoarea de trădători a scenei politice londoneze. Era îndeajuns de dibaci cât să joace pe mai multe fronturi, la nevoie, dar să-și păstreze propriile convingeri.

– Domnule Brougham, vino mai aproape de foc să te încălzești! Avocatul scoțian traversă camera și se apropie de șemineu.

– Mi s-a spus că acest castel este bântuit.

– Maiestate, cred că toate castelele din Scoția sunt bântuite.

Caroline zâmbi și zise:

– Ei bine, după ce o să mă omoare regele, mi-ar plăcea să bântui și eu palatul St. James. Crezi că poți să te ocupi de asta? Mi-ar face mare plăcere să-l întrerup pe Prinny în toiul plăcerilor sale nocturne murdare.

– Cum puteți spune că regele încearcă să vă omoare? o întrebă Brougham, iar expresia serioasă de pe chipul lui fu înlocuită de una sumbră. Doamnă, cu siguranță exagerați spunând asta.

– Chiar așa?

– Maiestate, suntem în 1820. E adevărat că ați fost nevoită să plecați din Anglia la adăpostul nopții, dar Casa de Hanovra nu e cea de Borgia. Londra zilelor noastre nu e Florența secolului al XV-lea.

– Domnule Brougham, nu-i cunoști pe oamenii aceștia la fel de bine cum îi cunosc eu. Uiți că mama mea a fost sora răposatului rege. Știu prea bine de ce sunt capabili. Acea așa-zisă nebunie care l-a doborât pe socrul meu și care l-a ridicat la putere pe soțul meu, spuse ea iritată, sunt sigură că e doar o intrigă. Setea de putere scoate ce e mai rău din oameni.

– Dar, Maiestate, poporul vă iubește!

Caroline veni mai aproape de foc, ca să-și încălzească mâinile.

– Le sunt recunoscătoare pentru afecțiunea lor. Oamenii tind să vadă printre intrigile celor care îi conduc.

Se duse apoi spre masă și umplu două pahare de vin.

Brougham i se alătură imediat.

– Mulțumesc, doamnă. Dar eu ar trebui să fiu cel care să vă servească.

– Deja o faci, zise ea, întinzându-i paharul de vin. Am încredere în dumneata, domnule Brougham. Iar adevărul e că nu pot să spun asta despre prea mulți bărbați din viața mea.

– Onoarea e de partea mea, doamnă, spuse el cu o plecăciune.

Caroline se uită lung la paharul din mâna ei.

– Mi se pare interesant că ai menționat familia Borgia. Prinny e un ticălos arogant și vanitos, dar ai dreptate, nu o să îndrăznească să mă omoare în văzul lumii. Dar tot la asta o să se ajungă.

– Doamnă, chiar vă e teamă pentru viața dumneavoastră?

– Chiar dumneata ai spus că poporul mă iubește. Și, cel puțin pentru moment, mă bucur de sprijinul lui. În plus, am sprijin din partea armatei, dar și din partea a numeroși lideri din afara țării. Regele mă urăște și îi e teamă de influența mea.

– După cum bine știți, miniștrii lor au încercat deja să ia legătura cu noi, ca să negociem termenii divorțului. Sunt sigur că asta își dorește să se întâmple.

Caroline clătină ușor din cap.

– Am hotărât să nu divorțez. În calitatea mea de regină a Angliei, vreau să-mi folosesc influența ca să ajut oamenii. El, Lord Sidmouth și toate celelalte slugi ale sale sunt hotărâți să calce în picioare spiritul libertății al națiunii. Nu pot să permit una ca asta. Știu prea bine ce înseamnă să fii abuzat și redus la tăcere. Nu am de gând să permit așa ceva. O să lupt până la ultima suflare!

– Luna viitoare o să se țină alegeri și sperăm ca reformatorii să reușească să-și câștige locul în parlament, zise Brougham, gesticulând vag spre ușă. Mai ales aici, în Scoția, revoluționarii au început să câștige din ce în ce mai mult teren. Oamenii încă organizează proteste în ciuda Legii celor Șase Acte, menite să le suprimе.

– Întocmai. Acum e momentul să acționăm, înainte ca Westminster să deschidă poarta spre violență, zise ea, lăsând paharul de vin pe masă. E mai important ca niciodată să stabilești o întâlnire cu fiul meu. Trebuie să-l văd, să stau de vorbă cu el.

– Desigur, Maiestate.

— Domnule Brougham, cei dinaintea ta nu au reușit să o facă. În toți acești douăzeci și șase de ani, oamenii în care mi-am pus toată încrederea nu au avut șanse de izbândă. În toți acești douăzeci și șase de ani!

— Doamna mea, v-am făgăduit că o să reușesc, zise avocatul, lăsând paharul pe masă. Nu o să vă dezamănesc. Oamenii mei au aflat că vasul lui e în drum spre Scoția. Deja am adunat un grup de bărbați cu care să plec spre nord.

— Nu e îndeajuns. Vreau să stau de vorbă cu ei înainte de plecare. Vreau să fie pregătiți, să înțeleagă care e miza.

— O să stabilesc o întâlnire, desigur. Chiar astăzi o să trimit un mesager spre Edinburgh.

Caroline se întoarse la fereastră.

— Domnule Brougham, știu că mă așteaptă o moarte dureroasă, dar sunt hotărâtă să mor fără regrete. Fiul meu e totul pentru mine. Am renunțat la el ca să-l protejez. Dar sunt gata de orice ca să-l văd înainte să mor.

*În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului vi-
conte de Sidmouth*

Sir,

Din cauza schimbărilor din ultima vreme, mă văd nevoit să abordez un subiect neplăcut. Cu toate că aceste schimbări nu au ajuns încă la urechile oamenilor, adevărul e că, la adăpostul nopții, prințesa de Wales a reușit să fugă de acasă și să plece pe ascuns. În ciuda faptului că a fost clar avertizată să nu părăsească țara până ce nu ajungem la bun sfârșit cu negocierile de divorț, prințesa a reușit să fugă în Scoția.

Sursele noastre ne-au informat că domnul Henry Brougham, membru al parlamentului, care îi este în prezent sfătuitor, a fost cel care a pus la cale această sosire clandestină. În clipa de față, nu știm exact unde se află. Mai mult, domnul Brougham încearcă de ceva timp să aranjeze întâlnirea mult dorită dintre Maiestatea Sa și domnul cunoscut sub numele de Fiul Scoției.

Conform instrucțiunilor dumneavoastră, încă nu am făcut nimic ca să-l oprim pe domnul Brougham, dar adevărul e că faptul că ocupă un loc în parlament și că este cel care reprezintă

interesele legale ale prințesei de Wales nu se oprește să-l arestăm, dat fiind că a încălcat articolele Legii celor Șase Acte.

Sir Rupert Burney încearcă să obțină informații din toate sursele posibile, iar eu urmează să vă țin la curent cu desfășurarea evenimentelor.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 10

Cele două femei simțiră trăsura zguduindu-se pe drumul de piatră cubică, în drum spre Leith Street. Maisie aruncă o privire spre străzile late din New Town. Se bucura de fiecare dată când Fiona o invita la cină după una dintre întâlnirile lor. Cele două fiice ale prietenei sale erau simpatice și amuzante, iar soacra Fionei o făcea să se simtă parte din familia lor la fiecare vizită.

Dar în seara aceea Maisie mai avea un motiv de fericire. Fusese și Niall invitat la masă. De la întâlnirea aceea între patru ochi din ceainărie, în dimineața în care aproape că fusese arestată, se mai întâmplase de două ori să dea nas în nas cu el pe stradă. Prima oară, Niall o așteptase la ieșirea de la Guid Hall după întâlnirea lor de miercuri și o condusese până acasă. Vineri dăduse din nou peste el în drum spre tipografia de pe Bristo Street. Cu toate că stătuse cu ochii în patru, încercând să se asigure că nu era urmărită, când ieșise din tipografie, dăduse nas în nas cu el. Așa că porniseră spre Nicolson Square și intraseră în aceeași ceainărie, se așezaseră la aceeași masă și se întinseseră la vorbă.

Lui Niall îi plăcea să-i pună întrebări despre ea. Voia să știe ce îi plăcea să facă în serile ei libere, care era mâncarea ei preferată, cartea preferată, dacă avea o prietenă bună în Wurzburg, dacă îi plăcea să danseze. Voia să afle cât mai multe despre ea, despre acea Maisie de care ceilalți nu păreau prea interesați. În plus, Niall adusese cu el un caiet cu poeziile lui și o lăsase să le citească.

În clipa aceea i se păruse atât de vulnerabil, cu toate că el încercase să se ascundă în spatele unei tăceri detașate. Maisie își dăduse seama că gestul lui era menit să îi arate o parte a personalității pe care nimeni nu o mai văzuse până atunci și despre care puțin știa că exista cu adevărat. Niall era talentat, expresiv, iar cuvintele de pe paginile lui veneau din suflet. Iar Maisie i-o spusese.

După felul în care se uita la ea, Maisie își dăduse seama că începuse să se îndrăgostească până peste cap de el. De fiecare dată când o lua de mână sau când îi atingeau în treacăt genunchiul cu piciorul lui, era pur și simplu minunat.

Acolo, la masă, simțind căldura focului în spate, față-n față cu chipul acela frumos, Maisie își dăduse seama că se petrecea ceva special între ei, în ciuda tuturor lucrurilor îngrozitoare care se întâmplau în lume. În noaptea dintre ani, scoțienii cântaseră împreună un cântec despre vremurile de demult. Maisie se întrebese dacă în viitor ea și Niall aveau să se gândească împreună la perioada aceea ca la vremurile de odinioară.

Câteva ore mai târziu, când încercase să adoarmă, mintea îi fugi tot la el.

La cei 20 de ani ai ei, era îndrăgostită pentru prima oară de un bărbat cu care familia ei nu era de acord.

În zilele în care era departe de el, Maisie simțea iarna umedă și rece din Edinburgh, care părea hotărâtă să nu plece. După noile legi promulgate în Westminster, începuseră să aibă loc din ce în ce mai multe arestări în Anglia și în Scoția. Oamenii de rând erau tot mai speriați. Maisie era în stare de alertă. Trăgând cu urechea la discuțiile dintre cumnatului ei și tovarășii lui din biroul său, devenise evident că plutea în aer o teamă cât se poate de adevărată de spioni și de informatori în rândul protestatarilor radicali. În orașele mai mari, mai ales, cetățenii erau pur și simplu luați de pe străzi și băgați la interogatoriu. Asta o făcu să înțeleagă că temerile lui Archibald erau fondate. Bineînțeles, temerile față de Niall erau nefondate, însă cumnatul ei avea tot dreptul să fie cu băgare de seamă când venea vorba de necunoscuți și de străini.

În fiecare zi se vorbea despre actele de brutalitate ale autorităților. Dar Maisie nu avea nevoie să audă povești din gurile altora. În ultimele săptămâni, o dată chiar în toiul nopții, văzuse cu ochii ei mai mulți activiști abuzați și aduși la clinică. Era limpede că toți fuseseră torturați.

Așa că își dădu repede seama că ar fi fost inutil să le explice celor din familia sa că trecutul militar a lui Niall nu făcea din el un colaborator al acestui nou regim de teroare din partea guvernului. Cel puțin pentru moment, relația lor trebuia să rămână la fel. Poate că viitorul avea să le ofere o șansă.

Odată ce ajunseră în fața casei Fionei, cele două femei coborâră din trăsură, dar nici nu ajunseră bine la ușa de la intrare, că deja auziră țipete venind din casă.

– Probabil că Niall a ajuns deja, mormăi Fiona.

Cuvintele ei o scoaseră pe Maisie din transa aceea de gânduri negre. Păși în casă, în spatele prietenei sale. Țipetele de fericire ale fetelor veneau dintre salon.

– Sigur se joacă din nou de-a Waterloo, zise Fiona, în timp ce își dădura jos pelerinele și bonetele. Fratele meu habar n-are cum să liniștească copiii înainte de culcare.

Cu toate acestea, strigătele și râsetele celor două fete se dovediră molipsitoare, iar cele două femeie se opriră în pragul ușii, cu zâmbetul pe buze.

Niall era întins pe jos, cu ochii închiși. Probabil mort, își spuse Maisie. Catriona și Briana erau cocoțate pe el, cu două bețe de lemn în mâini ridicate sus, asemenea unei armate victorioase. Doamna Johnston stătea comod în scaun, cu un goblen în poală, urmărind bătălia cu mare entuziasm.

– L-am terminat, generale!

– Împunge-l cu bățul! Trebuie să fim sigure.

– Împunge-l tu!

– Ba tu!

În cele din urmă, ambele fete se aplecară și îl apucară de brațe. Niall răcnii și se trezi la viață, culegând țipete și râsete din partea nepoatelor sale, care se năpustiră peste el. Maisie își dădu seama că râdea și ea cu aceeași poftă precum cele două fete.

Cu toate acestea, bătălia era departe de a fi câștigată. Fetele îl îmbrățișară și îl ținură la pământ, instalându-se pe pieptul lui. Se citea o fericire sinceră pe chipurile lor, inclusiv pe chipul lui Niall. Maisie se simți copleșită de emoții. Niall era unchiul și eroul lor, prietenul și tovarășul lor de joacă. În clipa aceea simți nevoia să-și plângă de milă. Nu putea să-și amintească nici măcar un moment ca acela din toată viața ei.

Încercă să-și alunge din minte astfel de gânduri. Cei trei războinici le observară de îndată ce intrară în cameră, iar fetele își strigară fericite mama, sărind în brațele ei. Maisie o salută pe soacra Fionei. Când se întoarse cu fața spre Niall, îl găsi în picioare, cu privirea ațintită asupra ei.

Cu părul ciufulit, semăna cu un arici mare și foarte chipeș. Se dezbrăcase de haină. Lavaliera de la gât era strâmbă, iar mânecile suflecate îi dezvăluiau brațele puternice. În ciuda faptului că avea hainele șifonate, Maisie își spuse că nu văzuse niciodată un bărbat mai frumos decât el.

– Uite, bătrânul Napoleon trăiește! strigă Catriona.

Briana își ridică bățul de jos.

– Trebuie să punem mâna pe el, zise ea, după care se năpustiră amândouă peste victima lor.

– Încetați, eroinele mele! Lupta s-a încheiat. Nu încercați să-l mai omorâți pe unchiul vostru. E cazul să mergeți la culcare, zise Fiona, după care le luă pe fete de mână și se încruntă la Niall. Ai uitat că te-am rugat să vă jucați frumos, în liniște și pace? Nu puteai să le citești o poveste? De ce te încăpățânezi să alegi mereu jocuri de război?

– Nu sunt jocuri, draga mea soră, zise el, îmbrăcându-și haina. Încerc să le învăț tehnici de supraviețuire.

– De supraviețuire, mamă! protestă fiica în vârstă de cinci ani, Catriona, întinzând mâna după arma ei.

– Au mâncat deja, zise doamna Johnston. Ce-ai zice să le duc eu la culcare cât timp voi luați cina?

– Vin să te ajut, zise Fiona, îndemnând-o pe fata cea mare spre soacra ei, în timp ce ea o conduse pe cea mică spre ușă. Se întoarse apoi spre Maisie și îi spuse: Mă întorc imediat. În regulă?

– Da, sigur.

Odată rămași singuri, Maisie își fixă privirea spre ușă, spre pereți, spre cele două lumânări, spre urna Wedgwood frumos ornamentată de pe cămin. Simți un gol în stomac când Niall se apropie de ea.

– Promit să nu te arunc la pământ dacă te întorci.

Cuvintele lui abia șoptite erau ca o mângâiere, iar Maisie se întoarse cu fața spre el, rumenă în obraji. Își dădu imediat seama că își aranjase puțin părul, iar acum încerca să-și îndrepte lavaliera.

– Din câte știu eu, Napoleon era un bărbat scund, zise ea.

– Sunt deghizat.

– Bine gândit.

Începură apoi să aranjeze câmpul de luptă. Ridică un scaun de pe jos și strânsură jucăriile aruncate pe podea. În cele din urmă,

rămase o singură sabie, iar amândoi întinseră mâna după ea în același timp. În clipa aceea, dădură cap în cap și își atinseră degetele. În graba de a se ridica, Maisie se împiedică. Cum, necum, se trezi în brațele lui Niall. Își lipi mâna de pieptul lui, iar el o prinse de talie. Maisie se uită în ochii lui și simți focul care ardea în privirea lui albastră.

– Scuze. Nu am vrut să...

În clipa aceea, Niall o sărută. Dar nu fu un sărut adevărat. Nu așa cum și-l imagină ea. Buzele lor abia se atinseră.

Cu toate acestea, timpul se opri în loc, iar Maisie simți cum începe să-i bată inima mai tare. Simți furnicături pe buze, iar trupul ei se înfierbântă, mânat de exaltare și de nerăbdare.

Dar, când auziră pași pe scări, Niall îi dădu imediat drumul și făcu un pas în spate.

Maisie își aranjă rochia, dar inima continuă să-i bată cu putere. Era învăluită în aceeași senzație care te încearcă atunci când ieși din casă într-o dimineață de iarnă și adulmecii primele semne ale primăverii. Sau când savurezi parfumul celui dintâi trandafir. Sau când simți pe chip primele picături ale unei ploii de vară.

Niall se depărtă de ea, prefăcându-se că aranjează prin cameră. După privirile lui iscoditoare și după bujorii din obraji, Maisie își dădu seama că și pe el îl tulburase episodul acela.

Fiona apăru în pragul ușii.

– Haideti la masă! Am lăsat-o pe bunică să le pregătească de culcare pe micuțele noastre luptătoare.

Maisie o urmă pe prietena ei, cu Niall în dreapta. Îi făcu semn să o ia înaintea lui, așa că ieși pe ușă și își simți faldurile rochiei atingând în treacăt piciorul lui. Drumul spre sala de mese fu presărat de tentații. Îi simți starea fără ca măcar să se privească ori să-și vorbească. Merseră în spatele Fionei, însă nu ezitară să se ia de mână și să se mângâie.

Se așezară la masă unul în fața celuilalt. Menajera Fionei, care avea și rol de bucătăreasă, le aduse imediat cina, iar Maisie încercă să se concentreze pe mâncarea din farfurie și să nu se holbeze la desertul aflat de partea cealaltă a mesei. Era încă roșie în obraji, dar încercă să nu atragă atenția prietenei sale.

Fiona îi întinse un platou cu scoici.

– Am citit ceva cât se poate de interesant azi în ziar.

- Mai ai timp să citești? Am crezut că ești ocupată încercând să salvezi omenirea. Când Fiona îl amenință cu o furculiță, Niall se arătă înspăimântat, după care zâmbi și zise: Ce anume ai citit în ziar, draga mea soră?

Fiona înfipse furculița într-un cartof din castronul de pe masă și îl pune în farfurie.

- Am citit că Walter Scott a plecat spre Londra pentru că regele George urmează a-l numi cavaler.

- Așa este. Vor să-l omagieze pentru că a găsit bijuteriile Coroanei scoțiene pe pereții unei odăi vechi din castelul Edinburgh, zise Niall uitându-se lung la Maisie. Exact de asta avea nevoie Casa de Hanovra, de mai multe bijuterii.

Maisie își aminti cu câtă bucurie sărbătoriseră oamenii din oraș descoperirea bijuteriilor Coroanei scoțiene. Coroana, sceptrul și sabia fuseseră ferecate și date uitării timp de mai bine de un secol, după unirea dintre Anglia și Scoția în 1707. Iar când prințul regent îi poruncise lui Scott să conducă o misiune menită să pornească în căutarea bijuteriilor Coroanei, poetul se arătase bucuros să o facă.

Fiona își ridică șervetul la gură, după care se dădu mai aproape de fratele ei.

- Eu am auzit că adevăratul motiv pentru care Scott urmează să fie sărbătorit este că el ar fi autorul anonim al romanelor *Waverley*.

- Cu toate că Scott nu a recunoscut niciodată în mod public, nu e un secret pentru nimeni, spuse Maisie. El e menționat ca autor chiar și în recenzii.

- Vezi? îi zise Fiona fratelui său. De ce nu-ți publici și tu scrierile? Nu vrei să fii baron?

Niall își dădu ochii peste cap și zise:

- Singurul motiv pentru care noul nostru rege e gata să-i ofere lui Scott titlul acesta este că a reușit să creeze o imagine feerică a Scoției. Doar că poveștile lui descriu un Highland închipuit, care nu există.

- În urmă cu câțiva ani, după ce a apărut *Rob Roy*, adăugă Maisie, în mai multe recenzii s-a scris că un conservator antireformă precum Scott nu ar trebui să scrie despre eroismul scoțienilor proscrisi de englezi.

- Sunt de acord cu tine, zise Niall, lăsându-se pe spate. Scott încearcă să fie loial față de toată lumea. Ai citit vreodată ceva

în scrierile lui despre suferința și moartea oamenilor noștri? A scris vreodată despre decimarea sângeroasă a clanurilor sau despre faptul că se încearcă să scape de ei?

Fiona clătină ușor din cap și îi zâmbi fratelui său, spunând:

– Cred că ai început să petreci prea mult timp în prejma noastră. Începi să vorbești ca un adevărat protestatar.

– Poate că sunt un începător, dar adevărul e că nu-mi place individul acela. Tu ce părere ai? o întrebă el pe Maisie.

Lui Maisie îi făcea plăcere să asiste la discuția dintre cei doi frați. Îi plăcea să facă parte din ea. Și, mai mult decât orice, îi plăcea că Niall voia să-i afle părerea.

– Ar mai fi un punct de vedere, spuse ea cu mâinile în poală. Domnul Scott e autorul unor poezii minunate, iar *Ivanhoe*, cel mai recent roman al său, e o poveste romantică deosebită. Nu aș citi romanele lui ca să învăț istorie, dar știu că e un om cu un suflet mare și cu intenții onorabile.

Niall ridică din sprâncene.

– Vorbești despre el de parcă l-ai cunoaște.

– Da, am avut ocazia să-l cunosc.

– Unde?

– La noi acasă, în urmă cu câțiva ani. A fost pacientul surorii mele. A fost adus la noi acasă într-o seară, după un accident de trăsură. Cumnatul meu era plecat în Glasgow pentru două săptămâni, așa că Isabella a fost cea care l-a îngrijit și i-a salvat piciorul, le povesti Maisie, amintindu-și ziua aceea. Totul se întâmplase târziu în noapte și, pentru că Archibald nu era acasă, fusese nevoită să-l ajute. Chiar și la vremea aceea, Scott era deja o celebritate. Dar Isabella se arătase stăpână pe situație și profesionistă, în ciuda agitației din afara sălii de operație. Atunci fusese pentru prima oară când Maisie își dăduse cu adevărat seama cât de capabilă era sora ei. De atunci, de fiecare dată când scoate o carte nouă, îi trimite Isabellei un exemplar semnat. Ea, desigur, nu obișnuiește să citească poezii sau romane, dar eu, da. Așa că am citit toate lucrările sale de până în prezent – publicate sub numele lui sau nu.

– Cum arată? o întrebă Fiona.

– E înalt și bine făcut.

– Fără o carieră militară în spate, mormăi Niall pe un ton ironic.

– Nu cred că ar fi avut cum să intre în armată. Chiar și înainte de accident, încă din copilărie schiopăta cu un picior.

– Nu-l băga în seamă pe fratele meu. Povestește-mi despre el!

– Nu e nici înalt, nici slab. Are fruntea foarte înaltă și ochii foarte albaștri. Ageri și pătrunzători, adăugă Maisie, iar când văzu încordarea de pe chipul lui Niall își spuse că, fără doar și poate, era gelos. Are părul cărunt.

– Carevasăzică, e destul de bătrân, zise el.

– Da, foarte bătrân, răspunse ea, cu toate că nu era adevărat.

Să fi avut vreo 50 de ani când îl cunoscuse ea. Și, în ciuda faptului că era olog, i se păruse un bărbat robust și plin de energie. Dar Maisie își spuse că nu era cazul să împărtășească toate acestea cu Niall.

– Mulțumit? bombăni Fiona către fratele său.

– Presupun că da, răspunse el, aruncându-i lui Maisie un zâmbet scurt.

Curând, schimbă subiectul și nu mai vorbiră despre Walter Scott. Orice spunea sora lui, Niall era gata să riposteze cu o remarcă săcăitoare, dar se dovedi a fi surprinzător de politicos de fiecare dată când Maisie interveni în discuție.

Era limpede că nu aveau cum să-și ascundă sentimentele. Era limpede că Fiona știa și că era de acord. Își imagină cum avea să reacționeze familia ei la aflarea veștii, dar hotărî să nu se mai gândească la asta pentru că nu voia să strice seara aceea magică.

După ce terminară de mâncat, rămaseră toți trei la masă, la povești, așteptând să fie servită cafeaua.

Fiona îi întinse fratelui său carafa cu vin.

– Am citit în Edinburgh Review că regina Caroline vrea să participe la încoronare.

Niall își turnă un pahar de vin și zise:

– Mi se pare firesc, doar e regina Angliei.

Maisie era de acord cu el.

– Dar în ultimii cinci ani nu i s-a mai permis să intre în țară. Mi se pare puțin probabil ca regele să o întâmpine cu brațele deschise.

– Doar că decizia nu îi aparține lui.

– Dacă ar fi să se ia în considerare voința poporului, zise ea, adresându-i-se lui Niall, cred că oamenii ar prefera să o încoroneze pe ea regină și să-l trimită pe el acasă.

Fiona încuviință.

– Nimănui nu-i place de el, cu atât mai puțin femeilor. Toată lumea știe că regele e un ticălos în călduri. Ce soție care se respectă ar tolera așa ceva? Mă îndoiesc că regina Caroline a avut vreun cuvânt de spus în povestea asta.

– Se pare că totul a început din ziua în care s-au căsătorit, spuse Maisie, când regele și-a trimis amanta, pe doamna Fitzherbert, de la curte, dar numai ca să-și aducă una nouă.

– Ah, da, pe Lady Următoarea-pe-Listă.

Niall se uită lung la cele două femei din fața lui.

– Pentru două femei pornite contra monarhiei, văd că sunteți la curent cu toate bârfele de la curte.

Fiona îi dădu o palmă peste braț.

– Nu suntem contra monarhiei. Pur și simplu nu suntem de acord cu felul în care conduce țara actualul nostru monarh.

Niall își lăsă paharul de vin pe masă.

– Toată lumea știe că regina Caroline e o susținătoare înfocată a Scoției.

– Și nu doar ca să-i facă în ciudă soțului ei, adăugă Maisie. În toți acești ani, a fost plimbată prin toată țara, dintr-un oraș în altul, în încercarea de a o reduce la tăcere. Și, cu toate acestea, nu a încetat nici o clipă să se apere pe ea însăși și pe toți cei pe care regele și miniștrii săi încearcă să-i reducă la tăcere. O admir cu adevărat!

Fiona se întoarse spre fratele ei și zise:

– Locotenent Campbell, dumneata ce părere ai despre ea, în calitate de ofițer în cel mai respectat regiment din Highland, făcând parte din armatele militare britanice?

Niall aruncă o privire spre o fotografie înrămată a tabloului *Moartea generalului Wolfe* care atârna pe perete, deasupra comodei.

– Regina Caroline e gata de orice. Dacă ar fi să pornesc la război și să pot alege alături de cine să lupt, aș alege-o cu siguranță pe ea în locul lui Prinny. La fel regimentul meu.

– Astfel de gânduri cu siguranță o să-l supere de rege.

Niall se încruntă și zise:

– Cu toate acestea, regina e cea care a dat întotdeauna dovadă de curaj. Nu o să accepte să fie dată la o parte.

Maisie își aminti de discuția de mai devreme, despre Walter Scott. Cu toate că Niall nu era admiratorul autorului, era limpede că îi purta respect reginei.

– Sper să se întoarcă în Anglia. Avem nevoie de cineva ca ea în Londra, de cineva care să ne susțină cauza.

Fiona își trecu mâna peste fața de masă și zise:

– Întrebarea e următoarea: Putem să avem încredere în ea mai mult decât în toți ceilalți?

– I-ar fi fost ușor să-și vadă de viața ei fără să-i pese de noi, răspunse Maisie, dar, în loc să facă asta, a atras asupra ei furia regelui și a făcut-o de dragul nostru.

– Ai dreptate, zise Niall, ridicându-și paharul. În cinstea reginei!

Mai târziu, când încă erau la masă, Maisie își dădu seama că se făcuse târziu. Nu voia să rămână în oraș până târziu în noapte de teamă să nu atragă atenția asupra sa. Se scuză și se bucură când Niall se oferă să o conducă acasă. Știa deja că el locuia în Milne's Court, la umbra castelului, dar Infirmary Street era în drum spre locuința lui.

Cu toate acestea, înainte să iasă pe ușă, Fiona o trase deoparte și îi șopti la ureche:

– Știu că e tânăr și puternic și că se crede invincibil, dar o să rămână mereu fratele meu mai mic. Sunt sigură că ți-ai dat deja seama cât de mult ține la tine. Și să știi că nu e genul care să-și deschidă inima în fața oricui.

Maisie se făcu roșie la față și simți cum i se strânse pieptul. Sărutul lui Niall alungase cea mai mică urmă de îndoială și își dăduse seama că și ea ținea la fel de mult la el.

– În privința familiei tale, îți respect decizia de a-i ține departe de viața ta politică, spuse ea, încruntându-se la Maisie. Dar de data asta e diferit. Trebuie să vorbești cu sora ta despre el. Iar dacă o să se împotrivescă, ar fi mai bine să-i spui de la bun început.

Fiona o sărută pe obraz când îl văzu pe Niall îndreptându-se spre ușă.

Maisie și Niall ieșiră și porniră pe jos spre Regent Street și spre Teatrul Shakespeare. Pe drum, Maisie se gândi la cuvintele prietenei sale.

Fiona avea dreptate. Trebuia să stea de vorbă cu Isabella. Sora ei era singura persoană din casa aceea care o iubea și care ținea

cu adevărat la ea. Venise momentul să îi spună despre sentimentele ei față de Niall. Cu siguranță că nu avea să-i fie ușor să câștige aprobarea lui Archibald, dar era limpede că avea nevoie de ajutor din partea surorii ei.

Înainte să ajungă la teatru, văzură pe drum două trăsură. Niall o ajută să urce într-una dintre ele, după care urcă în urma ei.

Se așezară unul lângă celălalt și, la fiecare mișcare a trăsurii pe strada cu piatră cubică, șoldurile și umerii lor se ciocniră. Niall avea picioarele lungi, reușind să umple spațiul limitat din fața lui. Își puse o mână pe picior, aproape de mîna ei. Maisie se uită lung la degetele acelea lungi și pline de bătăături. Spre deosebire de alți bărbați, Niall rareori purta mănuși. Cu toate acestea, avea întotdeauna mâinile calde, iar felul în care o ținea de mână se simțea ca o mângâiere. Lui Maisie îi tot fugea gândul la sărutul acela. Iar acum, când erau singuri în trăsură, se întrebă dacă nu cumva avea să o sărute din nou. Și-ar fi dorit să o sărute.

Trăsura coti spre Old Town, iar una dintre roți se blocă într-o groapă de pe drum, făcându-i să se zgâlțâie și să o arunce în el. Se așezară din nou pe banchetă, iar Niall o luă de mână, spunându-i:

— Am așteptat toată seara să stau de vorbă cu tine.

— Despre ce anume?

— Despre o nouă oportunitate apărută în viața mea. Un posibil loc de muncă.

Maisie știa de la Fiona că Niall se gândise în ultima vreme la planurile de viitor.

— Dar, înainte să accept, vreau să știu ce părere ai tu despre asta.

Voia să afle părerea ei. Voia să stea de vorbă cu ea despre viitorul lor. Nici unul din ei nu-și mărturisise sentimentele. Nici unul din ei nu încercase să facă promisiuni. Dar amândoi știau ce se petrecea între ei. Nu exista nici urmă de îndoială. Maisie ridică privirea spre el. Cu toate că avea chipul cufundat în întuneric, văzu sclipirea din ochii lui și recunoscuse amestecul de entuziasm și teamă.

— Este vorba despre o poziție în cadrul armatei sau al guvernului?

Niall clătină din cap.

— Am primit mai multe astfel de oferte, dar nici una care să mă intereseze.

Maisie râsuflă ușurată și îl luă de mână. Nu vedea cum ar fi putut să-i liniștească temerile lui Archibald dacă Niall ar fi acceptat o astfel de ofertă.

– Spune-mi!

– În urmă cu un an, am făcut cunoștință cu James Watt, fiul unui inventator.

Nu era om în Scoția care să nu știe despre inventatorul din Greenock care inventase locomotiva cu aburi și reușise să schimbe lumea prin acea sursă de energie pentru mașinării. Inginerul murise de curând, iar vestea era pe buzele tuturor.

– Watt a preluat afacerea tatălui său după ce acesta s-a pensionat, continuă el. Mi-a menționat, la un moment dat, că au întâmpinat probleme când au încercat să intre pe piața motorului cu aburi în industria din nord.

Maisie ascultă cu urechile ciulite, încercând să nu rateze nici un detaliu, hotărâtă să îi reproducă discuția surorii sale.

– De curând, i-am scris că dispun de anumite fonduri pe care aș vrea să le investesc în compania lui, zise el, luând-o de mână. Pe scurt, Watt mi-a oferit un post în compania lui. Vrea să îl ajut să se extindă în estul Scoției. E de părere că eu însumi, fiind scoțian și fost militar, am mai multe șanse de reușită decât cei care au venit înaintea mea.

Cu siguranță avea să reușească, Maisie nu avea nici cea mai mică îndoială. Nu știa mare lucru despre inginerie sau domeniile adiacente, dar zi de zi vorbea cu oameni care lucrau în industria țesăturilor și a berăriei, prin urmare știa că toate industriile, de la cea navală la cea de minerit sau fabrici de orice fel, treceau prin schimbări datorate motoarelor cu aburi.

– Ai de gând să accepți? îl întrebă ea entuziasmată, strângându-i mâna.

– E o poziție care presupune să călătoresc destul de des. Trebuie să petrec o perioadă în Scoția, în principal în Aberdeen și Inverness, spuse el, după care îi ridică ușor bărbia și o privi în ochi. Vreau să vii cu mine.

Inima ei îi strigă răspunsul și, cu toate acestea, buzele ei nu îndrăzniră să rostească vorbele.

– Eu?

– Da, tu. Dacă vrei să fii soția mea. Știu că ar fi trebuit să te întreb altfel. Iar trăsura asta nu e cel mai romantic loc în care să ceri în căsătorie pe cineva ca tine. Și știu deja că familia ta nu o să fie de acord. Dar sunt sigur că pot să-i conving că sunt demn de tine. Te iubesc, Maisie, și te respect! O să te protejez toată viața. Promit să-ți ofer o viață...

Maisie îi așază degetele pe buze. Războinicul impresionant și chipeș avea emoții.

– Răspunsul meu este da. De o mie de ori da! repetă ea. Și eu te iubesc. Nu-ți face probleme în privința familiei mele. O să stau de vorbă cu sora mea.

Maisie tresări când o apucă de mijloc și o trase dintr-o mișcare pe genunchii săi, după care o sărută preț de câteva clipe.

Apoi se dezlipi de ea și zise:

– Mă iubești?

Maisie nu îndrăzni să se miște. Chipul ei era la doar câțiva centimetri de al lui. Obrajii săi se îmbujorară de plăcere.

– Da, te iubesc. Și nimeni n-o să mă împiedice să devin soția ta.

Inima îi bătea atât de tare încât se temu că avea să-i explodeze în piept.

– Nu vreau ca familia ta să te întoarcă împotriva mea, îi șopti el printre sărutări. O să găsim o cale prin care să-i convingem.

Maisie se uită în ochii aceia albaștri întunecați ca negura străzilor din Edinburgh. Cu siguranță avea să-i convingă. Căci el era cel mai vrednic bărbat pe care îl cunoștea.

Niall îi mângâie obrazul și buza de jos, încă umedă după ultimul lor sărut. Maisie se cutremură. Își lipi din nou buzele de gura ei, de data aceasta cu delicatețe, mângâindu-i și adulmecându-i buzele carnoase.

– Maisie! zise, apoi își răsfiră degetele în părul ei și o apucă de ceafă, lipindu-și gura de buzele ei și trecându-și limba printre buzele ei.

Iar ea se aruncă în brațele lui. Gemu de plăcere cu ochii închiși și își încolăci brațele în jurul gâtului său, într-un sărut pasionat. Voia să fie cu el. Își dorea să-l aibă pe bărbatul acela în viața ei. În clipa aceea îi răsunară în minte cuvintele lui Archibald și își lipi buzele și mai tare de gura lui Niall. Voia să uite de obstacolele pe care avea

să fie nevoită să le depășească. Voia să se piardă în momentul acela, în bărbatul acela.

Iar Niall o strânse în brațele lui până ce nu mai rămase nici o gură de aer între ei. Gurile lor începură să danseze într-un ritm pasional care continuă până când, în cele din urmă, trăsura opri.

Le luă o clipă să se rupă din vraja aceea care îi cuprinsese pe amândoi. Niall îi mângâie buzele cu vârful degetelor, parcă tentat să o sărute din nou.

– Cred că am ajuns pe strada ta.

„Pe strada mea.” Dar nu pentru mult timp. Maisie se dezlipi ușor de el și încercă să se ridice de pe genunchii lui, dar Niall nu o lăsă să plece.

– Spune-mi când pot să vin să le fac o vizită surorii și cumnatului tău. Abia aștept să stau de vorbă cu ei.

Maisie clătină ușor din cap, trecându-și degetele prin părul lui ondulat. Ea era cea care trebuia să-i convingă. Nu avea de gând să le permită să-l refuze pe Niall, să-l umilească ori să nu se poarte frumos cu el. Avea să stea de vorbă cu ei chiar în seara aceea, își spuse ea. De îndată ce avea să pună piciorul în casă.

– Te anunț eu când să vii.

Capitolul 11

Pentru că era o oră târzie, Maisie se așteptase să găsească mai puține lumini aprinse la ferestre, dar se părea că toți cei din casă erau treji.

Casa de pe Infirmary Street avea două intrări. Majoritatea oaspeților și pacienților foloseau ușa din stradă, care dădea în foaierul principal și în cele câteva camere din partea aceea a casei. Una dintre camerele din față era folosită pe post de sală de operație, iar celelalte erau pentru consultații, examinări și tratament. Cei răniți și bolnavi veneau la orice oră și nu conta dacă aveau sau nu bani să plătească. Erau întâmpinați de unul din cei doi doctori, asistați adesea de studenții de la universitate. Mai era o ușă care dădea din bucătărie în grădina cea mică și în aleea din spatele casei, iar intrarea aceea era folosită, în principal, de servitori și de prietenii radicali ai lui Archibald care îl vizitau adesea.

Cu toate acestea, în ultima vreme, ușa din grădină începuse să fie folosită pentru a aduce în casă pacienții care trecuseră prin interogatoriile și torturile autorităților. Nici Archibald și nici Isabella nu voiau ca spionii de la guvern să afle că tratau aceste victime. Toată lumea părea să aibă impresia că ușa din spate atrăgea mai puțin atenția asupra lor. Și, cu toate că Maisie preferă să nu spună nimic, după întâmplarea din fața tipografiei, se îndoia că autoritățile nu erau deja la curent cu ce se petrecea acolo.

Maisie obișnuia să folosească și ea ușa aceea și să intre în casă prin bucătărie. În acea seară, de îndată ce dădu colțul, văzu trăsura. Vizitiul, un bărbat pe care îl știa din vedere, o privi agitat. O recunoscu, își scoase pălăria și o salută timid înainte ca Maisie să intre în casă.

Se dovedi că se îngrijorase degeaba crezând că toți cei din casă aveau să bage de seamă sosirea ei. Era mare agitație în casă. Își dădu

boneta și pelerina jos și îl auzi pe Archibald strigând după Morrigan să se grăbească.

La ora aceea târzie, studenții de la medicină plecaseră deja, iar menajera dădu buzna în bucătărie. Maisie se uită lung la ligheanul din brațele ei, plin cu haine murdare de sânge.

De îndată ce o auzi pe Isabella strigând după ajutor dintr-o cameră de consultații, planul ei de a sta de vorbă cu sora ei se duse pe apa sâmbetei.

Se grăbi spre ușa deschisă, dar se opri brusc când văzu un bărbat zăcând pe bancă, în timp ce sângele i se scurgea pe podea. Isabella aruncă o privire iute spre ea.

– Am pus deja apă la încălzit, dar am nevoie de trusa mea medicală, zise ea, în timp ce pacientul încerca să se ridice. Adu-mi trusa și întoarce-te imediat ca să mă ajuți să-l țin locului!

Nu era pentru prima oară când Maisie o asista pe sora ei, doar că nu o mai făcuse niciodată în timpul unei operații. Din hol o văzu pe menajeră și îi porunci să-i aducă surorii sale apa de îndată ce avea să se încălzească. Porni degrabă spre camera pe care o foloseau pe post de pavilion, unde dădu peste trei pacienți răniți și întinși pe paturi de campanie. Archibald trecu de la unul la altul, cu Morrigan în dreapta lui, gata să-l ajute.

Unul dintre ei era lovit la cap, celălalt avea mâna ruptă. Maisie nu se apropie de ei, ci se duse imediat la dulapul în care își ținea sora ei instrumentele.

– Mă bucur că te-ai întors, avem nevoie de ajutorul tău, îi zise Morrigan, apropiindu-se de ea, ca să ia mai multe suluri de bandaje de pe raft.

– Ce s-a întâmplat?

– Sunt cu toții țeșători. Au fost aduși în urmă cu câteva minute. Au fost atacați de mai mulți bărbați cu bâte imediat după ce au ieșit dintr-o întâlnire de comitet. Sunt răniți. Au vânătăi, iar unul dintre el și-a rupt mâna. Altul a fost înjunghiat. Tata nu a apucat încă să-i examineze pe toți. Au fost mai mulți răniți, dar ei sunt în stare gravă.

– Cine a făcut una ca asta?

– Se crede că atacatorii sunt din rândul yeomanilor.

Archibald o strigă pe Morrigan să vină să-l ajute, iar Maisie se întoarse degrabă în camera de consultație cu trusa cu instrumente

și cu câteva pansamente. Nici urmă de servitoare, dar văzu un li-
ghean cu apă fierbinte pe masa de lângă sora ei.

Isabella răsuflă ușurată când o văzu.

— Lasă-mi lucrurile la îndemână! Te rog să-i ții bine capul și ume-
rii cât timp îi cos eu rana! Dar încă nu sunt gata.

Maisie nu era genul care să nu suporte să vadă răni, dar țesă-
torul deja pierduse mult sânge. Urmă instrucțiunile surorii sale,
deschise trusa și pregăti instrumentele chirurgicale exact cum îi
explică sora ei. Încercă să nu se uite la rana aceea oribilă din abdo-
menul bărbatului în timp ce Isabella i-o curăță.

Tânărul era slăbit, gema de durere și avea respirația neregulată.
Când o văzu pe Isabella luând bisturiul în mână, Maisie îl prinse
bine de umeri, ca să-l țină nemișcat.

Băiatul tresări și începu să țipe:

— Mama mea... Spune-i mamei mele că îmi pare rău. M-a rugat
să rămân acasă în seara asta.

— O să-i poți spune chiar tu asta, îi zise Isabella pe un glas liniș-
titor. Nu te las să mori în noaptea asta!

Maisie ridică privirea spre sora ei, care analiza îndeaproape rana,
cu o privire concentrată.

— Dă-mi suturile catgut. Ar trebui să mai fie un pachet în trusă.

Maisie căută în trusă până ce găsi ce îi ceruse Isabella. Îi întinse
suturile și, preț de o clipă, îi întâlni privirea. Se bucură să citească
aprobare în privirea surorii sale.

— Au încercat să ne omoare, spuse băiatul printre gemete.

— Așa este, sunt niște criminali. E tot ce știu să facă, îi șopti
Isabella. Așa că data viitoare ar fi bine s-o ascuți pe mama ta.
Gândește-te câtă durere i-ar pricinui moartea ta! Cât de mult o să
sufere dacă n-o să te mai întorci niciodată acasă.

Maisie se uită din nou la sora ei. Se pregătea să coasă rana, însă
citi pe chipul ei cât era de tristă. Isabella, doctorul cel mărinimos,
îngerul milei. Ea, care nu se alăturase niciodată luptei soțului său
împotriva nedreptăților permise de cei din guvern. Oare cum avea
să reacționeze la aflarea veștii că Maisie lupta pentru aceeași cauză?

Isabella veni mai aproape și începu să-i coasă rana.

— Nici o mamă, nici o soră, nici o fiică nu vrea ca omul la care ține
să se întoarcă rănit acasă.

Maisie își aminti de ziua protestelor din Grassmarket. Își aminti atât de clar chipul dragonului alergând spre ea cu setea aceea de moarte în privire! O mână invizibilă îi strânse inima când își imagina reacția Isabellei dacă i-ar fi văzut trupul adus în sala de operație. Oare cum s-ar fi simțit femeia aceea mărinimoasă dacă Niall nu ar fi fost acolo să o ajute în fața tipografiei? Doar printr-o minune nu fusese arestată în ziua aceea. Își aminti din nou cuvintele lui Niall despre cum erau femeile tratate în arest.

Tânărul trecuse prin aceeași situație, lucru care risca să li se întâmple și ei, Fionei și tuturor femeilor din organizația lor după una dintre întâlniri. Chiar și așa, oare era gata să renunțe? Oare era gata să rămână acasă și să se dea bătută? Să permită guvernului să o intimideze și să o reducă la tăcere? Avea oare de gând să îi lase pe tiranii aceia să câștige?

– Nu.

Isabella ridică privirea spre ea.

– Nu? Ce tot spui acolo?

Abia atunci Maisie își dădu seama că rostise răspunsul la propria întrebare cu voce tare.

– Nimic. Voiam doar să-i spun pacientului să nu se miște.

Isabella nu putea să afle. Și, oricum, odată ce avea să se căsătorească, sora ei putea să stea liniștită.

Tot ce rămânea de făcut era să găsească o ocazie pentru a-i spune că Niall o ceruse în căsătorie.

Archibald aruncă o privire în cameră și i se adresă soției sale:

– După ce termini aici, am nevoie de tine. Unul dintre ei are o fractură deschisă și s-ar putea să fie nevoie să-i amputăm membrul.

„Dar nu în seara asta”, își spuse Maisie.

Capitolul 12

Niall îi plăti vizitiului pe South Bridge și o luă la pas pe High Street. Sau cel puțin așa credea, își spuse el, pentru că nu era tocmai atent. Se putea să fi plutit deasupra trotuarului.

Maisie îl iubea. Acceptase să se căsătorească cu el. Avea să fie soția lui. Iar locul de muncă pe care i-l oferise Watt avea să le asigure viitorul. Viața lui părea să se așeze cum nu-și imaginase vreodată că avea să se întâmple. Își duse mâna la ochi, să se asigure că nu era totul în imaginația lui.

Pretutindeni vedea chipul frumos al lui Maisie. Îl iubea, își spuse el, din nou. Iar el o iubea la rândul său. Știuse din prima zi în care o văzuse pe scenă, la protestul din Grassmarket. O văzuse atât de frumoasă, atât de radioasă și de curajoasă! Apucase steagul acela ca pe o sulită, înlăturându-l pe dragon asemenea unei regine războinice. Se îndrăgostise de ea din prima clipă. Iubea fiecare minut alături de ea. Iar când nu erau împreună, ardea de nerăbdare să o vadă din nou.

Era deja târziu, dar văzu câțiva băieți alergând pe stradă. Îi văzu apoi oprindu-se în fața unui magazin gol și începând să smulgă afișele acelea vechi lipite pe ziduri. O luară la fugă pe High Street, lăsând în urma lor bucăți de hârtie.

Niall își aminti de ziua în care se temuse că Maisie avea să fie arestată. În clipa aceea fusese orbit de furie și ar fi fost în stare să înfrunte un întreg regiment de unul singur. Iar acum era îngrijorat pentru Maisie, la fel cum era îngrijorat pentru sora lui.

Însurat. Avea să fie un bărbat însurat. Fiona avea să se bucure atât de mult! Maisie și Fiona erau apropiate ca două surori. Nu apucase să vorbească cu ea despre asta în birjă, dar avea să se folosească de noua lui poziție ca să o convingă pe Fiona să se mute cu toții. Familia lor se trăgea din zona de nord a Scoției, dar avea în plan să cumpere un teren în est, în apropiere de Aberdeen sau de Inverness.

Peste tot în jurul lor lumea era neliniștită, dar Niall era hotărât să renunțe la luptă. Nu voia decât să se așeze la casa lui, alături de soția și de sora lui. Nu voia să mai audă de proteste. Nu voia să mai trăiască sub amenințarea violenței. Nu voia să încalce legea și să stea cu teamă în suflet că autoritățile aveau să vină după ea. Era conștient de faptul că trebuia să se dea o luptă. Dar nu voia ca Maisie și Fiona să fie cele care să conducă oastea.

Erau genul de discuții pe care nu puteau să le poarte în Edinburgh, dar, odată ce avea să le ducă departe de acolo, spera ca ambele femei din viața lui să vadă situația cu alți ochi.

Chiar înainte să ajungă în Milne's Court, o trăsură trecu pe lângă el. Nimic ieșit din comun, doar că, o clipă mai târziu, vizitiul apucă hăturile și trase trăsura pe marginea drumului. Iar înainte ca Niall să apuce să ajungă în dreptul ei, ușa trăsurii se deschise și văzu un domn coborând din ea.

Îl recunoscuse imediat – era un bărbat pe care îl respecta. Henry Brougham era un avocat cu vederi progresiste și un membru al parlamentului care nu se ferea să spună ce gândea. Era, de asemenea, fondatorul ziarului Edinburgh Review. Brougham era cunoscut pentru lupta împotriva comerțului cu sclavi. De la locul său de cinste din Camera Comunelor, nu se ferise să se plângă că anularea Legii privind comerțul cu sclavi nu mersese îndeajuns de departe, că legea nu era eficientă și că națiunea nu făcea îndeajuns pentru a suprima practicile abominabile din colonii.

– Campbell! Chiar pe tine veneam să te văd! zise îndreptându-se spre el cu o plecăciune. Mi s-a părut că erai tu. Chiar și când nu ești îmbrăcat în uniformă, tot ești o apariție impunătoare.

Niall avusese ocazia să-l cunoască pe Brougham în urmă cu câțiva ani, la o cină organizată de un prieten comun. Se plăcuseră din prima clipă, iar de atunci până în prezent, ciocniseră câteva pahare în Londra și în Edinburgh.

– Bună seara, domnule, răspunse Niall râzând. Cum se face că nu ești în Londra, să stai cu ochii pe Lord Sidmouth și pe tovarășii lui?

Tânăr și plin de energie, Brougham era cunoscut drept un bărbat care nu se temea de apele infestate cu rechini în care înotau cei care i se împotriveau regelui. În urmă cu câțiva ani, în timp ce națiunea era în plin război cu Franța, Brougham fusese sfătuitorul lui Caroline, prințesa de Wales, cea care, conform spuselor Fionei și ale

lui Maisie, acum încerca să se întoarcă în Anglia. Faptul că acceptase să lucreze pentru ea îl făcuse să-și piardă locul în parlament preț de câțiva ani, dar acum îl adjudecase din nou. Henry Brougham nu era genul de bărbat care să se lase învins prea ușor.

– Ai grijă, prietene, sau o să ajungem amândoi în închisoare! zise el, nu neapărat ca pe o glumă. Zilele astea, orice se consideră o dovadă de răzvrătire sau de protest. Chiar și pentru membrii parlamentului.

Brougham aruncă o privire în jurul lor, după care îl luă de braț pe Niall și îi spuse:

– Hai să ne plimbăm puțin!

O luară la pas pe stradă, iar Niall băgă de seamă că Brougham preferă să meargă pe la umbră. Casele de pe High Street erau cufundate în întuneric – nu zări nici măcar o lumânare la ferestrele acelea. În fața lor se ridica divizionul castelului, tăcut și impunător în fața zidurilor înalte ale palatului regal.

– Am o propunere pentru tine, zise Brougham, alegându-și cu grijă cuvintele. Am nevoie de tine pentru o misiune delicată și știu că ești omul potrivit și printre puținii în care pot să am încredere.

Niall se încruntă în întuneric. Știa prea bine că Brougham nu l-ar fi abordat pentru o misiune oarecare. Și, indiferent care avea să fie propunerea, îi era teamă că, odată ce avea să o audă, avea să se dovedească greu de refuzat.

– Înainte să continui, trebuie să-ți spun că nu mai sunt în serviciul Majestății Sale.

– Știu. M-am interesat deja. În mod discret. Tocmai asta e unul dintre motivele pentru care am venit să te caut în seara asta. În orice caz, există un factor de risc, așa că...

– Stai puțin, prietene, îi spuse Niall, întorcându-se cu fața spre el. Niall era deja teribil de încântat de planurile pe care le pusese în mișcare în seara aceea și nu voia să schimbe direcția în care pornise. Îmi pare rău, Brougham, dar trebuie să te opresc. Te respect enorm, dar, dacă ai fi venit la mine în urmă cu o lună, aș fi ascultat ce ai de spus și probabil că aș fi acceptat provocarea ta. Doar că acum mă văd nevoit să te refuz, nu mă interesează să aud despre ce e vorba.

Brougham rămase câteva clipe pe gânduri, uitându-se lung la Niall.

– Pot să te întreb de ce? M-am gândit foarte serios înainte să vin la tine.

– Desigur, răspunse Niall, cu chipul lui Maisie în fața ochilor. Își aminti zâmbetul ei. Felul în care o strânsese în brațele lui când o sărutase. Cu nici măcar o oră în urmă, m-am logodit. Am de gând să mă căsătoresc în cel mai scurt timp. Am primit deja o ofertă de muncă pe care plănuiesc să o accept și să mă așez la casa mea.

– Înțeles, zise Brougham, schimbându-se la față, după care ridică privirea spre cerul întunecat de deasupra orașului, părând vizibil dezamăgit, chiar și în întunericul acela.

– Totuși, îți mulțumesc pentru încrederea acordată, zise Niall, spunându-și că nu avea nici un rost să îi recomande pe altcineva în locul lui, fiindcă Brougham era mult mai bine informat decât el.

Avocatul încuviință și îi întinse mâna, spunând:

– Prietene, în cazul acesta, nu pot decât să te felicit!

*În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului
viconte de Sidmouth*

Sir,

Temerile noastre au fost confirmate. Fosta prințesă de Wales plănuiește să-și trimită oamenii spre nord, în speranța că poate reuși să ia direct legătura cu așa-numitul Fiu al Scoției. Cu toate că identitatea acestuia e încă sub semnul întrebării, am reușit să aflăm că domnul în discuție o să ajungă în Scoția în orice clipă. Agenții noștri de la Ministerul de Interne supraveghează toate porturile din Leith, Greenock și Aberdeen, în speranța că o să-l identifice și o să-l prindă.

În plus, Sir Rupert Burney a pus deja în acțiune planul despre care am discutat mai înainte. Oamenii lui sunt gata să se infiltreze în grupul trimis de prințesă.

În câteva zile, urmează să pornesc spre Brighton, ca să vă comunic direct planurile alternative de acțiune și progresul în ceea ce privește situația divorțului dumneavoastră.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 13

Maisie ajunse cu Fiona la capătul Brewers' Guild Hall și aruncă o privire spre chipul palid al prietenei sale. Fiona nu se simțea bine în seara aceea. O tuse încăpățânată care le supăraseră pe fiecele ei cu zece zile înainte ajunseseră săptămâna aceasta și la mama lor. Maisie venise să o vadă în după-amiaza aceea ca să se sfătuiască cu prietena ei despre ce ar fi trebuit să spună la întâlnirea de miercuri seară. Circulau fel de fel de zvonuri despre mai mulți reformatori radicali care ajunseseră să fie arestați în Londra. În toiul conversației, Fiona hotărâse să se ridice din pat și să i se alăture.

Maisie își îndreptă privirea spre expresiile îngrijorate ale femeilor adunate la întâlnire. Toată lumea aștepta cu nerăbdare să audă noile vești, dar agitația nu conținea nici măcar când Fiona ridică mâna pentru a se face liniște.

– Liniște! porunci Ella, membră a breslei berarilor, o femeie cu o voce puternică și care nu ezita să preia controlul în lipsa Fionei sau a lui Maisie.

Fiona tuși și își dresă glasul, după care spuse:

– Vrem să împărtășim cu voi un articol dintr-un ziar din Londra și o scrisoare din partea surorilor noastre din Manchester.

Îi făcu apoi semn lui Maisie, care zise:

– Articolul este destul de lung, așa că am scris un rezumat. În seara de 23 februarie, într-un hambar de pe Cato Street, în apropiere de Edgeware Road din Londra, un grup de peste douăzeci de bărbați aștepta un semn ca să demareze ceea ce ei au numit Acțiunea din Vest. Bărbații aceștia își spun Societatea Filantropilor lui Spance. Se prea poate să fie afiliați cu alte grupări reformatoare. Liderul acestei adunări, Arthur Thislewood, credea cu tărie că acest eveniment avea să schimbe soarta Angliei. Potrivit articolului, planul lui era să creeze o entitate pe care el a numit-o Guvernul Poporului Marii Britanii,

menită să ia puterea din mâinile parlamentului și a elitei funciare și de a o aduce în mâinile oamenilor de rând.

- Ce aveau de gând să facă? întrebă una dintre femei.

- Bărbații aceștia sunt violenți, răspunse altă femeie. Nu au intenții bune.

Apoi toată lumea începu să vorbească în același timp, până ce Ella strigă din nou la ele ca să facă liniște.

- Maisie nu face decât să citească dintr-un ziar care povestește situația din punctul de vedere al guvernului, le explică Fiona. Așteptați puțin ca să aflați tot ce s-a întâmplat!

Maisie continuă:

- Potrivit autorităților, planul lor era să intre în casa lordului președinte al Consiliului de Coroană și să îi omoare întregul cabinet, după care să dea năvală pe străzile din Londra și să stârnească revoluția.

- Să intre pur și simplu în casa lui? De parcă ar fi chiar așa de ușor, se auzi o voce în mulțime, stârnind râsete.

- Articolul este presărat cu declarații incendiare din partea autorităților, adăugă Fiona, asigurându-se că toată lumea asculta cu atenție. Doar că noi avem informații care nu au fost publicate în ziare.

Maisie ridică scrisoarea și zise:

- Scrisoarea aceasta vine din partea secretarei Societății pentru Reformă Feministă din Manchester și vreau să vă împărtășesc cele mai importante puncte.

- Ascultați, surori! strigă Ella. Este esențial ca toate să auzim ce spune această scrisoare.

- Ministrul de interne, Lord Sidmouth, a reușit să infiltreze spioni în diferite grupări radicale și reformatoare, inclusiv în rândul celor care au fost arestați în Londra. Asta în ultimele luni, poate chiar în ultimii ani.

O femeie din spatele sălii strigă:

- Vrei să spui că acum s-ar putea afla printre noi spioni meniți să raporteze tot ce facem?

- Da, care să raporteze care sunt activitățile noastre, răspunse Fiona cu voce răgușită. Sau care să spună minciuni despre noi.

- Ce mai spune scrisoarea? întrebă cineva.

– Planul acesta a fost invenția unuia dintre spionii lui Lord Sidmouth. Pe baza informațiilor oferite de aceștia, echipele Bow Street Runners și Coldstream Guards au dat buzna în hambar și, după o încăierare, au arestat doisprezece dintre acești bărbați. Arthur Thislewood a reușit să evadeze, dar a fost arestat ulterior, după ce unul dintre spioni i-a trădat ascunzătoarea, spuse Maisie, apoi împături scrisoarea și i-o înapoie Fionei.

Evenimentul avusese loc exact în urmă cu o săptămână, într-o miercuri. Din cauza noilor legi, multe ziare ezitaseră să publice altceva în afară de varianta prezentată de reprezentării guvernului, pe care aceștia o numeau Conspirația de pe Cato Street. Scrisoarea aceea fusese trimisă acasă la Fiona.

– Unde îi țin pe bărbații ăștia? întrebă o femeie din spatele sălii.

– În Turnul Londrei, răspunse Fiona. O să-i țină acolo până ce o să stabilească o dată pentru proces.

– Cu sau fără proces, o să-i spânzure pe toți, zise una dintre femei, iar celelalte o aprobă.

Și, cu toate că nu-i făcea plăcere să se gândească la asta, Maisie știa că avea dreptate.

– Am hotărât să vă povestim toate cele întâmplate ca să înțelegeți că suntem în pericol. Nu știm cine ne este prieten și cine ne este dușman.

– Se prea poate ca bărbații aceia să fi purtat aceleași discuții ca noi în cadrul întâlnirilor lor, sugeră o femeie. Poate că își doresc aceleași schimbări, doar că un spion de la guvern e în stare să spună orice.

– Ar putea să spună și despre noi că suntem violente, adăugă Ella.

– Dar e cuvântul lor împotriva cuvântului nostru.

Fiona ridică ziarul și zise:

– E cât se poate de limpede că o să încerce să ne facă să părem niște mincinoase.

– Dar noi nu ne dorim morți sau violențe, strigă o voce. Ne dorim schimbare, atâta tot. Și vrem să fim auzite!

– După Peterloo, răspunse Fiona, parlamentul a promulgat Legea celor Șase Acte ca să ne reducă la tăcere. Iar acum pun la cale astfel de evenimente ca să ne facă să părem niște monștri. Vor să ne sperie ca să ne supunem regulilor jocului.

Înainte să se implice în povestea asta, Maisie trăise cu impresia că guvernul acționa doar în binele poporului. Dar acum acțiunile lor o făcuseră să-și schimbe părerea. Se convinsese de faptul că parlamentul promulga doar legi opresive. Că ofițerii de poliție erau în stare să atace și să omoare bărbați, femei și copii dezarmați. Iar oamenii lui Lord Sidmouth plăteau informatori care să se infiltreze în grupări radicale pentru a răspândi minciuni prin care să-și prindă în plasă prietenii și pe alți oameni care nu voiau decât să li se respecte drepturile cetățenești.

– Guvernul vrea să credem că aceste legi sunt imperative pentru a ne ține în siguranță, se adresă ea mulțimii. Nu e adevărat, să nu îi credeți!

– Și ce putem face?

– Trebuie să fim cu băgare de seamă, sublinie Fiona. Trebuie să căutăm spioni printre noi.

– Ce vrei să spui? Că nu putem să avem încredere unele în altele?

– Tot ce spun e că trebuie să ne uităm bine în stânga și în dreapta și să vedem cine e cu noi. E esențial să ne cunoaștem tovarășele. Și nu ne putem lăsa păcălite dacă cineva spune: „Hai să dăm foc la Canongate Tolbooth și să eliberăm prizonierii!” Nu credeți nici dacă spune: „Hai să-l atacăm pe polițistul acela și să îl aruncăm în mlaștina din North Loch!” Persoana aceea s-ar putea să lucreze pentru guvern.

– Și dacă zise: „Hai să-l atacăm pe bărbatul tău, că nu e bun de nimic și să-l aruncăm în mlaștină?”

– Dacă e vorba despre bărbatul tău, răspunse Fiona, trimite-mi vorbă și vin să te ajut.

Hohotele de răs care urmară erau un semn bun, semn că femeile acelea nu se speriaseră atât de tare la aflarea veștilor proaste și a avertismentelor.

Mai târziu, când întâlnirea ajunse la final, Fiona se așeză pe scaun ca să-și tragă sufletul după o nouă criză de tuse, în timp ce Maisie și Ella începură să facă ordine prin sală.

– Mă simt vinovată că am venit să te văd în după-amiaza asta. Ar trebui să fii acasă în pat, nu aici, zise Maisie, băgând în săculeț scrisoarea, ziarul și câteva afișe.

— O să fie bine. Catriona și Briana deja se simt mai bine. O să-mi treacă și mie într-o zi, două, spuse ea, ridicându-se de pe scaun, în timp ce Maisie se duse să le aducă pelerinele.

— Te conduc până acasă. Vreau să te văd în pat.

— Nu e nevoie. Mă simt bine. Vorbesc serios, spuse ea, îmbrăcându-și pelerina, după care își luară amândouă săculețul. Gata, am vorbit îndeajuns despre mine! Cum ți se pare că a mers întâlnirea din seara asta? Crezi că am făcut bine că le-am povestit ce s-a întâmplat cu adevărat pe Cato Street?

— Cu siguranță. Acum sunt mult mai bine pregătite să-și reducă la tăcere soții, tații sau frații când o să încerce să le zică: „Vezi ce se petrece în jurul nostru? Conspirații radicale și revoluții. Asta vrei tu?”

Maisie încă era exaltată după întâlnire. Era minunat să știe că era înconjurată de alte femei care îi împărtășeau părerile și că lucrau împreună pentru aceeași cauză.

— S-a schimbat ceva acasă?

Întrebarea Fionei reuși să o facă să se gândească la altceva. Maisie clătină din cap. Prietena ei știa deja că Niall o ceruse în căsătorie, dar nu apucase să împărtășească vestea cea mare cu nimeni altcineva. Ultimele opt zile trecuseră ca opt ani.

— Seară de seară vreau să le spun, doar că nu am avut ocazia să o fac.

Din seara aceea în care Niall o ceruse în căsătorie, casa de pe Infirmary Street fusese invadată de pacienți la toate orele din zi și din noapte. Maisie îi ceruse deja de câteva ori Isabellei să stea de vorbă între patru ochi. În cele din urmă, în seara de dinainte, sora ei intrase în camera ei și se așezase pe marginea patului. Citise pe chipul ei cât era de îngrijorată și de obosită. Iar înainte ca Maisie să apuce să deschidă subiectul, Isabella se întinse pe pat și adormise buștean.

— În seara asta o să stau de vorbă cu sora mea. De dimineată mi-a promis că o să-și facă timp.

Se îndreptară împreună spre ușă. Maisie știa că Niall înțelegea cât de mult îl iubea și cât de mult își dorea să poarte această discuție. El deja acceptase să facă parte din compania lui James Watt. În seara aceea urma să se întâlnească cu un secretar care venea

din Birmingham să-i aducă contractele și documentele pe care trebuia să le semneze.

Fiona o luă în brațe și îi zise:

– Nu aș fi putut să-mi doresc vreodată o soră mai bună.

Rămaseră multă vreme în strânsoarea aceea.

Aceste momente însemnau mult pentru Maisie. Știa că exista o mică posibilitate ca Isabella să nu fie de acord cu această căsătorie. Dar Maisie era pregătită să plece de lângă familia ei dacă avea să se ajungă la asta. Problema principală nu era sora ei, ci Archibald.

Chiar nu putea știi cât de greu avea să se lase convins. Iar Niall îi spusese deja că îl preocupa reacția lui Archibald. Nu-i păsa de zestrea ei. Nu era vorba despre asta. Era gata să o accepte doar cu hainele de pe ea. Pur și simplu Niall era de părere că familia era cel mai important lucru. Cel mai important.

– Hai să plecăm ca să ajungi mai repede la sora ta!

Cele două femei ieșiră din sală braț la braț. Piatra cubică era alunecoasă de la ploaia rece ca gheața care nu înceta să cadă. De partea cealaltă a străzii, zăriră mai mulți oameni ieșind din Canongate Kirk, după slujba de miercuri. Strada era aglomerată, ca de obicei.

– Mă mir că fratele meu n-a venit să te conducă până acasă, zise Fiona, oprindu-se amândouă sub lumina unui felinar. Vrei să-ți găsim și ție o trăsură?

– Nu e nevoie. Nu am mult de mers până acasă, dar îmi fac griji în privința ta.

– Sunt mamă. Dacă copiii mei sunt bolnavi, prefer să iau boala în locul lor. Până mâine o să fiu ca nouă.

Maisie aruncă o privire spre o trăsură aflată la capătul străzii. Dar, înainte să apuce să spună ceva, cineva o prinse de la spate.

– Dă-mi drumul! strigă ea, încercând să se libereze. Ce crezi că faci?

Un alt bărbat o apucă pe Fiona și îi duse mâna la gură.

Maisie începu să țipe, în timp ce atacatorul o trase, aproape aruncând-o pe jos. Încercă din nou să o tragă spre el și se ciocni de doi trecători de pe stradă.

– Ajutor! le strigă ea.

Cei doi bărbați înlemniră.

– Vă rog, ajutor! repetă ea, reușind să se agațe de unul din ei, dar bărbatul reuși să se elibereze din strânsoarea ei și fugi de lângă ea, alături de tovarășul său.

Atacatorul o apucă de gât și îi trase brațul la spate. Abia îi zări chipul, dar simți un iz de bere, pește și lână udă. Țipătul îi rămase blocat în gât, bărbatul continuând să o strângă tot mai tare, sufocând-o și ridicând-o. O învârti în aer, iar Maisie dădu disperată din picioare.

Auzi un bărbat înjurând și pe Fiona urlând la câțiva metri de ea.

– Maisie, ajută-mă! Unde mă duceți? Nu!

Își zări preț de o clipă prietena și încercă cu disperare să ajungă la ea. Doar că nu reuși să se elibereze.

Mai mulți oameni se adunară în jurul lor, privindu-i șocați, însă se depărtară în grabă, fără să le sară în ajutor.

O văzu din nou pe Fiona. Atacatorul o trăgea spre trăsură, tocurele ei lăsând urme pe dalele de piatră. Fiona întinse mâinile spre ea.

– Dă-mi drumul! zbieră. Dă-mi drumul!

Un bărbat trecu în grabă pe lângă ei, dar îi ocoli, cu privire fixată drept în față, ca și cum nimic nu s-ar fi întâmplat.

Sub lumina felinarului, Fiona încercă să nu se lase târâtă în trăsură. Bărbatul care o ținea pe Maisie o trase câțiva pași mai în spate și o ridică în aer cu sălbăticie. Maisie simți un val de furie, alunecând cu picioarele pe piatra cubică.

La un moment dat, se opri și își zări prietena împinsă în trăsură, încă încercând să se împotrivească.

Maisie încercă să se ridice în picioare, dar atacatorul o lovi cu piciorul și o aruncă pe jos, spre Guild House.

Nu, nu se putea întâmpla una ca asta.

– Fetele mele! se auziră țipetele Fionei venind dinspre trăsură. Maisie, du-te după Niall!

Maisie se ridică în picioare și începu să strige la oamenii de pe stradă.

– Ajutor! Au răpit-o pe prietena mea!

De îndată ce vizitiul apucă hățurile, atacatorul sări în trăsură.

Maisie nu se opri, ci alergă după ei. La capătul străzii, se împiedică și căzu în genunchi.

Disperarea o înghiți și rămase locului, cu lacrimi în ochi. Nu mai zări nimic în jur. Îi răpiseră prietena, numai Dumnezeu știe unde aveau de gând să o ducă și nimeni nu voia să o ajute.
Nimeni.

Capitolul 14

Niall ajunse la ușa casei sale din Milne's Court și își curăță cizmele de noroi înainte să intre. În ciuda vremii posomorâte, doi codoși voinici stăteau de pază pe treptele unui bordel, la câteva case distanță, și îi făcură politicoși cu mâna. După acordurile vesele de vioară, era limpede că vremea aceea urâtă, cu vânt și ninsoare, nu alunga clienții. Niall intră în clădire, își dădu jos pălăria și mantia și le scutură bine înainte să închidă ușa după el.

Era într-o stare bună de spirit. Întâlnirea cu secretarul lui Watt reușise să-i răspundă la toate întrebările. Investiția lui dădea roade. În plus, contractul era avantajos, își spuse el, ba chiar primi mai mult decât discutaseră inițial, compania oferindu-se să-i plătească toate cheltuielile pentru mutarea în Aberdeen sau în Inverness.

Singurul lucru care rămăsese de făcut era să semneze contractele. Doar că, spre dezamăgirea secretarului, Niall alese să mai aștepte câteva zile, ca să vorbească mai întâi cu Maisie.

Rămăseseră lucruri de discutat. Niall voia să se mute și era hotărât să insiste în privința asta. Visa la o viață departe de tensiunile politice și de protestele din Edinburgh, departe de pericolele care veneau odată cu ele. Dar era esențial ca Maisie să fie de acord. Niall spera că avea să o facă și că era la fel de îndrăgostită de el pe cât era el de ea. Maisie știa că nu-l deranjau convingerile și interesele ei. Singurul lucru care îl neliniștea era faptul că se punea în pericol. Niall era hotărât să o salveze nu doar pe Maisie, ci și pe Fiona înainte să fie prea târziu.

Vorbise deja cu sora lui despre posibila mutare și răsuflesă ușurat când Fiona îi spusese că, de dragul ficelor sale, se gândea să vină cu ei.

Iar Niall plănuia să o convingă pe Maisie să se mute și să se gândească la binele viitorilor lor copii. Dar, desigur, înainte să se ajungă

la conversația aceea, mai întâi trebuiau să obțină binecuvântarea familiei sale.

Maisie pur și simplu nu avusese ocazia să stea de vorbă cu ei despre cererea în căsătorie. Așa că Niall se oferise din nou să stea de vorbă cu ei. Doar că Maisie îl implorase să aștepte, spunându-i că avea nevoie de mai mult timp.

Dădu să urce treptele spre apartamentul său, când gazda sa deschise ușa locuinței și aruncă o privire pe hol, cu o lumânare în mână.

- Ah, domnule locotenent! Pe dumneata speram să te văd.

- Eu sunt, doamnă. Sper că nu v-am trezit.

- Nu, nici vorbă, zise ea, făcând semn cu lumânarea spre capătul scărilor. Te caută o domnișoară.

- O domnișoară? întrebă el, știind deja că Fiona și Maisie aveau întâlnire cu societatea lor. Dar era deja destul de târziu. V-a spus cumva cum o cheamă?

- Am lăsat-o să urce. Te așteaptă. Biata fată nu arată deloc bine, așa că am preferat să o las să te aștepte în camera dumatăle. Sper că am procedat corect.

Fără doar și poate, era vorba despre Maisie, își spuse el. Ceea ce însemna că familia ei nu reacționase bine la aflarea veștii.

- Fiul meu a făcut focul mai devreme și m-am oferit să fac focul și în camera dumatăle, doar că...

Niall o lăsa vorbind și urcă în grabă treptele. Deschise larg ușa și dădu buzna în camera cufundată în frig și întuneric. Auzi vântul suierând la tocul ferestrelor.

- Maisie?

Zări imediat o mișcare pe scaunul de lângă șemineul gol. Maisie se ridică ușor de pe scaun și se îndreptă spre el, abia ținându-se pe picioare.

Niall se apropie de ea.

- Ce s-a întâmplat? Ce cauți aici?

Maisie nu zise nimic, doar se aruncă în brațele lui. Tremura din toate încheieturile. Niall o strânse la pieptul lui în întuneric. Îi simți obrazul rece pe maxilar și o aduse mai aproape de el. Ea se cuibări în brațele lui, suspinând. Niall își zise că trebuia să facă focul ca să se încălzească.

Familia ei. Cu siguranță se întâmplase ceva cu familia ei. Probabil că le spusese că fusese cerută în căsătorie. Niall se temuse de la bun început că avea să se ajungă la asta.

— O să fie bine. Nu contează că s-au împotrivit, o s-o scoatem noi cumva la capăt. Ne avem unul pe celălalt. Asta e tot ce contează.

Printre suspine, Maisie încercă să vorbească:

— Au luat-o!

El abia îi auzi glasul șoptit.

— Poftim?

— Au luat-o. Am încercat să le țin piept, dar au luat-o!

Chiar și în lumina aceea slabă, Niall îi văzu ochii umflați de plâns. Bărbia îi tremura, iar glasul îi era răgușit.

— Despre cine vorbești? o întrebă el, așteptând cu teamă în suflet răspunsul ei.

— Pe Fiona.

Niall înlemni și simți cum i se sfâșie inima în două. Nu. Planurile erau făcute. Nu se putea întâmpla una ca asta. Urmau să se mute.

Se forță să-și păstreze calmul, însă fu în zadar. Le avertizase, le avertizase pe amândouă. O apucă pe Maisie de umeri și o privi în ochi, nevrând să creadă. Poate că era o greșeală la mijloc.

— Vrei să spui că au luat-o pe sora mea?

— Ne așteptau în față la Brewers' Hall.

— Cine? Cine vă aștepta?

— Doi bărbați. O trăsură.

— Trăsura aceea pe care am văzut-o data trecută?

— Nu, o birjă, spuse ea printre lacrimi și suspine. Am încercat să-i opresc. Am fugit după ei. De ce nu m-au luat pe mine? Pe mine ar fi trebuit să mă ia. Eu am rugat-o pe Fiona să vină în seara asta la întâlnire. Eu!

Niall simți cum totul dispăru în jurul lui și se trezi pe un câmp mare și plin de sânge. În inima lui se dădea o luptă. Voia doar să atace, să pornească pe urmele inamicului, să se aventureze în mlaștină, să omoare sau să fie ucis. Nimic nu mai conta acum.

Sora lui. O răpiseră pe sora lui.

— Veniseră după Fiona! strigă Maisie. Doar pe ea au luat-o. Este numai vina mea. E vina mea! Ar fi trebuit să fie acasă cu fetele ei. Dar eu am rugat-o să vină și... suspină ea.

Niall îi dădu drumul și făcu un pas în spate, simțind o presiune imensă. Se grăbi să aprindă o lumânare, după care se îndreptă spre cufărul unde își ținea pistolul și spada și îl deschise.

– Am strigat după ajutor pe stradă. I-am implorat să mă ajute. Am fi putut să-i oprim. Dar nimeni nu voia să vadă sau să audă ce se petrecea în jur. Parcă nu... parcă nu le păsa. Parcă nu aveau curaj. Nu le păsa, Niall!

Niall își scoase pistolul din cutie și începu să îl încarce.

Maisie veni imediat spre el și îi spuse cu voce tremurândă:

– Nu poți să te duci singur după ei. Nu ai cum să ajungi la castel.

Doar că Niall nu dădea doi bani pe propria viață și era gata să se sacrifice de dragul surorii sale. Își băgă pistolul la curea și își scoase sabia. Maisie apucă disperată arma, hotărâtă să nu-i dea drumul.

– Niall, te rog! Ascultă-mă! Gândește-te bine ce vrei să faci. Trebuie să existe o cale mai bună ca să o aduci înapoi. Dacă mori, o să fie vai și amar de Fiona. O să fie vai și amar de mine. Trebuie să te gândești înainte. Nu poți s-o eliberezi cu forța, spuse ea cu sufletul la gură, fără să-și ia mâna de pe armă. Dacă o să te ia și pe tine? Cu ce o s-o ajute asta pe Fiona?

Niall închise ochii și încercă să alunge valul acela de furie orbitoare. Asta fusese teama lui cea mai mare. Știuse de la bun început că era doar o chestiune de timp până când una din cele două femei pe care le iubea avea să cadă pradă acestui pericol. Le avertizase. De câte ori nu le avertizase?

Își aminti de întâlnirea cu Burney și Tolley. Chiar acolo, în camera aceea începuse totul. De atunci, auzise o mulțime de povești despre ei, inclusiv că reușiseră să pună bazele organizației și că își puneau propriii oameni în comitetele de reformă. Sau că șantajau diferiți radicali, reușind să-i oblige să devină informatori pentru guvern. Puneau la cale diferite planuri ca să pună mâna pe liderii grupărilor. Ajunseseră chiar să aresteze cetățeni de rând, fără să țină cont dacă erau sau nu vinovați. Misiunea lui Burney nu era de a menține pacea, ci de a insufla teamă și intimidare. Iar pentru asta trebuia să se infiltreze în toate ramurile societății și să facă un exemplu din cei care refuzau să-i accepte autoritatea.

Femei. Reformatori. Fusese limpede de la bun început. Era doar o chestiune de timp.

Niall lăsă sabia din mână, iar Maisie o puse la loc în cufărul deschis.

– Trebuie să vorbim cu un avocat, se grăbi ea să spună. O să te ajut. Am niște bani puși deoparte. O să vorbesc cu sora mea și...

Niall își duse mâna la gură, făcându-i semn să tacă. O trase apoi în brațele lui, iar ea se cuibări la pieptul lui.

– De ce? șopti ea. Nu se simțea bine. Nu ar fi trebuit să fie în seara asta acolo. De ce nu m-au luat pe mine? zise ea, începând din nou să plângă și să se cutremure de suspine.

Niall o strânse în brațe, încercând să o liniștească, însă făcând fel de fel de planuri în minte. Frânturi de planuri. Cunoștea oameni atât în cercurile de sus, cât și în cele de jos. Castelul avea propriile celule, dar știa prea bine că Bridewell devenise închisoarea în care îi duceau pe cei arestați. Cu siguranță cunoștea pe cineva care să-i dea informații despre sora lui.

Maisie încercă să-și tragă sufletul și se dezlipi de la pieptul lui, ridicând privirea.

– Spune-mi ce vrei să fac! Fac orice.

– Iubita mea, ascultă-mă! zise el, mângâindu-i obrazii și uitându-se în ochii ei umflați de plâns. O să te duc înapoi acasă la sora ta. Vreau să rămâi acolo orice s-ar întâmpla. Trebuie să te știu în siguranță până când o să mă întorc după tine.

– Dar ce o să se întâmple cu fetele? Și cu doamna Johnston? Nici măcar nu știu unde e Fiona. Sunt sigură să își fac griji pentru ea.

Maisie avea dreptate. Avea multe de făcut.

– O să stau eu de vorbă cu ele.

Fiona fusese arestată. Nu avea de unde să știe că Maisie nu era următoarea pe listă.

– Ascultă-mă! Dacă o să vină cineva să te caute acasă, e foarte important ca servitorii să spună că nu ești acasă. Să le spună că ai plecat la țară. Sau că te-ai dus să-ți vizitezi familia în Wurzburg. Sau oriunde altundeva. Ascunde-te oriunde ar fi, dar nu-i lăsa să te ia. Ai înțeles?

– Am înțeles, spuse ea, lipindu-și chipul de pieptul lui și strângându-l în brațe. Nu-ți face griji pentru mine! Du-te să o ajuți pe Fiona!

Capitolul 15

În următoarele două zile, Maisie rămase în camera ei, la fereastră, sperând să-l zărească pe Niall pe strada aceea ploioasă, sub vântul de martie. La fel își petrecu și cele două nopți, cuibărită sub pătură, la pândă, sperând să-l vadă intrând pe ușă.

Jos, la parter, casa era cufundată în haos. În timp ce întâlnirile dintre Archibald și prietenii lui țesători sau cu alte grupuri de radicali erau sporadice, noapte de noapte, fel de fel de bărbați băteau la ușa din grădină. În timpul zilei, Archibald era adesea plecat de la clinică la diferite evenimente. Isabella mucea cot la cot cu studenții de la universitate, ocupându-se nu doar de pacienții ei, ci și de cei ai soțului său.

Nimeni nu se întrebă de ce Maisie prefera să rămână în camera ei. Cu toate că era acasă, nimeni nu părea să se gândească la ea. Era mai bine așa, își spuse, căci nu avea starea necesară să discute cu nimeni și nici nu avea de gând să-și împărtășească necazurile cu familia.

Ea era de vină că Fiona fusese arestată. De ce mersese la ea acasă în după-amiaza aceea? De ce o ispitise să vină cu ea? De ce? Nu putea să-și scoată din minte că noaptea aceea putea să fi fost diferită. Odată ajunsă acasă la Niall, își dăduse seama că băgase toate afișele, scrisoarea și articolul de ziar în săculețul Fionei, nu al ei. Ceea ce însemna că aveau suficiente dovezi care să justifice arestarea prietenei sale. Nu îi ascunsese nimic din toate acestea lui Niall.

Promisiunea pe care i-o făcuse apăsă greu pe umerii ei. Se simțea vinovată la gândul că, în timp ce ea stătea ascunsă, prietena ei era supusă la fel de fel de abuzuri de către acei atacatori. Și ce avea să se întâmple cu fiicele Fionei? Nu avea nici cea mai mică idee unde se aflau acum fetițele. Niall îi spusese că urma să se ocupe el de toate, doar că nu primise nici o veste de la el și ajunsese să se teamă de ce era mai rău.

În cele din urmă, în după-amiaza de vineri, un călăreț coborî și îi dădu hăturile unui băiat din vecini.

Era Niall.

Picioarele lui Maisie abia dacă atinseră podeaua. O luă la fugă pe scări, spre holul de la intrare. Ajunse la ușă în același timp cu un servitor care dădu să o deschidă. Bărbatul își îndreptă ochii spre ea, vizibil surprins, iar Maisie trase adânc aer în piept și îi făcu semn să deschidă.

Îl găsi pe Niall în pragul ușii. Avea ochii roșii și era neras. Arăta obosit, de parcă n-ar mai fi închis un ochi de la ultima lor întâlnire.

Niall intră, își dădu jos pălăria și îi făcu semn să plece servitorul care aștepta să-i ia haina.

- Nu pot să stau mult, îi explică el.

Maisie îi făcu semn să o urmeze spre o ușă deschisă, după camerele de consultație.

- Hai în salon!

Pentru că așa cereau bunele maniere, Maisie lăsă ușa întredeschisă, cu toate că nu-i păsa câtuși de puțin că putea să intre cineva peste ei. De îndată ce rămaseră singuri, se aruncă în brațele lui.

- Slavă Domnului că ești bine! Spune-mi tot! Spune-mi că ai reușit s-o găsești!

El o sărută pe creștetul capului și o strânse tare în brațe, după care, în cele din urmă, îi dădu drumul.

- Nu încă, spuse el îngrijorat, traversând camera.

Maisie încercă să-și amintească numele locurilor în care fuseseră ținuți o parte dintre prietenii lui Archibald. Își duse mâna la inimă când își aminti în ce condiții ajunseseră unii prizonieri la ei acasă.

- Poate e în Bridewell?

Niall clătină din cap.

- Nu e acolo. Am vorbit cu toți cei pe care îi cunosc, chiar și cu guvernatorul închisorii. Am reușit să aflu doar două lucruri. Că a fost arestată și că a fost dusă undeva în afara orașului Edinburgh.

- Unde?

- Nu știu, răspunse el, dând cu pumnul în palmă. O să pornesc spre Glasgow. Știu pe cineva acolo care s-ar putea să-mi ofere mai multe informații.

- Cine?

- Nu contează. Nu pot să te implic în povestea asta.

Maisie simți că era pe punctul de a izbucni în plâns, dar se abținu. Nu voia să o implice în povestea asta? Dar deja era implicată. Sentimentul de vinovăție avea să o sfâșie în două. Era doar vina ei. Încă din prima clipă în care o întâlnise pe Fiona, porniseră pe drumul acela braț la braț. Împreună participaseră la campanii, la proteste, la întâlniri, împreună le încurajaseră pe femeile acelea să își ceară drepturile. Dar, când venise vorba să țină piept lupilor, nu fusese în stare să-și apere prietena. Era numai vina ei că Fiona fusese arestată. Maisie ridică privirea spre Niall. Ar fi vrut să-l audă spunând ceva care să-i alunge vinovăția, dar nu o făcu, nu avea cum să o facă. Nimeni nu avea cum să facă asta. Acțiunile ei erau doar ale ei.

– Ce pot să fac? Cum aş putea să te ajut? îl întreabă ea, făcând un pas spre el. Aş putea să mă duc să am grijă de doamna Johnston și de fete.

Niall o mângâie cu privirea.

– Au plecat deja din oraș. Le-am trimis în vest. O să stea pe coastă, la o mătușă.

Asta însemna că nu se aștepta ca Fiona să se întoarcă prea curând. Maisie își strânse brațele la piept. Erau atâtea lucruri pe care ar fi vrut să i le spună! Voia să-i ceară iertare. Voia să îl audă spunând că o ierta. Doar că îi era teamă să vorbească, căci sentimentul de durere și de vină o măcina pe dinăuntru. Niall le avertizase că avea să se ajungă la asta. De câte ori nu le spusese că erau în primejdie? Dar ele aleseseră să nu-l asculte, crezând că vorbele lor nu erau atât de importante încât să atragă atenția autorităților.

Întrebarea care o măcina era de ce oare o aretaseră pe Fiona în loc să o aresteze pe ea? Ar fi schimbat locul cu ea într-o clipită.

Cu pălăria în mână, Niall aruncă o privire spre ușă. Maisie auzi pași pe hol. Venea cineva.

– Trebuie să plec, dar vreau să-mi spui că o să-ți ții promisiunea.

Maisie știa prea bine la ce se referea. Îi promisese că avea să rămână acolo, ascunsă. Ce altă variantă avea? Își mușcă buza, simți gustul sărat al lacrimilor și încuviință.

– Promit.

Ușa salonului se deschise brusc, iar Archibald dădu buzna peste ei. După expresia neînduplecată de pe chipul lui, Maisie își dădu seama cât de furios era cumnatul ei.

- La revedere, domnișoară Murray. Doctore Drummond, zise Niall, iar după o scurtă plecăciune plecă, fără să observe atitudinea ostilă a lui Archibald sau preferând să facă abstracție de ea.

Maisie simți cum i se opri inima în piept când auzi ușa de la intrare deschizându-se și închizându-se. Merse la fereastra din spatele biroului și își lipi palma de geamul rece, sperând să-l mai zărească o clipă pe Niall înainte să se îndepărteze călare.

Ieși din salon asemenea unui bărbat care pleca la luptă, o luptă lipsită de speranțe, cu o expresie înfrântă pe chip, dar gata să-și înfrunte destinul cu o determinare sumbră. Maisie ar fi dat orice să fugă după el, să îi amintească tot ce însemna pentru ea. Niall era singurul care ar fi putut să o salveze pe Fiona din închisoarea în care fusese aruncată. Cu toții aveau încredere în el.

- Să o aduci înapoi, te rog! șopti ea doar pentru el.

În spatele ei, ușa se închise cu zgomot, iar Maisie știu că nu era singură. Archibald venise să îi ceară socoteală, să o certe, de parcă ar fi fost o copilă. Se întoarse cu fața spre el, gata să-și primească pedeapsa răbdătoare și tăcută.

- Ți-am spus foarte clar că nu vreau să te vezi cu el. Nu am de gând să te las să faci ce vrei în casa mea!

Dar tonul lui agresiv o făcu să se răzgândească. Nu putea să mai suporte. Se depărtă de lângă fereastră, simțind că nu se mai putea controla. Spiritul ei rebel amenința să rupă lanțurile care o ținuseră în frâu în tot acest timp.

- Încetează, spuse ea, aruncându-i o privire furioasă cumnatului ei! Încetează! Nu am de gând să te las să-mi ții o predică. Nu mai pot suporta!

- Nu o să-ți permit să-mi vorbești în felul acesta.

- În ce fel? strigă ea, îndreptându-se spre birou și simțind furia înălțându-se ca o pasăre Phoenix din durerea care o măcina. Ce fel de doctor ești tu? Chiar nu vezi durerea mea?

Archibald o privi șocat, de parcă tocmai îi dăduse o palmă. Dar își reveni repede, o încolți cu privirea și spuse:

- Nu am timp să plec urechea la dramele unei tinere încăpățânată care are impresia că lumea se învâрте în jurul ei.

- Dacă m-ai cunoaște cu adevărat, nu ai avea o părere atât de proastă despre mine.

- Dar te cunosc. De șase ani locuiești sub acoperișul casei mele.

– Șase ani în care am primit mai puțin respect în casa asta decât țărâna de pe tălpile tale. Șase ani în care am fost ignorată, fără să vă pese dacă trăiesc sau dacă mor, spuse ea, înfigându-și palmele în birou, continuând să vorbească. Nu știi nimic, doctore Drummond! Nu știi nimic despre mine. Nu știi nimic despre bărbatul acesta care tocmai a plecat din casa ta.

– Trebuie să recunosc că ți-ai intrat bine în rolul de rănită, i-o tăie el. Dar ți-am spus foarte clar că nu o să-ți permit să te vezi cu locotenentul Campbell. Și iată că, în ciuda voinței mele, dau peste el în biroul meu. Dacă ai avea măcar jumătate din istețimea surorii tale, ai înțelege că faptul că l-ai adus aici...

– Te pune în pericol? Că ne pune în pericol întreaga familie? Că îi pune în pericol pe bărbații aceia care intră în casă noapte de noapte prin bucătărie?

– Vorbește mai încet! Ce știi tu despre treburile mele?

– Știu totul despre tine. Știu despre implicarea ta în mișcarea de reformă. Știu exact cine sunt bărbații aceia care vin în casa ta. Îi știu după nume. Știu prea bine cine sunt sărmanii aceia cărați în brațe pe ușa dinspre grădină ca să fie îngrijiți după interogatoriu.

– Maisie, nu e un joc! Cine ți-a spus asta? Care dintre prietenii tăi stupizi? o întrebă el, pălind. I-ai spus vreun cuvânt despre asta acelui bărbat? Dacă i-ai spus ceva...

– Vezi? Nu știi nimic, zise ea, dând cu pumnul în masă. Habar n-ai cine sunt. Sau ce fac. Nici măcar nu știi că am stat pe aceeași scenă cu dragii tăi prieteni țesători. Sau că am vorbit la adunarea din Grassmarket. Nici măcar nu știi că luptăm pentru o cauză comună!

Archibald făcu ochii mari și nu reuși să-și mai găsească vorbele.

– Să nu îmi mai vorbești vreodată așa sau să-mi spui că dramatizez. Nu ești singurul care vede și care recunoaște nedreptatea din jurul nostru. Nu ești singurul care luptă împotriva ei. Și eu am mers pe străzi, și eu am promovat aceleași reforme pe care le dezbateti tu și prietenii tăi ascunși în biroul tău.

Preț de câteva clipe, Archibald o privi șocat, de parcă ar fi uitat cum să vorbească.

– Cine ești? o întrebă el, clătinând ușor din cap, uluit.

Maisie își dădu seama că asta era șansa ei să-și ia de pe suflet povara care amenința să o sfârșime.

- Fac parte din Societatea pentru Reformă Feministă din Edinburgh, răspunse ea. Eu și Fiona Johnston, sora locotenentului Campbell, suntem fondatoarele societății din Edinburgh. Am ajuns deja la patru sute de membrii și suntem în creștere. Și să nu cumva să îndrăznești sau să insinuezi că lupta noastră nu este importantă!

Maisie era mânată de furie. Simțea că era pe punctul de a izbucni în lacrimi, dar se stăpâni. Nu avea de gând să plângă în camera aceea. Porni hotărâtă spre ușă, cu inima frântă. În cele din urmă, îi spusese adevărul despre activitățile ei, dar, după cele petrecute cu Fiona, era doar jumătate de adevăr.

- Stai! Vreau să stăm de vorbă, spuse Archibald, iar ceva din glasul lui o făcu să se oprească.

Maisie ar fi vrut să plece. Ar fi vrut să-i spună că, orice avea de zis, era prea târziu. Dar încă avea o fărâmbă de speranță. Ar fi putut să o ajute. Archibald Drummond fusese activist toată viața de adult. Cu siguranță avea o viziune clară asupra pericolelor care îi înconjurau și știe cum să le supraviețuiască. Prietenii lui protestatari fuseseră arestați. Archibald știa la ce să se aștepte. Poate că știa ce era de făcut. Sau poate că știa la cine să apeleze ca să o ajute pe Fiona.

Așa că se întoarse cu fața spre el și se lipi cu spatele de ușă. Citi pe chipul lui că se schimbaseră ceva. O privi cu ochi mari. Arăta ca un om care tocmai se trezise dintr-un vis lung.

- De cât timp ești implicată în povestea asta?

- De mult, zise ea, după care îi povesti totul despre proteste, despre articolele ei, despre convingerea că femeile trebuiau să fie reprezentate și să primească dreptul la vot. Am luat parte la primul protest la 16 ani. În Glasgow Green.

- Stai puțin! Eu am fost cel care te-a dus în Glasgow în săptămâna aceea. Am plecat toți patru - eu, tu, Isabella și Morrigan. V-am spus să rămâneți la pensiune și să nu plecați de acolo.

- Am văzut mulți oameni îndreptându-se în direcția protestului, spuse ea. Trebuia să merg.

- Au fost 40 000 de oameni acolo!

- S-au adunat ca să ceară un guvern reprezentativ. Și eradicarea Legii porumbului.

- A fost prima oară când am reușit să-i organizăm pe muncitorii de țesături. Au venit în număr mare.

- Cu toate că eram tânără, mi-am dat seama prin câte greutăți trec oamenii din jurul meu, zise e, pășind din nou spre mijlocul încăperii. Așa-zisele centre de ajutorare deschise de autorități erau o acoperire. Ceva cu care să se laude.

- Acela a fost începutul campaniei actuale a guvernului nostru de hărțuire și de pedepsire, adăugă Archibald. De atunci au început să-i judece pe reformatori pentru acte de conspirație și răzvrătire.

Archibald se așeză pe scaun, de parcă nu îl mai țineau picioarele.

- Când ai pus bazele Societății pentru Reformă Feministă?

- După masacrul de la Peterloo. Eu și Fiona am luat hotărârea după ce am luat parte la marșul memorial din Paisley din septembrie.

- Ai fost în Paisley?

Maisie încuviință.

- Printre protestatari? Știu că au chemat poliția!

- Am reușit să scăpăm cu viață.

Archibald își duse mâna la față, după care își îndreptă din nou privirea spre Maisie.

- Cum de nu am știut nimic din toate acestea? Sunt un prost, m-am înșelat atât de mult în privința ta!

Maisie era de acord, dar nu avea de gând să i-o spună. Se părea că aveau să facă pace, iar adevărul era că avea nevoie de ajutorul lui.

Archibald făcu semn spre ușă și o întrebă:

- Ce s-a întâmplat aici mai devreme? De ce a venit locotenentul să te vadă? De ce ți-ai luat la revedere cu lacrimi în ochi?

Maisie trase adânc aer în piept și încercă să-și stăpânească emoțiile. Se așeză pe scaun în fața lui și îi povesti cum, în urmă cu două zile, Fiona fusese arestată. Archibald o ascultă cu atenție când îi dezvălui ce vorbise cu Niall în urmă cu câteva minute.

- Sora lui, zise el, ridicându-se în picioare. Îți dai seama că ar fi putut să te aresteze pe tine?

- A fi trebuit să o facă, spuse ea măcinată din nou de sentimentul de vinovăție.

- Campbell este sau a fost ofițer în Regimentul scoțian regal 42, zise el, iar privirea lui sumbră trăda gravitatea situației. Și nici măcar el nu a reușit să afle unde a fost dusă sora lui.

- După cum bine ai spus, a fost parte în regimentul acesta. Dar acum nu mai e.

Archibald își masă ușor gâtul și luă camera la pas, încercând să-și adune gândurile. Maisie rămase cu ochii pe el, dându-și seama că atitudinea lui se schimbase. Nu mai părea nerrespectuos. Nu-i mai puse motivația sub semnul întrebării. O accepta așa cum era. O înțelegea. Și, pentru prima oară în viața ei, își dădu seama de ce sora ei îi purta atât respect soțului ei. Archibald era un om bun, gata să-și schimbe părerea când era cazul.

În clipa aceea hotări să-i mărturisească și faptul că Niall o ceruse în căsătorie.

- Mai e ceva.

Archibald o ascultă cu atenție.

- Înțeleg, spuse el, strângându-și mâinile. Îmi pare rău că planurile tale au fost date peste cap.

- Până când nu o eliberează pe Fiona, nu ne putem întoarce la viețile noastre.

Archibald încuviință, părând să înțeleagă.

- Lasă-mă să stau de vorbă cu câțiva cunoscuți. Vreau să văd dacă știe cineva ceva despre prietena ta, spuse el, oprindu-se în fața ei. Ar fi mai bine să nu-i spunem nimic despre asta surorii tale. Isabella își face oricum griji pentru mine. Ar fi un mare șoc să afle că are doi radicali în familie.

Capitolul 16

Glasgow, Scoția

După atâția ani în care lucrase în armată, Niall ar fi crezut că știa multă lume. Cunoștea mulți oameni în poziții cu putere sau bărbați alături de care lucrase și care acum aveau posturi importante în guvern. Doar că Henry Brougham era în Londra, iar contactele lui din Edinburgh nu reușiră să-i dea nici o informație despre locația surorii sale. Fiona fusese arestată, asta era tot ce știa. În rest, întreaga poveste era cufundată în confuzie și mister.

Colonelul Tolley fu prima persoană care îi oferă o pistă. Îl sfătui să stea de vorbă cu Sir Rupert Burney. Potrivit lui Tolley, Sir Rupert devenise oficial mâna dreaptă a lui Lord Sidmouth în Scoția. Acesta avea toate răspunsurile. Niall abia se abținu să nu îl strânguleze pe Tolley, dar ceva îi spunea că fostul său comandant era mai degrabă implicat administrativ decât operațional.

După ce plecă de la Maisie, porni imediat călare spre Glasgow, dar ajunse abia după lăsarea întunericului. Era dispus să facă orice ca să obțină un răspuns de la Barney. Frustrat că nu avea încotro și trebuia să aștepte până dimineață ca să stea de vorbă cu el, se adăpostă la un han în apropiere de City Chambers în Saltmarket.

Abia reuși să adoarmă. Fizic se simțea extenuat, însă gândurile nu-i dădeau pace. Luă la pas camera întunecată în care se cază la han și încercă să găsească o logică în șirul acela de evenimente nefaste. Când lucrurile începură să se lege în mintea lui, se simți și mai rău. Fusese abordat de Sir Rupert Burney ca să facă parte din organizația lui de ticăloși și spioni în Edinburgh, dar îl refuzase. În Scoția, radicalii și reformele erau în plină dezvoltare, în ciuda eforturilor autorităților de a stăvili spiritul de răzvrătire. Câteva zile mai târziu, sora lui fusese răpită în plină stradă

și arestată. Faptul că Fiona fusese luată nu era o întâmplare. Fără doar și poate.

În dimineața următoare, Niall urcă treptele spre biroul lui Burney din City Chambers, când un secretar veni imediat să-l întâmpine. Trecură în grabă pe lângă doi indivizi solizi, cu gâtul gros.

Se părea că Sir Rupert îi aștepta vizita, căci Tolley avusese grijă să-și pună stăpânul la curent. Niall simți că avea să-i explodeze capul, fiind din ce în ce mai sigur că oamenii aceia hotărâseră să o folosească pe sora lui ca să ajungă la el.

Biroul lui Sir Rupert era întunecos și friguros. Niall aruncă o privire în jur. Zări o masă lipită de perete, ticsită cu dosare și teancuri de hârtii. Lângă singura fereastră a încăperii, îl observă pe al doilea secretar, un individ cu gâtul gros, care stătea așezat la un birou înalt, prefăcându-se a copia un document. Nu schiță nici un gest la sosirea lui Niall. În mijlocul camerei zări altă masă și un scaun. Sir Rupert stătea pe unul din cele două scaune de lângă șemineu.

Șeful spionilor se ridică de pe scaun și îl întâmpină de parcă ar fi fost o vizită de curtoazie.

- Mă bucur să te văd, locotenent Campbell. Ce devreme ai ajuns! Ai venit călare sau ai luat trăsura din Edinburgh?

Niall abia se abținu să nu-și înfigă mâna în părul lui și să-i rupă gâtul. Ușa fusese lăsată întredeschisă, fără îndoială ca să le permită celor doi bărbați din anticameră să intervină în caz că Niall avea să se lase mânat de instincte violente.

- Am venit călare.

Burney îi făcu semn să ia loc pe unul dintre scaunele de lângă șemineu, dar Niall refuză.

- Prea bine. Cu ce te pot ajuta?

- Este vorba despre sora mea. Mi s-a spus că dumneata știi unde a fost dusă.

Burney se duse la biroul și se așeză pe scaun.

- Cât timp ai de gând să rămâi în Glasgow? Pot să-ți recomand câteva restaurante excelente.

- Fiona Johnston. A fost arestată miercuri seară, pe 1 martie, peste drum de Canongate Kirk, spuse el, enunțându-i fiecare detaliu pe un ton calm, fără să-și ia o clipă ochii de la inamic. Unde a fost

dusă? Întrebarea aceea atârna greu în aer. Nu avea timp de jocuri. Numai gândul la ce pătimise Fiona în ultimele zile îi făcea inima să bată mai tare. Își încleștă pumnii pe lângă corp și se sprijini de birou. *Unde* a fost dusă? repetă el. Nu avea nici o îndoială că i-ar fi fost ușor să îl omoare pe Burney înainte ca gărzile lui de corp să apuce să dea buzna în birou pentru a-l salva.

– Campbell, astea sunt treburile Coroanei regale. Și știm amândoi prea bine că nu vrei să...

– Este vorba despre *sora* mea!

Nu se citea nimic pe chipul lui Sir Rupert.

– Cum ai spus că o cheamă? Fiona Johnston? întrebă Burney în cele din urmă, luând o foaie de hârtie de pe teancul din fața lui.

Chiar acolo. În fața lui. În timp ce Burney aruncă o privire peste document, Niall abia se abținu să nu i-l smulgă din mână.

– Trebuie să verific. Ah, da! Sunt șocat să aflu că e sora dumitale.

Întâlnirea aceea fusese aranjată, se baza pe minciuni și jocuri de culise. Niall era îndeajuns de isteț ca să-și dea seama care avea să fie următoarea mișcare a inamicului. Era o gândire la rece care nu avea legătură cu starea sa de spirit, ci cu toții anii aceia de experiență. Își îndreptă spatele și întrebă:

– Ce acuzații i se aduc?

– Locotenent Campbell, ești sigur că nu vrei să iei loc?

– Prefer să stau în picioare.

Vulpoiul cel bătrân ridică din umeri și aruncă din nou o privire pe foaia de hârtie.

– Fiona Johnston este fondatoarea unei organizații revoluționare. Este acuzată de activități de tulburare a populației și de răzvrătire, de minciuni spuse despre parlament și Maiestatea Sa și de acte de conspirație, menite să-l detroneze pe regele nostru.

– Acte menite să-l detroneze pe rege? răbufni Niall atât de furios încât una dintre matahale dădu buzna în birou.

– Vrei să-ți citesc toate acuzațiile care i se aduc? întrebă Burney pe un ton rece.

Prea furios ca să răspundă, Niall încuviință.

– Momentan, este acuzată că a pus la cale planuri conspirative menite să-l detroneze pe rege și de subminare a constituției. Acte de instigare la război și de subminare a constituției. Discursuri menite să îi provoace pe supușii regelui pentru a instiga la război

și de subminare a constituției, zise el, după care ridică privirea și îl întreabă: Lista e destul de lungă. Vrei să continui?

Niall clătină din cap. Nici nu mai conta. Oricare dintre acele acuzații o putea duce în sala de judecată pentru fapte de trădare. Avea să fie spânzурată sau decapitată. Dacă avea noroc, era dusă la una dintre coloniile penale.

– Și, înainte să începi să te plângi la contactele tale dumitale din armată sau la prietenii avocați din parlament, ar trebui să știi că asupra ei au fost găsite mai multe dovezi incriminatorii în momentul arestării, printre care o scrisoare adresată ei din partea unei grupări asociate cu conspiratorii de pe Cato Street.

Burney îi întinse lui Niall lista de acuzații, dar el era prea furios ca să le citească, cuvintele pur și simplu alunecând pe pagină.

Maisie îi explicase totul. Știa deja discuția pe care o avuseseră în seara aceea la adunare. Știa despre articolul din ziar și despre scrisoarea pe care o primiseră din partea Societății pentru Reformă Feministă din Manchester și cum ajunseseră toate aceste dovezi în săculețul Fionei. Dar Niall nu avea nici cea mai mică îndoială că Fiona ar fi fost arestată și fără aceste dovezi. Scrisoarea nu făcuse decât să le ofere și mai multă muniție.

– Știm amândoi prea bine că sora mea nu a făcut nimic care să atragă aceste acuzații. Și mai știu că nu vrei să o aduci în fața instanței de judecată, spuse el, lăsând documentul pe masă. Ai reușit să mă faci să vin până aici. Ce vrei de la mine?

Bătrânul se uită lung la el, după care îi făcu din nou semn să ia loc. Niall și-ar fi dorit să creadă că încă avea o fărâmă de control asupra situației. Doar că lupta fusese pierdută înainte să aibă ocazia să ajungă pe front. În ciuda faptului că era scârbit de întreaga poveste, nu se putea lăsa mânat de astfel de trăiri. Ca să-și recupereze sora, trebuia să se predea. Trebuia să ia loc.

Burney trosni din degete, un gest abia sesizabil dacă Niall nu ar fi fost cu ochii pe el, menit să le poruncească gărzilor să iasă din birou. Ușa se închise în urma lor. Rămaseră în tăcere preț de câteva clipe, în timp ce bătrânul vulpoi fie se gândi la următoarea sa mișcare, fie își savură victoria. Dar, de îndată ce Sir Rupert hotărî să vorbească, Niall îl întrerupse.

– Vreau asigurări că sora mea nu a fost rănită în nici un fel.

— Locotenent Campbell, drept cină mă iei? Familiile celor care lucrează pentru mine sunt ca familia mea. Doamna Johnston a fost tratată cu deosebit respect.

Niall nu credea o iotă. În plus, nu lucra pentru el. Nu încă. Dar, pe moment, era hotărât să meargă pe mâna lui.

— Unde a fost dusă?

— În clipa de față este mutată.

— Unde?

— O să afli cât de curând.

Ceea ce însemna că o țineau ostatică. Niall știa că postul pe care i-l oferiseră inițial, cel din Edinburgh, fusese ocupat de altcineva. Doar că Lord Sidmouth era gata să-și trimită câinii de vânătoare prin toată Anglia și Scoția. Cu siguranță, aveau în plan să desfășoare zeci de activități de răpire, siluire, spionare și arestare.

— Accept să lucrez pentru tine, dar trebuie să o eliberezi imediat pe sora mea.

— Doamna Johnston o să fie eliberată de îndată ce duci la bun sfârșit sarcina care o să-ți fie atribuită.

— Abia după aceea? mormăi Niall, cu maxilarul încordat. Cât timp o să dureze?

Burney clătină ușor din cap și zise:

— Depinde de tine și de cât de ușor o să-ți fie să te infiltrezi în rândul oamenilor potriviți.

„Oamenilor potriviți?”, se întreabă Niall, după care veni mai aproape de dușmanul său.

— Vorbim de zile? Luni? Ani? Nu am de gând să te las să îmi ții sora în închisoare Dumnezeu știe cât timp!

— Probabil câteva luni.

— Nici gând, spuse Niall, abținându-se cu greu să nu îl strângă de gât.

— Ți-am spus deja, nu este tratată ca o prizonieră.

— Cum să nu!

— Locotenent Campbell, simt că nu te concentrezi pe ce contează cu adevărat, spuse Burney, frecându-și bărbia. M-aș fi așteptat să te arăți nerăbdător să afli mai multe detalii despre sarcina pe care trebuie să o îndeplinești și care garantează eliberarea surorii tale.

Niall simți un nou val de furie, dar strânse din dinți și ascultă.

Sir Rupert se așeză comod pe scaun.

– Acum mai puțin de două săptămâni, ai fost abordat de un avocat cu o propunere pe străzile din Edinburgh.

Carevasăzică, erau cu ochii pe el. Ba nu, erau cu ochii pe Henry Brougham. Era limpede, își spuse Niall. Avocatul le făcea viața amără de ani întregi. De îndată ce înțelese acest lucru, totul deveni mult mai clar. Lord Sidmouth era hotărât să pună mâna pe o informație menită să-i discrediteze inamicul. Fiona fusese arestată o săptămână mai târziu.

– Da, îmi aduc aminte de întâlnirea aceea.

– Dar de propunerea lui?

– Discuția noastră nu a ajuns până acolo.

Niall era hotărât să nu-i dezvăluie călăului său adevăratul motiv pentru care discuția nu ajunsese până în punctul acela. Era hotărât să nu o menționeze pe Maisie sau legătura dintre ei. Poate că nu avea nici un rost, își spuse el. Spionii lui Burney probabil că îi văzuseră deja împreună. Cu toate acestea, răsuflă ușurat la gândul că nu se știa de planurile lor de căsătorie. Nu avea de gând să-i dea netrebnicului și mai multă muniție împotriva lui.

– I-am spus același lucru pe care ți l-am spus și duminică, continuă Niall. Nu sunt interesat să lucrez pentru guvern. Așa că nu mi-a mai dat nici un alt detaliu.

Probabil că spionii lui Sir Rupert veniseră cu aceleași informații pentru că Burney nu încercă să îl contrazică.

– În cazul acesta, ar trebui să știi că propunerea domnului Brougham venea din partea soției regelui.

– Din partea reginei Caroline? întrebă Niall surprins. Sir Rupert, mergi prea departe cu povestea asta! Probabil mă crezi mai disperat decât sunt în realitate. Nu am de gând să fac nimic care să îi provoace vreun rău reginei Angliei!

– Devotamentul specific scoțian față de femei, pufni Burney. Stai liniștit, locotenent Campbell! Nu o să-ți cer să-i faci vreun rău iubitei tale regine, spuse el, pronunțând cuvântul regină de parcă îi era imposibil să facă referire la ea fără o remarcă usturătoare.

– Și atunci ce vrei de la mine?

Sir Rupert îl încolți cu privirea.

— Mai întâi de toate, dă-mi voie să te întreb ceva. Ți ești chiar atât de devotat lui Caroline încât ai fi în stare să faci orice pentru ea, chiar dacă asta înseamnă să ataci monarhia?

— Bineînțeles că nu.

Burney veni mai aproape de el și zise:

— Foarte bine. În cazul acesta, pe toată durata misiunii tale, ai face bine să nu uiți cui îi ești cu adevărat loial.

Mai mult decât orice, Niall avea să știe că tot ce făcea era ca să-și elibereze sora.

— Ce vrei să fac?

— Vreau să îl contactezi pe Brougham și să-i accepți oferta de muncă.

Totul ca să lucreze pe post de spion și informator, își spuse el.

— Și cum să motivez faptul că m-am răzgândit?

Sir Rupert ridică din umeri și zise:

— Poți să-i spui ce vrei. Sunt sigur că poți să fii cât se poate de convingător când vrei.

Niall își aminti că îi povestise lui Brougham despre logodnă. Nu avea să-i fie deloc ușor să găsească o scuză pentru care se răzgândise.

— Apoi ce trebuie să fac?

— Apoi Brougham o să-ți ofere mai multe detalii.

— Știi deja ce vrea de la mine. Acum vreau să-mi spui ce vrei dumneata de la mine.

Sir Rupert aruncă o privire spre ușă, după care își sprijini mâinile pe masă.

— Regina ta pregătește o misiune pe care intenționează să o trimită în nordul Scoției. Iar Brougham este cel care se ocupă de acest demers.

— Cu ce scop?

— Vrea să organizeze o întâlnire cu un lider rebel din zonă, întâlnire ce urmează a fi stabilită de această misiune.

— Un lider rebel? Întrebă Niall, încercând în zadar să nu sune atât de sceptic.

— Nu e cazul să pui la îndoială spusesele mele, zise Burney, arătând cu degetul spre teancul de hârtii de pe birou. Am reușit să strângem multe informații despre bărbatul cu care are de gând să se întâlnească și despre activitățile lui împotriva monarhiei.

— Despre cine este vorba?

- Gloata din Highland îi spune Fiul Scoției. Misiunea ta e să îi afli adevărata identitate.
- Asta e tot? Vrei doar să afli cum îl cheamă?
- Sigur că nu, răspunse Burney iritat. Vrem să-l omori.

În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Vă asigur că știu despre scenele de violență care se desfășoară în regatul nostru. Facem tot posibilul pentru a înăbuși răzvrătirile în zona de nord a regatului. Glota sălbatică continuă să fie stârnită de o retorică radicală care, din păcate, nu dă semne de retragere. Sir Rupert Burney rămâne devotat strategiei sale de a-i nimici pe inamicii Coroanei regale, folosindu-i ca să-i expună pe radicali violenți și pe alte persoane care luptă împotriva ordinii și decenței. Ofițerii de poliție se află în stare de alertă și avem deja discuții cu secretarul pe teme de război, Lord Bathurst, despre varianta de a adăuga regimente engleze, nu scoțiene, contingentelor de la castelul Edinburgh, Fort Williams și Fort George.

În ce privește celălalt subiect delicat, Sir Rupert m-a anunțat că așa-zisul Fiu al Scoției încă nu s-a întors pe țărmul nostru. Între timp, a reușit să recruteze persona potrivită pentru a se infiltra în misiunea aleasă să o reprezinte pe fosta prințesă de Wales. Omul nostru este un fost ofițer din Regimentul scoțian regal 42 din Highland, a cărui soră a avut un rol-cheie în formarea unui grup radical de reformatori în Edinburgh, un grup ostil actelor guvernului și monarhiei. Femeia a fost arestată, astfel încât să ne asigurăm de loialitatea ofițerului.

Ca de obicei, făgăduiesc să vă țin la curent cu desfășurarea evenimentelor.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 17

De îndată ce menajera Fionei veni pe Infirmary Street, albă la față, ca să-i aducă o scrisoare de la Niall, Maisie o pofti în salon și o invită să ia loc. Nu mai primise nici o veste de la el de trei săptămâni. Niall îi scria că era în Londra, dar fără să-i dea alte detalii. Nu făcea nici o referire la Fiona și nici nu-i explica de ce se afla acolo. Spunea doar că era bine.

Scrisoarea fusese trimisă acasă la sora lui, însă îi era adresată lui Maisie, așa că menajera i-o aduse degrabă. Maisie își dădu seama că Niall încerca să țină ascunsă relația dintre ei doi.

- Ai primit vreo veste despre doamna Johnston sau despre fete? o întrebă Maisie, împăturind scrisoarea și luând-o de mână.

Femeia clătină, cu ochii în lacrimi. Maisie încercă să o consoleze, spunându-i că probabil Niall o avertizase pe doamna Johnston să nu facă nimic. Spera din tot sufletul că ajunseseră în siguranță la destinație.

Zilele următoare se scurseră greu, fără nici o veste de la Niall. Maisie își găsi consolarea în noua relație cu Archibald. La o săptămână după ce îi mărturisise adevărul despre activitățile sale, Archibald se întorsese cu vești noi.

- Nu e în Edinburgh, dar nici nu i-am găsit numele pe lista prizonierilor transferați în afara orașului. Oricare ar fi planul lor în ce o privește, îl țin secret.

Maisie își spusese că probabil din cauza asta alesese Niall să plece în Londra.

Începu să participe la întâlnirile lui Archibald, reușind astfel să afle vești despre protestele tot mai dese și tot mai populare din Edinburgh și Glasgow, doar că așteptarea o sfâșia. Grija pentru Niall și Fiona o sfâșia.

Singura soluție să-și continue viața ei era să se țină ocupată. Începu să corespundeze cu Ella, o persoană activă în societatea lor,

și îi povesti despre cele petrecute cu Fiona. Pentru moment, hotărâră să amâne întâlnirile de miercuri seară, deși campaniile din cadrul adunărilor deschise nu încetară. Prietena lor continuă să o țină la curent. Și, în ciuda pericolului care le pândea, de la o săptămână la alta, tot mai multe femei se alăturau organizației.

Pe lângă asta, Maisie începu să o ajute mai mult de sora ei. În calitate de medic femeie, de cele mai multe ori, Isabella prefera să mai aibă pe cineva în camera de consultație alături de ea. În plus, se ocupa de activitățile de la începutul și de la sfârșitul zilei, de curățare a instrumentelor, fiindcă pretențiile surorii sale legate de igienizarea instrumentelor chirurgicale erau mult mai stricte decât modelul după care erau învățați studenții la medicină. Odată ce sarcina era încheiată, începea să transcrie notițele Isabellei. Nu își dădu seama dacă Isabella era intrigată de schimbarea ei bruscă de atitudine, pentru că nu făcu nici o referire la asta, ci doar îi mulțumi pentru ajutor.

Morrigan, în schimb, observă tot. Relația mult mai bună dintre ea și Archibald. Dorința lui Maisie de a-și ajuta sora. Faptul că nu părea să mai iasă niciodată din casă.

- E cumva poliția pe urmele tale pentru crimă? o întreabă Morrigan la un moment dat, oprind-o pe holul de la etaj. Sunt ultima care află?

- Nu pentru crimă, răspunse Maisie, încercând să o expedieze. Pentru ceva asemănător.

- Păcat. Cred că mi-ar plăcea mai mult de tine dacă aș ști că ești o ucigașă.

Asta fu tot ce avură de împărțit, după care continuară să se ignore.

Iarna lăsă loc primăverii, dar vremea rămase la fel de cenușie și de mohorâtă. În cele din urmă, în ultima zi a lunii martie, Maisie ieși din sala de consultație a Isabellei și află de la unul dintre servitori că locotenentul Campbell tocmai venise să-i lase un mesaj.

Maisie abia se abținu să nu țipe la el și înșfăcă bilețelul de pe tavă.

- De ce nu m-ai chemat? Ce a zis?

– L-am întrebat dacă vrea să aștepte să vă terminați treaba. Dar mi-a spus că nu are timp și o să treacă din nou să vă vadă, la întoarcere.

– La întoarcere?

– Dacă nu mă înșel, mi-a spus că urmează să plece din Edinburgh. Pleca din Edinburgh? Din nou? Și când urma să se întoarcă? se întrebă ea, apucând o pelerină la întâmplare. Ieși iute din casă fără bonetă sau mănuși, încă în papucii de casă.

Vântul rece îi șfichiui chipul și alunecă pe dalele de piatră. Nimeri în toate băltoacele, dar nu băgă de seamă. Porni după el când la pas, când la fugă. Nici urmă de Niall, așa că o luă pe High Street, sperând că avea să treacă pe acasă înainte să plece din nou la drum.

Se întorsese doar ca să plece iar.

Se simțea ca și cum trecuse o eternitate de când nu mai ieșise din casă. Orașul i se păru parcă mai aglomerat, iar oamenii de pe stradă mai gălăgioși și mai furioși. La un moment dat, trecu pe lângă Catedrala St. Giles și zări o trăsură de transport coborând dinspre castel. Imediat se ascunse în pragul ușii unui magazin. În clipa aceea îi veniră în minte avertismentele lui Niall, dar hotărî să nu se oprească. Trebuia să-l vadă.

Traversă aleea îngustă ce ducea spre Milne's Court și se opri la ușa clădirii în care locuia Niall. Bătu la ușă, dar nu îi răspunse nimeni. În clipa aceea simți un gol în stomac. Dacă, în loc să treacă pe acasă, hotărâse să meargă la Fiona? Sau dacă Infirmary Street fusese ultima lui oprire? Dacă plecase deja din Edinburgh?

Maisie plecase de acasă fără să-și ia săculețul. Nu avea bani ca să ajungă la Fiona acasă. Trebuia să stea de vorbă cu el, trebuia să știe ce reușise să afle, să se asigure că era bine.

– Te rog spune-mi că ești acasă, șopti ea, te rog!

– Maisie, ce cauți aici?

Niall traversă degrabă aleea, îndreptându-se spre ea. O luă de mână și aruncă o privire în curte și spre High Street. Citi imediat îngrijorarea de pe chipul lui.

Printre bâlbâieli, sughițuri și suspine, Maisie încercă să-i spună tot.

– Ai venit să mă vezi. Ar fi trebuit să mă cheme imediat. Nu puteam să te las să pleci fără să te văd... Dar nu ai vrut să aștepti și... spuse ea cât putu de repede.

Niall o luă în brațe și o băgă în casă. Închise ușa în urma lor și o strânse la piept, simțind-o tremurând din toate încheieturile. O luă în brațe, iar ea își lipi obrazul de pieptul lui. Îmbrățișarea lui era la fel de înfometată ca a ei. Maisie îi adulmecă parfumul și îi auzi inima bătând cu putere.

– Mi-a fost dor de tine. Mi-a fost atât de dor de tine!

El se dezlipi de ea și zise:

– Ești înghețată. Hai să urcăm!

O luă de mână și o conduse pe scări. În camera lui era doar puțin mai cald decât afară, da nici nu mai conta. Era alături de el.

– Rămâi aici, îi spuse el, grăbindu-se să aprindă focul. Maisie aruncă o privire în jurul ei. Zări bagajele de la ușă și biroul gol. Cufărul în care își ținea pistolul și spada dispăruse. Maisie intră apoi în dormitor și observă că nu mai rămăsese nimic din obiectele lui personale.

Se întoarse spre el și îl întrebă:

– Pleci... de tot?

– Nu are nici un rost să țin închiriat apartamentul ăsta. O să-mi mut toate lucrurile acasă la Fiona și o să iau la mine doar strictul necesar.

Lemnele din șemineu începură să scânteieze și, o clipă mai târziu, focul începu să trosnească. Niall mai aruncă niște cărbuni în foc.

– Cât timp o să fii plecat?

Niall întinse mâna spre ea și îi spuse:

– E mai cald aici, lângă foc.

Pentru prima oară de când apăruse pe alee, Maisie se uită cu adevărat la el. Era proaspăt ras. Hainele cu care era îmbrăcat erau nou-nouțe.

Maisie rămase locului.

– Ai reușit să o găsești pe Fiona?

Niall îi trase un scaun ca să se așeze.

– Ești udă la picioare. Tremuri din toate încheieturile. Vino, te rog, lângă foc!

– Nu-ți mai face griji pentru mine și spune-mi ce ai reușit să afli despre sora ta.

– E în viață.

În viață. Dar nu în libertate.

– Unde e?

– Nu știu, răspunse el cu voce tăioasă. Îi făcu din nou semn spre scaun, spunând: Vrei, te rog, să te așezi, ca să nu-mi mai fac griji pentru tine?

Maisie se uită în ochii lui și citi durere și îngrijorare. Cu toate că își schimbase hainele, în sufletul lui era aceeași persoană pe care o văzuse ultima oară când fuseseră împreună:

Păși spre el cu picioarele înghețate. Se așeză pe scaunul de lângă foc, iar el îi puse o pătură pe umeri. Luă apoi un scăunel din colțul camerei, se așeză în fața ei și îi luă piciorul.

– Pot să fac au asta.

– Lasă-mă pe mine!

Maisie ar fi vrut să-și treacă degetele prin părul lui, să îi prindă chipul între palme și să îl facă să vorbească, să împărtășească povara grea de pe umerii lui. Niall o descălță de papuci și îi trase picioarele lângă foc.

– Am vorbit cu Archibald despre Fiona, îi spuse ea. Are mai mulți prieteni care au fost arestați de autorități. Unii dintre ei încă sunt în arest. Cunoaște mai mulți avocați care au tot timpul treabă în Bridewell.

Preț de o clipă, Niall îi întâlni privirea. Maisie îl observă înclștându-și maxilarul, dar Niall nu spuse nimic, ci își îndreptă din nou atenția spre picioarele ei. I se tăie răsuflarea când îi simți degetele calde pe pielea înghețată a gambei, în timp ce îi trase un ciorap și apoi pe celălalt.

– Și el mi-a spus același lucru. Nimeni nu a văzut-o în închisorile din Edinburgh.

Niall îi puse ciorapii la uscat și își fixă privirea spre foc.

– Niall.

Dar el nu răspunse.

– Niall! repetă ea, apucându-l de bărbie și trăgându-i chipul spre ea. Știi că ai fost plecat în Londra. Acolo a fost dusă?

– Nu știu.

– Cu cine te-ai întâlnit acolo?

Rămase fără suflare când brusc îi trase picioarele în poala lui. Degetele ei dezgolite se odihneau pe coapsele lui. Maisie alunecă în scaun în timp ce el începu să-i maseze picioarele, de la glezne la călcâie și de la tălpi la degete. Fu invadată de un val de căldură.

- Încerci să-mi distragi atenția.

- Încerc să te încălzesc.

Maisie se ținu de spătarul scaunului în timp ce mâinile lui puternice alunecară ușor pe picioarele ei, de la glezne până la genunchi. Niall rămase cu privirea fixată pe gleznelor ei, lăsând impresia că nu vedea și că nu auzea nimic din ce-i spunea. Frigul se risipi și fu înlocuit de o căldură arzătoare. Simți un val de emoție și o umezeală fierbinte încolțind în pântec și alunecând între picioare. Totuși, când își îndreptă privirea spre chipul lui Niall, își dădu seama că nici măcar nu era atent la ea, ci era pierdut într-o lume a lui.

Crudul adevăr o trezi imediat la realitate. Își eliberă picioarele din strânsoarea lui, îl luă de mână și căzu în genunchi în fața lui.

- Ce ți-au făcut? Ce ți-au cerut să faci?

Îl privi drept în ochi, amintindu-și de poveștile pe care Fiona obișnuia să i le spună despre Niall. Despre curajul lui și istețimea lui, despre faptul că era atât de apreciat de armata britanică. Despre faptul că superiorii lui fuseseră reticenți și nu voiseră să-l lase să plece după ce îi anunțase că voia să se retragă. Maisie își aminti despre toate ofertele de lucru pe care le primise din partea mai multor oficiali guvernamentali de la întoarcerea lui în Edinburgh. Știa de la el că le refuzase pe toate, dar nu cunoștea amănunte.

- Niall, au arestat-o cumva pe Fiona ca să ajungă la tine?

El nu răspunse, însă, după expresia sumbră de pe chipul lui, Maisie își spuse că probabil ghicise adevărul.

- Ce vor să faci? Îl întrebă ea din nou.

- Nu pot să vorbesc despre asta.

- Cât timp o să-ți ia să faci... ce vor ei?

- Maisie, nu-mi pune întrebări!

Ea se așeză pe genunchii lui și îl privi drept în ochi.

- Mi-ai spus că mă iubești. Mi-ai cerut să mă căsătoresc cu tine. Să-mi împart viața cu tine. Nu crezi că ar trebui să-ți împărtășesc și durerea?

- Durerea? Vrei să vorbim despre durere?

Bineînțeles că era îndurerat, își spuse Maisie.

– Nu mi-am dorit nimic din toate astea, spuse el cu voce tremurândă, apucând-o de încheieturi. Voiam să împart o viață simplă alături de tine. Dragoste, respect și o familie departe de nebunia războaielor și a politicii. Am cerut oare prea mult? întrebă el, dar nu așteptă răspunsul ei. Mi-am dorit ca în viața noastră să fim doar noi doi. Tu și eu. Alături de sora mea și de două fete nevinovate care, în clipa asta, se întreabă dacă o să-și mai vadă vreodată mama.

Maisie simți lacrimile alunecându-i pe obraji. Sentimentul de vinovăție pe care încercase în toate aceste săptămâni să-l înăbușe se trezi la viață.

– Îmi pare rău. Chiar îmi pare rău. E numai vina mea. Ne-ai avertizat. Fiona a fost arestată din cauza mea.

– Ba nu! strigă el, iar suferința din glasul lui o reduse la tăcere. Au luat-o ca să ajungă la mine. La mine. Trecutul meu e cel care a făcut-o pe sora mea vulnerabilă. Eu sunt singurul vinovat!

– Niall, nu, te rog! Trebuie să fii puternic. Eu am încredere în tine. Fiona are încredere în tine.

El se uită adânc în ochii ei, după care o sărută. Un sărut disperat, flămând. Câteva clipe mai târziu, se dezlipi de ea și încercă să se retragă, dar ea nu îl lăsă. Îl apucă pe după gât și îl trase din nou într-o sărutare. Lacrimile continuau să-i alunece pe obraji, dar avea nevoie de el. Trebuia să știe că era în continuare al ei. Că încă exista o fărâmbă de speranță. Că aveau să șteargă tot răul.

– Sărută-mă, Niall! Te rog, sărută-mă!

El își depărtă buzele, dezmiardându-i gura. Maisie simți un val de emoție, ca o ploaie caldă de vară. Erau între durere și pasiune. Își imagină cum ar fi fost să se întindă pe podea și să-l tragă pe Niall peste ea. Își dorea să fie cu el.

Dar el întrerupse din nou sărutul.

– Nu pot. Nu ar trebui să facem asta. Nu vreau să-ți răpesc viitorul. Nu înțelegi că viața mea nu-mi mai aparține?

Maisie îl prinse pe după gât.

– Viața ta e a mea, iar viața mea e a ta. Nu am de gând să-i las să te ia de lângă mine.

Își lipi buzele apăsate de gura lui. Cu toate că nu avea experiență, nu era un copil. Știa că bărbatul din brațele ei o iubea. Și că voia să fie cu ea.

– Nu știm ce o să aducă ziua de mâine, dar acum suntem împreună. Niall, oferă-mi momentul acesta!

Buzele lui o atinseră din nou. Niall își depărtă picioarele, iar ea veni mai aproape de el.

Maisie ardea de nerăbdare să-și satisfacă setea de el. Îl dezbracă de haină, iar el o lăsă să alunece pe podea. Mâinile ei alunecară pe spatele lui musculos. Era minunat felul în care trupul ei se mula pe conturul lui puternic.

Poate că îi era teamă că nu avea să-l mai vadă niciodată. Asta îi dăduse de înțeles spunându-i că nu voia să-i răpească viitorul. Sau poate o făcu pentru că propria libertate era la fel de fragilă ca a lui. Fiona dispăruse brusc. Același lucru putea să i se întâmple și ei.

Începu să-l sărute, știind că se lăsa purtată de un amalgam de gânduri și trăiri arzătoare. Își împreună degetele cu ale lui, apoi îi trase mâna și o puse la pieptul ei doritor.

– Vreau să faci dragoste cu mine.

– Nu știi ce-mi ceri, gemu el.

– Ba da.

Se urcă în poala lui, iar el o strânse în brațe. Știa că nu voia să o facă, dar îi simți dorința pulsând pe trupul ei. Flăcările ardeau cărbunii din șemineu, dar Niall era cel care o înfierbânta pe ea.

Îl sărută și îl mângâie cu disperare. Era însetată, iar Niall era singurul care ar fi putut să-i stăvilească setea aceea. Doar că, în ciuda eforturilor ei, el continuă să o țină la distanță. Refuză să o atingă, să se miște.

– Nu pot să fac asta singură, se plânse ea.

– Nu ar trebui să facem asta deloc.

Doar că ea era hotărâtă să nu se dea bătută și începu să-și desfacă nasturii de perle ai rochiei.

– Maisie, suspină el parcă îndurerat.

– Nu vrei să-mi spui unde ai fost, unde urmează să pleci și nici pentru cine lucrezi. Nu vrei să-mi dai nici o fărâmbă de speranță. Nu știu dacă o să te mai întorci vreodată, spuse ea, continuând să-și desfacă nasturii de la rochie. Chiar poți să mă învinuiești pentru că îmi doresc asta? Pentru că îmi doresc o ultimă amintire de care să mă bucur mai târziu?

Trase de gulerul rochiei, încercând să-și expună sânii.

– Maisie!

Simți un val de emoție când Niall o apucă de talie și o întinse pe podea. În tot acest timp, își imaginase cum avea să-i simtă trupul deasupra ei.

– În sfârșit, șopti ea.

– O amintire? Asta îți dorești?

– Dacă asta e tot ce poți să-mi oferi pentru moment, da.

Niall o sărută pătimaș, parcă atacându-i gura. Își lăsă mâinile să alunece pe trupul ei și îi prinse sânii în palme în timp ce ea își arcui spatele sub atingerea lui. Se trezi la viață în îmbrățișarea lui. Gura ei era la fel de doritoare ca a lui, degetele ei la fel de iscoditoare, la fel de flămânde. Încercă să-i scoată cămașa din pantaloni, nerăbdătoare să-i mângâie pielea, dar el o prinse de mâini și o opri.

– Lasă-mă pe mine!

Încercă să se concentreze, dar acțiunile lui îi opriră mintea și gândurile raționale. Îl simți ridicându-i trupul, iar rochia i se deschise în față. De îndată ce simți aerul rece, sfârcurile ei se treziră la viață. Mâna lui bătătorită îi strânse sânul și îi mângâie pielea. Simți o plăcere intensă.

Era exact ce își dorea și se bucură că, în cele din urmă, și el își dorea să fie cu ea.

Buzele lui Niall alunecară de pe buzele ei pe gât, pe sâni. Deja era nerăbdător și îi trase faldurile rochiei. Maisie tresări când îi simți buzele în jurul sfârcului. Își înfipse degetele în părul lui când mâna îi lunecă pe coapsă.

Avu un șoc când îi simți degetul alunecând în ea și suspină de plăcere. Palma lui o înconjură și îi pătrunse interiorul umed cu degetele, din nou și din nou. Maisie începu să respire din ce în ce mai greu. Trupul ei tresări, mânat de senzații noi. Niall o sărută iar, continuând să o pătrundă cu degetele.

Se pierdu într-o lume atemporală și minunată de senzații și de pasiune. Visase la clipa aceea din seara în care o ceruse în căsătorie. Doar că, în visurile ei, fusese urmată de o nuntă. În visurile ei erau împreună seară de seară. Și aveau o viață întreagă înaintea lor.

Maisie încercă să se concentreze pe chipul lui Niall. Pe ochii lui. Pe maxilarul lui încordat. Doar că mângâierea lui fierbinte și neîn-cetată o copleși. Simți o presiune puternică, pulsând tot mai repede, în pântec. O clipă mai târziu, întreaga lume dispăru din jurul ei, iar orgasmul o lovi ca o furtună.

Strigă de plăcere, iar în valurile de după aceea, Niall o trase în brațele lui. Îi mângâie părul, chipul. Îi sărută buzele și îi șopti cuvinte de iubire. În acele momente, Maisie se lăsă învăluită într-o strălucire palpabilă de iubire și de afecțiune. În momentul acela, își îngropă din nou sentimentul de vină adânc în sufletul și îndrăzni să spere că, în curând, totul avea să fie bine.

După ce îl simți dându-se la o parte de pe ea, Maisie întinse mâna spre el, vrând să-l atingă la fel cum o atinsese el pe ea. Dar Niall o opri.

– Iubita mea, asta a fost pentru amândoi. O amintire pentru amândoi.

Rămaseră multă vreme îmbrățișați, până când, în cele din urmă, îl simți din nou neliniștit. Își dădu seama că trebuia să pornească la drum.

În timp ce Niall o ajută să se îmbrace, încercă să-i mai pună câteva întrebări, dar se dovedi a fi în zadar. Părea hotărât să nu-i mai spună nimic. De la o clipă la alta, Maisie îl văzu mai distant, mai detașat și simți tensiunea care plutea între ei. După ce, cu doar câteva minute înainte, fusese ca și cum plutise pe un nor, de data aceasta simți că alunecă într-un întuneric la graniță cu disperarea.

Nu putea să-l învinovățească pentru că încerca să se distanțeze de ea. Nu contenea să-și facă griji pentru familia pierdută. Pentru Fiona. Pentru cele două fete.

De ce naiba trecuse pe la Fiona acasă în ziua aceea? Sentimentul acela de vină nu voia să-i dea pace. Ar fi putut să li se adreseze singură femeilor din Brewers' Hall. Ar fi dat orice să șteargă decizia aceea. Doar că nu avea cum să o facă. Era imposibil. Într-o clipită, viețile lor fuseseră distruse, bucățică cu bucățică.

Cum să nu o urască? Ei bine, merita ca Niall să fie distant față de ea, își spuse.

De îndată ce se îmbrăcă, Niall își luă bagajele și ieșiră împreună pe ușă, până în stradă. Reușiră să găsească o trăsură pe High Street, iar Niall o ajută să urce, cu o expresie sumbră pe chip.

Merseră în tăcere, iar Maisie își îndreptă privirea pe fereastră, la oamenii de pe stradă, ștergându-și lacrimile pe care deja nu le mai putea controla. Trăsura opri în fața casei sale. Niall o ajută să coboare și o ținu de mână preț de o clipă.

– Mi s-a încredințat o sarcină în schimbul vieții surorii mele.

Maisie încuviință, căci își dăduse seama că despre asta era vorba.
Dar așteptă ca el să spună mai multe.

- Trebuie să omor pe cineva.

- Pe cine?

Niall clătină din cap.

- Nu mă mai întorc. Te eliberez de promisiunile pe care ni le-am făcut, spuse el dându-i drumul. Trebuie să uiți de mine.

Capitolul 18

Grassmarket, Edinburgh, 3 aprilie 1820

Strigăte panicate și țipete răsunară cu ecou în spatele lui Maisie, printre clădirile de piatră, în timp ce o luă la fugă prin mulțime, departe de haosul din Grassmarket. Aruncă o privire peste umăr. Câțiva dragoni își trăgeau caii astfel încât să formeze o barieră peste Cowgate menită să oprească protestatarii să fugă.

Maisie știa prea bine că urmau să vină soldații. Toată lumea știa asta.

După ce țesătorii și alte grupări de reformă scoțiene din Glasgow, Edinburgh și Aberdeen ceruseră o zi de proteste ca să militeze împotriva acțiunilor represive din Londra, autoritățile răspunseseră oprind orice activitate în orașe. Chemaseră toți ofițerii din zonă și se zvonea că yeomanii de la castel veniseră să patruleze pe străzi. Se părea că mulți dragoni își petrecuseră toată dimineața bând și erau deja beți înainte de începerea discursurilor.

Potrivit Legii celor Șase Acte, adunarea din Grassmarket era ilegală. Discursurile erau ilegale. Chiar și pancartele care pluteau în aer erau ilegale. Doar că muncitorii din Scoția nu dădeau doi bani pe noile legi. Deja se dăduse startul protestelor. Iar Maisie simțea că era datoria ei să fie acolo. Pentru Fiona. Pentru ea însăși. În dimineața aceea, alături de Ella și de alte femei participante la protest, ridicase pancarta Societății pentru Reformă Feminină.

Avertismentele lui Niall nu aveau cum să o mai oprească. Niall nu mai era acolo, iar Maisie continua să îi plângă lipsa. Cuvintele lui de rămas-bun o torturau în timpul zilei, iar noaptea îi furau somnul. Cu toate acestea, îi era teamă să se gândească la misiunea lui. Nu mai avea speranță. Singurul scop care îi rămăsese în viață era să ia parte la lupta aceea.

Maisie reuși să ajungă pe strada principală gâfâind și se strecură pe aleile și pasajele care aveau să o ducă pe South Bridge. Fu urmată doar de câțiva protestatari. Restul aveau să fugă până când aveau să ajungă la biserică sau la periferia orașului Edinburgh.

În Grassmarket aproape că reușiseră să pună mâna pe ea. Bătăile din jurul ei erau intense, cetățenii răspunzând violent în fața săbiilor și armăsarilor yeomanilor. Mulți oameni fuseseră răniți, fusese o scenă din iad. Maisie văzuse mai mulți organizatori târați de pe scenă și bătuți cu sălbăticie. Până când reușise să fugă din mijlocul nebuniei, văzu numeroși protestatari răniți cărați și trași la adăpost de prieteni și de familie. Ceva îi spunea că unii dintre ei aveau să fie aduși pe Infirmary Street. Nu voia decât să ajungă acasă.

Când ieși din Adam Square pe South Bridge, Maisie observă mai mulți husari călare, îmbrăcați în uniformele lor albastre, cu căciuli înalte, de blană, dirijând două coloane de soldați în haine roșii, care mergeau la pas, iar în clipa aceea simți un val de disperare. Se putea să fie un simplu act de putere, menit să facă ordine în rândul locuitorilor sau la fel de bine puteau fi în drum spre casa anumitor lideri ca să îi aresteze. Se temea să nu fie vorba de a doua variantă.

Traversă în grabă South Bridge, în drum spre strada ei, după care trecu pe lângă casă și dădu colțul pe alee. Zări o birjă lângă mica grădină care dădea în alee. Calul lăsat singur își scutură agitat capul când o văzu trecând pe lângă el. Intră în casă.

De îndată ce păși înăuntru, se simți ca și cum ajunsese la sanatoriu. Servitorii și menajerele făceau drumuri între bucătărie și camerele din față. Pe hol găsi mai multe femei și bărbați sprijiniți de perete. În camerele din față, îl auzi pe Archibald zbierând instrucțiuni peste gemete și suspine de durere.

Își aruncă pelerina în cuier și dădu buzna în camera de consultații a surorii sale, ca să o ajute. Doar că nu o găsi acolo. Se uită apoi în sala de operații și văzu un lung șir de răniți, dar nici urmă de sora ei.

– Unde e Isabella?

– A urcat cu un băiat rănit ca să-l întindă pe pat! strigă menajera. A zis că se întoarce imediat.

Maisie simți un val de panică. Soldații de afară veneau din toate direcțiile. Spionii lor știau, cu siguranță, că Archibald era unul dintre lideri. Oamenii din casă luaseră parte la protest. Unii dintre

ei sigur erau căutați de autorități. Maisie o luă la fugă pe scări, în căutarea surorii sale.

Începu să o caute la etaj când auzi strigăte venind din stradă. Dădu buzna în cea mai apropiată cameră și alergă la fereastră. Strada era plină de soldați. Doi dintre ei începură să dea cu pumnii în ușă și păreau gata să o dărâme.

Fugi în camera Isabellei și o găsi îngrijindu-și pacientul.

– Au venit soldații! strigă Maisie. Vor să intre aici!

Atunci îl zări pe tânărul întins pe patul surorii sale, cu un picior prins cu atele. Alt tânăr, puțin mai mic decât Maisie, era în picioare lângă pat, cu mâinile pe cap. Isabella fugi la fereastră și aruncă o privire pe stradă.

Se întoarse apoi spre Maisie și zise:

– Ia-ți pelerina! Coboară pe străzile din spate și așteaptă la ușa de la bucătărie până când mă duc să o iau pe Morrigan. Trebuie să plecați imediat de aici!

O clipă mai târziu, se făcu nevăzută, iar Maisie o auzi alergând pe scările din față.

Ea se întoarse spre cei doi tineri și se zise:

– Rămâneți aici, să nu scoateți nici o vorbă! Soldații nu au venit după voi, ci...

Dar în clipa aceea cuvintele ei fură acoperite de zgomotul asurzitor al ușii de la intrare care se prăbuși.

Maisie ieși din cameră și o luă la fugă, coborând în bucătărie. O luă apoi pe holul care ducea spre partea din față a casei și înlemni. În fața ei se desfășura o adevărată luptă între soldați și cetățeni de rând. Îl văzu pe unul dintre soldații îmbrăcați în uniformă roșie apucând-o pe gât pe menajera lor și aruncând-o în perete. Maisie înșfăcă o tigaie de fier și sări să-l atace, lovindu-l în cap. Bărbatul căzu la pământ.

Brusc, se auzi un foc de armă urmat de țipete și urlete, dar lupta nu încetă.

Maisie o ajută pe menajeră să se ridice în picioare și o duse în bucătărie. O așeză pe scaun și se întoarse în partea din față a casei. O clipă mai târziu, un urlet de durere o opri, după care Isabella dădu buzna în bucătărie. Era albă la față și încerca să o tragă pe Morrigan după ea.

— L-au omorât! Tatăl meu e mort. L-au omorât. Criminalii! Lasă-mă să mă întorc la ei!

Maisie zări doi bărbați în grădină și se grăbi să închidă ușa din spate. Încercară să o deschidă, după care începură să lovească cu pumnii. Se auziră țipete în fața casei și ferestre sparte. Și mai mulți soldați intrară buzna în casă. Țipetele se auzeau neîncetat. Din casă și de pe alee. Bătăile din ușă încetară.

Isabella o împinse pe Morrigan în brațele lui Maisie.

— Trebuie să plecați de aici! zise ea, după care se întoarse spre menajeră și zise: Toată lumea trebuie să plece!

— Nu am de gând să plec fără tine, zise Maisie, punându-se în calea surorii sale.

Isabella avea rochia plină de sânge. Aruncă o privire spre partea din față a casei, încercând să-și șteargă lacrimile cu mâinile tremurânde.

— Archibald... are nevoie de mine.

— Archibald e mort, îi aminti Maisie.

Nu știa cât timp mai aveau la dispoziție. Soldații aveau să se întoarcă dintr-o clipă în alta. Aveau să caute prin toată casa și să îi ducă pe toți la închisoare. Iar Maisie nu avea de gând să devină un pion în jocul guvernului împotriva lui Niall.

— Pacienții mei, spuse Isabella, încercând din nou să plece. Archibald!

Maisie își dădu seama că sora ei nu înțelegea pericolul în care se afla. Era în stare de șoc și nu putea să facă altceva decât ce învățase în calitate de medic. Maisie se întoarse spre menajeră, care se ținea de Morrigan.

— Ajută-mă, trebuie să le scoatem de aici!

— Putem să mergem acasă la fiul meu, în Canongate. O să ne ascundă el!

Isabella încercă iar să se întoarcă în camerele din față, dar Maisie o apucă de umeri.

— Dacă ai de gând să mergi acolo, o să vin cu tine.

— Și eu la fel, răbufni Morrigan. Vreau să-i tai gâtul nenorocitului care l-a omorât pe tata!

Maisie o scutură bine pe sora ei, forțând-o să o privească.

— Nu o să-ți distrugi viața fără să ne ai și pe noi alături de tine. Vrei să murim toate trei?

Isabella se schimbă la față, parcă încercând să înțeleagă ce se petrecea.

Acele clipe de răgaz erau salvarea de care avea nevoie Maisie. Se întoarse spre menajeră și îi zise:

– Verifică ușa din spate! Putem să ieșim pe acolo?

Bătrâna aruncă o privire pe fereastră, după care descuie ușa. O deschise cu grijă și aruncă o privire afară.

– Au plecat, domnișoară!

Nu mai era timp să-și ia pelerinele. Trebuiau să plece în clipa aceea.

Maisie se întoarse spre Morrigan și îi spuse:

– Am nevoie de ajutorul tău! Trebuie să o luăm cu noi, chiar dacă asta înseamnă să o cărăm.

Morrigan încuviință cu o privire sumbră, după care o apucă pe Isabella de braț și o trase spre ușă.

Odată ajunse în grădină, menajera o luă pe Isabella de mână, iar Maisie închise ușa după ele. Traversă în grabă grădina ca să iasă pe alee, cu un nod în gât, cu gândul la Archibald. După atâția ani, în cele din urmă, ajunseseră să se înțeleagă unul pe celălalt. Își șterse lacrimile și porni pe urmele celorlalte femei.

Odată ajunsă pe alee, își dădu seama că trăsura și calul se făcuseră nevăzuți. Maisie le văzu pe cele două femei dispărând după colț și fugi să le prindă din urmă. Dar brusc cineva își înfipse mâna în părul ei și o trase în spate.

– Nu pleci nicăieri!

Îi veni imediat în minte ziua în care Fiona fusese răpită de pe strada din Canongate. Nu avea de gând să fie din nou victimă. Era gata să lupte până la moarte. Cu sufletul la gură, își încheștă pumnii și se întoarse spre el, gata să îl lovească și să-i țină piept atacatorului.

Reuși să-l lovească în genunchi, dar el îi trase capul pe spate, o apucă de rochie și o bruscă. Încercă să-i dea un pumn, dar bărbatul izbucni în râs și o bruscă din nou. Maisie îi întâlni privirea – o privire pe care o mai văzuse cândva. Era individul care încercase să o aresteze în plină stradă. Bărbatul pe care Niall reușise să-l bage în sperieți. Doar că acum nu mai părea deloc speriat, ci, din contră, era de-a dreptul încântat.

Maisie încercă să-l lovească între picioare, dar el se feri, după care îi dădu drumul și o lovi peste față. Preț de o clipă, Maisie înlemni.

– Mi s-a părut mie că tu erai, mârâi el. Doamna Campbell... sau oricare ar fi numele tău.

– Dă-mi drumul! reuși ea să spună.

– Nu și de data asta, zise el, după care o înșfăcă și o trase pe alee. Niște domni de la castel vor să stea de vorbă cu tine.

Maisie încercă să se opună, să-l zgârie și să se lupte cu el, dar nu avea cum să-i provoace nici o durere acelui monstru.

Brusc, bărbatul se opri, își îndreptă spatele și o privi șocat. O clipă mai târziu, îi dădu drumul, iar Maisie căzu. Ridică privirea spre el și îl văzu încercând să apuce din spate.

Dacă se îndoise cumva vreodată de existența îngerilor păzitori, în clipa aceea nu mai avu nici o îndoială că existau cu adevărat. În spatele lui, o văzu pe Morrigan scoțând un cuțit însângerat din spatele lui și înjunghiindu-l din nou.

Maisie sări în picioare, după care trupul bărbatului se prăbuși între ele și văzu viața scurgându-i-se din ochi.

– L-am omorât.

Maisie aruncă o privire de-a lungul aleii. Nu mai era nimeni acolo.

– Am omorât un om, repetă Morrigan. Sunt o ucigașă!

– Așa e, zise Maisie întinzând mâna spre ea. Și cred că îmi place mai mult de tine acum.

Mai aruncară o ultimă privire spre casă, după care porniră amândouă pe urmele Isabellei și ale menajerei.

Capitolul 19

În următoarele săptămâni, Maisie și Morigan nu suflară nici o vorbă despre cele petrecute pe aleea de pe Infirmary Street, nici între ele, nici cu altcineva.

Menajera le duse acasă la fiul ei, o casă mică și neaerisită cu două camere și o bucătărie, în Cooper Close. Erau cât se poate de recunoscătoare să fie acolo. Se instalară toate trei într-una din camere și așteptară să se liniștească vacarmul de pe străzi.

Dar se părea că lucrurile mergeau din ce în ce mai rău. În mijlocul protestelor, câțiva bărbați mărșăluieră de la Glasgow spre Carron Ironworks în Falkirk. Totuși, husarii reușiseră să le taie calea și, după o încăierare, în jur de douăzeci dintre ei fuseseră arestați. Mai multe trupe se instalară pe poziții atât în Edinburgh, cât și în Glasgow, urmând și mai multe bătăi în plină stradă. Iar în Greenock, locul în care erau mutați prizonierii, ofițerii de poliție deschiseră focul într-o mulțime de protestatari, omorând opt oameni, printre care și un copil.

În mijlocul nebuniei, curajoasa lor menajeră îndrăznise să se întoarcă pe Infirmary Street și să aducă instrumentele medicale ale Isabellei și câteva rânduri de haine. Doar că se întoarse cu vești cutremurătoare.

Autoritățile le confiscaseră casa și toate bunurile. Mai rău decât atât, răniții care se aflaseră în grija lor în ziua atacului fie muriseră, fie fuseseră târați în iadul din închisoarea Bridewell. Iar asta nu era tot. Guvernul o declarase pe Isabella inamicul Coroanei, fiind acuzată de trădare. Pe capul ei se pusese o recompensă de 1 000 de lire. O adevărată avere pentru oricine era gata să o trădeze.

Maisie își privise din nou sora cu respect. Isabella nu avusese nici o reacție la vestea aceea care era, fără doar și poate, o condamnare la moarte. Jelise, în schimb, moartea lui Archibald și viețile tuturor celor care ajunseseră victime și a celor care fuseseră târați

în închisoare. Trăia cu grijă pentru Maisie și pentru Morrigan, dar nu se plânsese nici măcar o clipă că ar fi fost acuzată pe nedrept. Și nu menționase nici măcar o dată că nu făcuse parte din activitățile politice ale soțului ei.

Totuși, de la aflarea veștii, orice bătaie în ușă și orice voce de pe stradă însemnau un pericol iminent. Era unul dintre motivele pentru care Maisie și Morrigan nu scosese nici o vorbă despre întâmplarea de pe alee din ziua evadării. Isabella avea deja destule pe cap. Nu avea nevoie de alte motive de îngrijorare.

Prima oară avură ocazia să stea de vorbă între patru ochi într-o după-amiază, la final de aprilie, la câteva săptămâni de la eveniment. Menajera și Isabella pregăteau cina în camera vecină, iar Maisie și Morrigan profitară de ocazie ca să se spele în camera aceea mică pe care o împărțeau toate trei.

Maisie răsuflă ușurată să vadă că Morrigan începuse să accepte moartea tatălui său. În primele zile după fuga lor, refuzase să mănânce și să doarmă. De cele mai multe ori, rămânea cu privirea fixată în gol, dar încetul cu încetul începuse să-și revină. Ea fu cea care aduse în discuție secretul lor.

– Probabil că tot pe Isabella o cred vinovată de moartea bărbatului pe care l-am ucis eu. Trebuie să fie una dintre acuzele care i se aduc.

– L-ai omorât ca să mă salvezi. Nu era cu dragonii care au dat buzna în casă. Oricine de pe stradă ar fi putut să-l înjunghie.

Cu toate acestea, Maisie înțelegea prea bine ce era în sufletul ei pentru că și ea trăia cu sentimentul de vină. Își masă ușor tâmpilele, încercând să alunge durerea săcâitoare de cap. Își aminti de Fiona și de ziua în care fusese arestată în Brewers' Guild Hall, foarte aproape de locul în care stăteau acum ascunse. Și, cu toate că în inima ei știa că în momentul acela era bine ce făceau, nu se putu abține să nu se simtă vinovată. Dacă nu ar fi fost atât de vocale, dacă nu ar fi pus bazele Societății pentru Reformă Feminină, dacă l-ar fi ascultat pe Niall și ar fi recunoscut că erau vulnerabile sau dacă nu ar fi mers acasă la Fiona în după-amiaza aceea de miercuri, nu ar fi luat-o pe Fiona de lângă fiicele ei.

Își aminti de Niall cu un nod în gât. Își aminti chipul lui frumos. Zâmbetul lui. Ce viitor frumos își imaginaseră împreună! Un viitor care nu mai avea să fie. Niall își dorise ca ultima lor noapte

petrecută împreună să-i rămână amintire, însă Maisie nu-și putea scoate din minte cuvintele lui de rămas-bun. Plecase de lângă ea și nu avea să se mai întoarcă vreodată.

Maisie se aplecă peste lighean și își aruncă apă pe față pentru ca Morrigan să nu-i vadă lacrimile din ochi.

– Cred că vor să pună mâna pe Isabella ca să obțină mai multe nume de la ea, spuse Morrigan, care își aștepta rândul, pe scaun, ca să se spele. Vor să pună mâna pe toți liderii. Pe reformatorii radicali. Cei care obișnuiau să se adune acasă la tata. Au impresia că Isabella îi cunoaște.

– Vor să distrugă ce a rămas din grupul de rezistență, zise Maisie, după care se dădu de lângă lighean și se șterse pe față cu un prosop.

Tristețea nu voia să-i dea pace.

Morrigan își sprijini cotul pe genunchi și se uită lung la ea.

– Îmi cunoști secretul.

– Așa e. Dar poți să stai liniștită, nu o să spun nimănui. Nicio dată. L-aș fi omorât pe netrebnicul ăla cu mâna mea dacă aș fi avut curaj să port un cuțit.

– Acum ai unul la tine?

Maisie îi zâmbi, după care băgă mâna în buzunarul de la rochie și îi arătă un mic cuțit chirurgical pe care îl împrumutase din trusa de instrumente a Isabellei.

– Știi cum să-l folosești?

– Direct în inimă, răspunse ea, fluturându-l prin aer.

– Îmi place latura asta nouă a ta, zise Morrigan cu zâmbetul pe buze și ridicându-se în picioare.

– Și mie îmi place de tine.

Morrigan se apropie de lighean și luă carafa cu apă, dar se opri brusc.

– Să știi că pe mine nu ai reușit să mă păcălești. Cel puțin nu în ultimele luni.

Trecuse vremea minciunilor și a remarcilor usturătoare. Maisie încercă să vorbească, dar simți o presiune în capul pieptului.

– Mi-am dat seama că în afara casei ești altă persoană, dar credeai că noi nu am putea să înțelegem cine ești.

Parcă trecuse o viață întreagă din ziua aceea în care se înfruntau pe scări, după participarea ei la protestul din Grassmarket. De atunci își dăduse seama că Morrigan era cu ochii pe ea.

- A fost felul meu de a supraviețui fără să fiu judecată.
- Doar că făceai mai mult decât să supraviețuiești, te-am văzut înflorind. Tu ai fost cea care a pus bazele Societății pentru Reformă Feminină.

- De unde știi?

- După protestul de la Grassmarket, după ce mi-ai spus că petele de sânge de pe hainele tale nu erau din vina unui bărbat, mi-am băgat nasul în camera ta și ți-am citit toate afișele. Mi-am dat seama că ai o colecție cu toate articolele și discursurile pe care le-ai scris.

Maisie făcu ochii mari.

- Vrei să spui că m-ai spionat?

- Am hotărât să te ajut. De ce crezi că nu și-a dat nimeni seama că lipsești de acasă? De ce crezi că nici tata și nici Isabella nu te-au întrebat unde umbli până noaptea târziu și dimineața devreme?

Maisie pur și simplu presupusese că nu băgaseră de seamă.

- La început, am crezut că îi mint și că te acopăr ca să te vezi cu un bărbat. Dar, după ce am văzut afișele, mi-am dat seama că ești implicată în proteste, așa că te-am acoperit și mai mult, spuse Morrigan, împungând-o cu degetul. Am mințit pentru tine. De multe ori. Am inventat povești, prieteni imaginari, fel de fel de scuze. Ca să te protejez.

Luni întregi avusese un ajutor de nădejde sub același acoperiș și nici măcar nu-și dăduse seama. Totul începea să se lege. Ea nu fusese niciodată luată la întrebări, ca Morrigan. Cauza problemelor lui Morrigan erau întrebările lui Archibald. Cei din casa obișnuiau să o considere impulsivă și irascibilă, dar Maisie fusese întotdeauna de părere că răbufnirile lui Morrigan erau provocate de modul în care era tratată.

- Mulțumesc, șopti ea, pătrunsă de emoție, dar abia când simți lacrimile sărate pe buze își dădu seama că plângea.

- Și dacă tot vorbim deschis despre asta, vreau să știi că m-am supărat pe tine pentru că nu m-ai invitat și pe mine.

- Unde să te invit?

- Trebuia să mă inviți să fac parte din societatea ta. Să fiu una de-a voastră. Știi prea bine care sunt convingerile mele politice.

Da, adevărul era că știa despre convingerile ei politice pentru că erau aceleași ca ale lui Archibald.

Se apropie de Morrigan și o îmbrățișă. Era un gest pe care ar fi trebuit să-l facă de mult. Pentru prima oară de când deveniseră surori, se îmbrățișară una pe cealaltă. Nici una din ele nu zise nimic, dar amândouă știau de unde pornise confuzia. Căsătoria dintre Isabella și Archibald fusese un aranjament, iar cele două fete presupuseseră că relația dintre ele trebuia să funcționeze la fel.

– Mă ierți? o întrebă ea în cele din urmă.

– Nu am de ce să te iert, îi spuse Morrigan ștergându-i lacrimile. Nu vreau să te mai văd tristă. O să ai din nou ocazia să-ți ridici torța și să-și faci vocea auzită. Și acum știi. Data viitoare o să fiu alături de tine.

În ciuda regretelor, Maisie se bucură să o audă spunând asta. Morrigan reuși să îi dea speranța că, într-o bună zi, avea să revendice drepturile care până atunci le fuseseră refuzate doar pentru că erau femei. Sau că avea să găsească o cale de a-și continua lupta și că aveau să câștige bătălia.

– Cred că Isabella ar avea un șoc să ne audă vorbind despre astfel de lucruri.

– Ai dreptate. Este mai bine să nu afle, zise Morrigan. Rămâne între noi.

– Trăiește cu impresia că ea e cea care are grijă de noi, că suntem neajutate.

– Mai bine să gândească asta, zise Morrigan, îndreptându-și privirea spre ușă, auzindu-le pe Isabella și pe menajeră vorbind. Astfel are un scop, ceva pentru care să trăiască și să lupte. Nu o s-o facă pentru ea însăși, dar o s-o facă pentru noi.

Maisie o prinse de umeri și se uită în ochii ei negri.

– Mă uimești! Am fost o proastă că nu am încercat să te cunosc mai bine în tot acest timp.

Morrigan ridică din umeri și zise:

– Nu a trecut chiar atât de mult timp, doar șase ani. Am fost proaste amândouă.

Izbucniră în râs, după care se îmbrățișară din nou.

– Prietene? o întrebă Maisie.

– Surori, aș zice eu. N-am avut niciodată o soră.

– Surori, repetă ea.

Maisie pierduse atât de multe! Pe Niall, iubirea vieții ei. Pe prietena ei, Fiona. Viața de altădată. Planurile de viitor. Dar acum avea

două surori. Isabella nu era singura care avea nevoie de un scop în viață. Avea acum două femei puternice de partea ei. Iar alături de ele avea să supraviețuiască.

Cineva bătu la ușă și tresăriră amândouă. Maisie începu imediat să se îmbrace și puse mâna pe cuțit, în timp ce Morrigan ieși în salon.

Maisie ieși din cameră și le găsi pe celelalte femei pe hol, cu ochii la ușă. Fiul menajerei plecase de dimineață la muncă. Nu avea cum să fie el. Obişnuia să le anunțe înainte să intre în casă. Cineva bătu din nou la ușă.

Menajera dădu să spună ceva, dar Isabella o apucă de braț și îi făcu semn să tacă.

O voce de bărbat se auzi prin ușă, o voce puternică și nerăbdătoare.

— Doamnă doctor Drummond! Sunt un prieten.

Tăcere. Morrigan se apropie de ușă cu cuțitul în mână. Se putea să fie o capcană.

— Numele meu este John Gordon, spuse bărbatul, făcând o nouă încercare. Sunt avocat. Am venit până aici la cererea lui Sir Walter Scott, care m-a trimis să vă ajut să fugiți din oraș.

Toate trei își îndreptară privirile spre Isabella, care făcu semn să se deschidă ușa.

Capitolul 20

Castelul Duns, granița cu Scoția, mai 1820

Timp de aproape două luni, Niall rămase în Londra, fără nici o veste despre sora lui. Instrucțiunile lui Sir Rupert Burney fuseseră cât se poate de clare:

– Nu ne contacta, fă ce ai de făcut, iar sora ta o să fie lăsată în libertate.

Niall știa că trebuia să dea de urma lui Henry Brougham și să obțină postul pe care îl refuzase în seara aceea, pe o stradă din Edinburgh. Doar că nu era atât de simplu. Nu putea să ceară slujba înapoi. Avocatul era un bărbat viclean și era esențial să nu-i trezească suspiciuni. Trebuia să aștepte ca Brougham să îi ofere din nou postul.

În tot acest timp, nu-și putu lua gândul de la Maisie, oricât de mult ar fi încercat. Oare cât timp trecuse de la cina de la Fiona acasă? O viață întreagă? Sau din noaptea în care o sărutase. Din noaptea în care o ceruse în căsătorie. În care îi povestise planurile menite să-i asigure viitorul. Când fusese ultima oară când o văzuse? Fugise după el prin ploaie și prin frig în ziua în care plecase din Edinburgh. Citise în ochii ei dorința pentru ceva mai mult, dar nu îndrăznise să ia ce i se oferise.

Maisie încă avea un viitor. El nu avea nimic.

Londra era un oraș aglomerat, așa că lui Niall nu îi fu ușor să pună la cale o întâlnire *accidentală* cu Brougham. După ce reuși să o facă, îl anunță cu părere de rău că rupsese logodna. Familia fetei nu fusese de acord cu alegerea ei. Așa că hotărâse să ia drumul spre sud, în capitală, în căutarea unui loc de muncă. El și Brougham se mai întâlneau de câteva ori după aceea, dar abia în prima săptămână din luna mai avocatul aduse din nou în discuție propunerea lui inițială. Niall era la curent cu toate detaliile, desigur, dar se prefăcu neștiutor.

Iată-l acum, în cele din urmă, într-un castel din zona de graniță, despre care i se spusese că aparținea uneia dintre familiile partidului conservator. După cum bine știa, exista o mare diferență între jurământul de credință public și cel privat.

Caroline de Brunswick, soția lui George al IV-lea, adevărata regină a Angliei, era la doar câțiva pași de el. Nu-și imaginase nicio dată că ar fi putut să o aibă atât de aproape. Niall se ținu la distanță de ceilalți doi bărbați pe care Henry Brougham îi convocase pentru o deplasare în zona de nord a Scoției și o privi cu admirație.

O admirase de la distanță o bună parte din viața lui. Dar, în realitate, depășea orice fel de așteptări. Chiar îmbrăcată în haine de drum, în nuanțe întunecate, tot reușea să iasă în evidență.

Energia sa este cheia, își spuse el. Era o femeie minionă, la vârsta a doua și genul de persoană care părea să se miște cu un aer relaxat, dar în același timp cu hotărâre și avânt. Ceva îi spunea că avea capacitatea de a capta atenția celor din jur în orice circumstanțe și nu tolera prostia. Cu toate acestea, privirea ei era cea care putea să spună totul despre ea. Veșnic în stare de alertă, atentă la tot și la toate, analizând cu amănuntul. Privirea unei supraviețuitoare.

Cei doi bărbați care urmau să-l însoțească pe Niall în călătoria lui spre vest făceau o pereche ciudată. Despre Owen Woelk i se spusese că era neamț, dar nu ți-ai fi dat seama. Era un bărbat înalt și solid, la vreo 60 de ani, iar după accent ai fi putut jura că era din Londra. Woelk era o rudă îndepărtată a reginei, așa că se afla acolo ca să-i reprezinte interesele.

Celălalt bărbat, Lewis Rainey, semăna cu un urs, își spuse Niall. Abia trecut de cea de-a doua tinerețe, Lewis încă era un bărbat zvelt, puternic și agil ca un terrier. Era unul dintre scoțienii care făcuseră o avere din afacerile de export din Halifax, ceea ce însemna că probabil încălcaseră mai multe legi făcând contrabandă de bunuri și de arme în seria de războaie împotriva francezilor și americanilor. Rainey locuia acum la o fermă chiar la ieșirea din Inverness și, conform spuselor lui Brougham, făcea parte din clanul Mackintosh, ceea ce îl făcea indispensabil misiunii lor.

– Maiestate, zise avocatul după ce făcu prezentările. Am primit vestea că domnul pe care intenționați să-l vizitați în Scoția și corabia lui, Highland Crown, sunt așteptați să ajungă în Aberdeen luna viitoare. Iar de acolo o să pornească pe mare spre Inverness.

Brougham nu mai spuse nimic, căci regina îi făcu semn să tacă. Bărbații așteptară ca regina să ia loc lângă foc, după care le făcu semn să i se alăture.

Nu se adunaseră acolo să discute nimicuri, așa că trecu imediat la subiect.

— Domnul Brougham mi-a spus că azi vă întâlniți toți trei pentru prima oară. Așa este?

Niall aruncă o privire spre tovarășii săi. Woelk fu primul care răspunse, confirmând informația, iar Rainey încuviință și el.

— De asemenea, domnul Brougham m-a asigurat că toți trei îmi sunteți loiali și că mă acceptați drept regina Angliei.

Toți trei răspunseră afirmativ.

Caroline de Brunswick se uită la fiecare în parte. Când ajunse la Niall, îl încolți cu privirea.

— Cum spuneaî că te cheamă?

Niall se forță să-și elibereze mintea de necazurile care refuzau de săptămâni întregi să-i dea pace.

— Niall Campbell, Maiestate.

— Domnul Brougham mi-a spus că ai servit în armată.

— Așa este, am fost locotenent în Regimentul scoțian regal 42 timp de zece ani. În urmă cu cinci luni m-am retras.

— Garda Neagră, oftă ea, părând impresionată. Știi, desigur, istoria regimentului dumitale. Despre rebeliune.

— Într-adevăr, doamnă. În 1743, o sută de bărbați au dezertat cu gândul de a se întoarce în Londra.

— Și ce s-a întâmplat cu ei?

— Au fost interceptați și, după câteva negocieri, s-au predat, adăugă Niall. Dezertorii au fost trimiși în judecată și condamnați la moarte.

Regina veni mai aproape de el.

— Ai în spate un trecut măreț. Ești gata să-ți dai viața pentru mine?

— Da, Maiestate. Cu toate că, pe cât posibil, aș prefera să nu se ajungă la asta.

Un surâs scurt îi dădu de înțeles că aprecie răspunsul lui, după care se schimbă imediat la față.

— Curajul, pe lângă diplomația dumitale, reprezintă un factor esențial în această călătorie. E de datoria dumitale să te asiguri că toți trei veți ajunge la castelul Dalmigavie vii și nevătămați.

Niall aflase destinația abia în dimineața aceea. Nu avea să-l întâlnească pe Fiul Scoției în Aberdeen, în Inverness sau la bordul corabiei sale, ci într-o fortăreață a clanului Mackintosh în mijlocul pustietății, unul dintre cel mai bine păzite castele din zona aceea.

Regina își îndreptă apoi atenția spre Lewis Rainey.

– Tu faci parte din neamul Mackintosh.

– Da, doamnă, din partea mamei. Dar sunt și om de încredere și văr cu Searc Mackintosh, despre care sunt sigur că știți...

– Știu cine e Searc.

Era limpede că nu voia să discute despre Searc Mackintosh, așa că Niall își spuse că era cazul să afle mai multe despre bărbatul acela înainte să ajungă la destinație.

– Pe corabia dumitale a descoperit Fiul Scoției dragostea pentru mare?

– Avea nouă ani când Searc mi l-a încredințat și mi-a cerut să fac din el un bărbat. Era un pici uscățiv când... dădu el să spună, dar se opri.

Niall aruncă o privire spre regină și își dădu seama că expresia întunecată și iritată de pe chipul ei închisese gura scoțianului.

– Îmi cer iertare, Maiestate. Am vrut să spun că sunt mândru pentru ce a ajuns. Un bărbat extraordinar, fără doar și poate. Mai impresionant decât mulți alții pe care i-am cunoscut în viața mea. Un lider innăscut. Un bărbat cunoscut pentru meritele și curajul său.

Caroline flutură ușor din mână, dându-i de înțeles că îi accepta scuzele.

– Știi ce așteptări avem de la dumneata?

– Da, doamnă. Searc și Lachlan Mackintosh, lordul de la Dalmigavie, au fost anunțați că urmează să ajungă niște mesageri. Sarcina mea e să mă asigur că acești doi bărbați care o să mă însoțească pe drum vă sunt cu adevărat loiali. Spionii regelui umblă pe toate drumurile, Maiestate.

Niall se uită lung la chipul obosit al lui Lewis Rainey și încercă să facă ordine în toate informațiile care îi lipsiseră din ziua în care Burney îl obligase să accepte misiunea aceasta. Sir Rupert, la ordinele lui Lord Sidmouth, voia să îl asasineze pe Fiul Scoției. Acum Niall află că, de fapt, clanul Mackintosh era implicat în povestea

asta. Se părea că se pune la cale o revoltă. Totuși, încă nu reuși să afle numele celui cunoscut drept Fiul Scoției.

Regina își îndreaptă apoi atenția spre Owen Woelk.

— Nici nu e nevoie să-ți mai spun cât de importantă este întâlnirea aceasta pentru mine. Ani întregi am visat la momentul acesta. Știi bine ce-mi doresc. Știi care sunt planurile mele. De îndată ce ajungi la Dalmigavie, trebuie să explici, să negociezi, să închei acorduri și orice ce mai trebuie făcut.

Niall și-ar fi dorit să știe despre ce planuri era vorba. Dar nu avea cum să întrebe. Nu voia să atragă atenția.

Lewis Rainey fu cel care interveni și care puse întrebarea în locul lui.

— Maiestate, când și unde vreți să vă întâlniți cu el?

Regina aruncă o privire spre Brougham înainte de a răspunde.

— Trebuie să stabiliți o întâlnire la început de august.

Henry Brougham veni cu mai multe explicații, uitându-se la fiecare în parte.

— Oficial, Maiestatea Sa o să locuiască în Londra, așa că trebuie să organizăm în mare taină plecarea. În orice caz, o să stabilim o locație pe coastă. Sarcina voastră este să-l pregătiți pe Fiul Scoției.

— Când? îl întrebă Rainey pe avocat. Avem nevoie de informații mai specifice.

— O să vă trimitem un mesaj la momentul potrivit. E tot ce trebuie să știți pentru moment.

— Domnilor, îmi pun toată încrederea în voi, spuse regina, cu un chip cald. Ajutați-mă să-mi văd fiul!

„Fiul ei.” În clipa aceea, Niall simți cum îi fuge pământul de sub picioare. Sir Rupert îl mințise. Ani întregi circulară zvonuri care spuneau că regina avusese un copil înainte de nuntă. Iată că acum află adevărul. „Fiul ei.”

Regina Caroline voia să își revadă fiul.

*În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului
viconte de Sidmouth*

Sir,

*Grupul strâns de fosta prințesă de Wales a pornit, în cele
din urmă, spre nord. Am găsit deja o cale prin care să aibă loc*

un schimb de mesaje între membrii grupului, Sir Rupert Burney și Ministerul de Interne. În clipa de față, nu avem motive să credem că fiul ei a ajuns în țară, dar continuăm să ținem sub supraveghere toate poturile de acces.

Operăm sub premisa că este primordial ca această întâlnire între ea și Fiul Scoției să nu aibă loc. Totul decurge conform planului. Nu subestimăm o clipă valoarea acestui potențial lider rebel și plănuim să-l eliminăm înainte de sosirea fostei prințese de Wales. Sursele noastre ne-au spus că planul este să se întâlnească la o locație încă necunoscută, de-a lungul coastei de est a Scoției. Am discutat deja cu amiralul și i-am cerut să consolideze flota în zona aceea.

Făgăduiesc să vă țin la curent cu desfășurarea evenimentelor fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

*Cine pentru regele și legea Scoției
Sabia libertății hotărât o va ridica,
Om liber ce va răzbi ori va cădea,
Lăsați-l să vină în urma mea!*

Robert Burns, *Bannockburn*

Capitolul 21

Castelul Dalmigavie, nordul Scoției, august 1820

Ajunse în cele din urmă. Sfârșitul era aproape.

Călare pe calul său, în fața unei cabane de vânatoare abandonate, alături de cei doi tovarăși ai săi, Niall aruncă o privire în zare cu inima încărcată de sentimente puternice, între nostalgie și amărăciune.

Cerul azuriu era presărat cu nori de vată, iar culmile munților străluceau în razele soarelui, înconjurate de o briză dulce, cu mireamă de pământ și de pădure. În ciuda ranchiunei pe care o purta în suflet, frumusețea peisajului îl unse la suflet, căci și el tot din zona aceea se trăgea, oricât de departe l-ar fi purtat pașii. Aruncă o privire spre lunca aflată de partea cealaltă a văii înguste, spre apele cristaline ale râului, îi venură în minte versurile lui Robert Burns și își aduse aminte de Maisie. „Draga mea, până ce vor seca mările,/ Până ce pietrele se vor topi în razele soarelui;/ Draga mea, te voi iubi mereu,/ Câte zile voi avea pe acest pământ.”

Se întrebă unde era Maisie acum. În Edinburgh cel mai probabil, în fruntea trupelor ei de femei, mărșăluind prin oraș. Obosit, își duse mâna la față, neputând să-și aline grijile. Spera din tot sufletul că era precaută. Că era în siguranță. Dumnezeuule, îi era atât de dor de ea!

Păcat că nu apucaseră să fugă înainte să se dezlănțuie nebunia aceea. Păcat că nu se gândiseră să se adăpostească într-un loc îndepărtat. Îi era imposibil să nu se gândească la viața de care ar fi putut să se bucure împreună. Acum, din păcate, viața lui nu îi mai aparținea. Iar Maisie nu avea să fie niciodată a lui.

– Ce dărăpănătură, spuse Owen Woelk aruncând o privire spre cabana de vânatoare din piatră acoperită cu mușchi de copaci. Această rudă îndepărtată a reginei nu se sfiise să se plângă de toate

hanurile și tavernele care le ieșiră în cale din Edinburgh până în Inverness. Oare e tot ce are mai bun de oferit locul ăsta?

Niall nu-i răspunse, la fel Lewis Rainey, așa că Woelk descălecă și păși prin iarba înaltă ca să ajungă la peretele de piatră și să se ușureze. Cabana părea goală și abandonată, uitată și părăsită de mulți ani. Dar Niall înțelese de ce fusese aleasă ca punct de întâlnire: din motive de siguranță.

Nu ieși nimeni în întâmpinarea lor, dar fuseseră avertizați de asta la plecarea din Inverness. Rainey îi asigurase că nimeni nu avea cum să pună piciorul pe pământul clanului Mackintosh fără ca aceștia să bage de seamă. Lordul îi instruisese să aștepte la cabană, urmând să trimită pe cineva după ei ca să-i aducă la Dalmigavie.

Urma o lungă așteptare. Niall încercă să nu se gândească la asta, doar că așteptarea devenise chinul existenței lui. Cele două luni nesfârșite de drumuri de la castelul Duns spre Dalmigavie s-ar fi putut parcurge în două săptămâni dacă nu ar fi fost toate acele întârzieri blestemate.

Odată ajunși la graniță, așteptaseră zile întregi până când blestematul de Woelk reuși să se pregătească de plecare. Apoi fuseseră nevoiți să o ia spre vest de Edinburgh, ca să evite obstacolele și patrulele de soldați trimise în zonă pentru a tempera protestele din ce în ce mai dese din orașe. Întințară încet, pe drumuri mărginașe și pe câmpii deschise. Mai pierduseră zece zile în Fife, după ce Woelk se îmbolnăvise și zăcuse la pat cu febră, într-un han uitat de lume, și alte cinci zile în care se pusese pe picioare. Odată ajunși în Aberdeen, Rainey petrecuse o zi pe docuri, doar ca să se întoarcă pentru a le spune că nu avea nici un rost să se grăbească, moment în care Niall abia se abținu să nu-l strângă de gât, pentru că vasul Highland Crown încă nu traversase oceanul. Așa că își continuaseră drumul greoi spre nord până când, în cele din urmă, ajunseseră la moșia lui Rainey din Inverness, unde așteptaseră până ce primiseră vestea că puteau porni spre Dalmigavie.

Totuși, Niall reușise să afle o informație importantă înainte de a pleca de la graniță, și anume numele stăpânului corabiei Highland Crown. Cinaed Mackintosh. Fiul Scoției.

Acum, după o călătorie mai obositoare decât marșul în toiul iernii peste peninsula în timpul războiului lui Napoleon, reușiseră,

într-un final, să ajungă pe pământul neamului Mackintosh. Niall spera din tot sufletul că sfârșitul călătoriei era aproape.

– Mă bucur că regina n-o să vină aici, spuse Woelk, călcând iarba înaltă în drum spre ei. Cocioaba aia trebuie să fie plină de vipere.

– Suntem în nordul Scoției, i-o tăie Rainey. Regina știe prea bine că nu e un loc pentru papă-lapte plângăcioși.

Woelk pufni și făcu semn spre cabană.

– Nu mi-aș adăposti nici caii în locul ăla.

Urmă un schimb de priviri iritate. Unul, păun infoiat. Celălalt, șobolan de mare, fără doar și poate. Nu fusese zi în călătoria aceea în care cei doi bărbați să nu se împungă. Iar când se plictiseau de jocul acela, își îndreptau atenția spre Niall. În mintea lor, el era pur și simplu un trup puternic care fusese angajat doar ca să-i ducă în siguranță în Dalmigavie. Niall se abținu să nu le spargă capetele doar pentru că viața surorii lui depindea de ceea ce urma.

– Cât timp o să așteptăm aici? întrebă Woelk, urcându-se pe cal.

– La naiba, ți-am spus de o mie de ori! spuse Rainey, scuipând. Nu au încredere în tine să vii la castel. O să fii...

Scoțianul se opri brusc, căci un grup de opt călăreți înarmați cobora panta, pornind călare spre câmpia din jurul cabanei. Erau războinicii lui Mackintosh. Bărbați puternici și periculoși, cunoscuți în fiecare regiment pentru viteza cu care își atacau inamicii. După ce fusese spulberată mișcarea iacobită din Cullendon, în zonă fuseseră înființate regimente precum Garda Neagră ca să controleze clanurile de războinici. Niall cunoștea puțini bărbați Mackintosh care aleseseră să se alăture regimentelor, pentru că nu aveau de gând să ajute guvernul britanic să-și controleze propriii oameni.

Spre deosebire de Niall, acești scoțieni rămăseseră fideli pământului natal. Lui îi luase ani întregi să învețe lucruri pe care ei le știau deja, doar că acum era un bărbat diferit de tânărul naiv care se înrolase în armată pe vremea în care trupele lui Napoleon mărsăluiau pe continent. Acum știa prea bine care era prețul sufletului unui om.

Doi bărbați își mănară caii spre ei. Unul dintre ei era un războinic cu o privire neînduplecată și cu un chip desfigurat, care avea lipit de picior un cuțit de vânatoare cât brațul său. Celălalt era un individ scund și îndesat care, după felul în care îi dirija pe cei din jur, era clar căpitanul.

Nu se prezentară. Nu le urară bun-venit. Cei doi bărbați nu păreau să aibă nimic de spus, ci pur și simplu se uitară lung la vizitatori. Rămaseră cu toții călare, în timp ce ceilalți războinici se opriră la câțiva metri în spatele lor, fără să spună o vorbă.

– Searc, zise Rainey cu o mișcare scurtă din cap, după care îl prezentă pe Woelk.

Searc Mackintosh. Niall se uită lung la bărbatul acela scund. Pe drum, auzise o mulțime de lucruri despre Searc. Organizatorul, cel care negocia, omul care jucase un rol crucial în înfăptuirea întâlnirii la care visa regina. Searc emana aceeași încredere pe care Niall o întâlnise la alți mari lideri militari. Nu avea nici o importanță dacă erau înalți sau nu. Se credeau niște zmei. Searc era genul de bărbat care ar fi putut să conducă un regiment în luptă în orice moment și, la nevoie, să lupte cu mâinile goale.

Searc își îndreptă atenția spre Niall și îl întrebă:

– Tu cine ești?

Rainey îi făcu semn că nu era important.

– Locotenentul Campbell ne-a servit drept escortă în călătoria noastră de la graniță. A fost trimis de avocatul Brougham.

– *Locotenent?* repetă Searc, ochii lui negri uitându-se lung la Niall printre genele stufoase.

Generalul cel scund își duse mâna la buzunarul de la haină, iar Niall se întrebă dacă nu cumva avea să scoată o armă.

– Retras din activitate.

– Din ce regiment ai făcut parte?

– Din Regimentul scoțian regal 42.

Searc se încruntă.

– De ce ai fost ales?

– Henry Brougham mă cunoaște de mulți ani. A avut încredere în mine să îi țin pe acești doi bărbați în viață. Și iată-ne că am ajuns vii și nevătămați la ușa ta.

– Blair, ia-le armele! îi porunci Searc războinicului din spatele lui. Chiar și ție, Rainey.

Niall nu se împotrivi și le înmână pistolul, sabia și pumnalul de la gheată.

Apoi, bărbatul se uită la el, cercetându-l din priviri, după care își trase calul de hățuri și zise:

– Să mergem!

Drumul spre castel se dovedi anevoios la urcare. Trecură prin păduri și câmpii, urmând cursul râului. În cele din urmă, intrară într-un sat mic și frumos, cu o biserică în mijloc, castelul Dalmigavie ridicându-se la picioarele lui protector.

Între pereții castelului se afla o curte lată, iar Niall aruncă o privire spre grajdul îngust, spre potcovărie, spre berărie și spre alte așezări. Mai zări o grădină împrejmuită și o curte de antrenament. În timp ce descălecă, observă cu coada ochiului o mișcare lângă zidul turnului care se înălța deasupra curții. Era un loc construit pentru apărare, asta dacă ar fi reușit vreo armată să înainteze prin pădurea dinspre Inverness.

Fantoma unui bărbat uscățiv, ale cărui haine atârnavă pe trupul firav pe care îl observase la intrare analizând îndeaproape un armăsar pursânge, se apropie imediat de ei. Searc îl prezentă ca fiind lordul Lachlan Mackintosh. Când îi întâmpină, Niall băgă de seamă că, deși puterile păreau să-l părăsească, ochii lui erau încă senini și pătrunzători.

Traversară împreună curtea, iar Blair se mută imediat în fața lor. Niall zări un bărbat cu păr negru ieșind pe o ușă din castel. După felul în care tresăriră oamenii la vederea lui, Niall nu avu nici o urmă de îndoială că era vorba despre Cinaed Mackintosh, Fiul Scoției.

— Ce părere ai de Dalmigavie? îl întrebă Rainey, mergând în dreptul lui. Cred că ești primul soldat din casa de Hanovra care calcă în castelul ăsta.

— O fortăreață cu adevărat impresionantă, răspunse el scurt.

Niall nu era tocmai încântat de faptul că Searc insistase să-l prezinte drept locotenentul Campbell din Regimentul scoțian regal, ceea ce atrase o privire usturătoare din partea lui Cinaed. Acesta era la fel de înalt ca Niall și mai lat în umeri. Se mișca precum o felină suplă și musculoasă. Părul lui negru semăna cu părul reginei, la fel ochii albaștri. Chipul lui brăzdat trăda un om umblat. Era limpede că Fiul Scoției nu își petrecuse viața relaxându-se la curtea unui castel din străinătate.

Lordul îi conduse în castel. Pe drum, Niall băgă de seamă că Blair îl urma îndeaproape pe Cinaed, fără să-și ia ochii de la cei trei necunoscuți. Nimeni nu se putea apropia de Fiul Scoției.

Odată ajunși în biroul moșierului, ușa se închise în urma lor, iar Searc conduse întâlnirea, în timp ce lordul se așeză pe scaunul lui. Cinaed se retrase într-un colț, la fereastră. Nu părea să fie tocmai interesat de discuțiile lor, dar Niall băgă de seamă că privirea lui alertă nu scăpa nimic.

Owen Woelk, în calitate de ambasador al reginei, își începu discursul pe care îl avea pregătit, dar nici nu apucă bine să vorbească când dintr-odată ușa se deschise brusc.

Niall își îndreptă privirea spre ușă, ca toți ceilalți bărbați, iar când o văzu, simți cum i se taie respirația. Maisie. Ce căuta ea acolo? O lăsase în Edinburgh, doar ca să o găsească în nordul Scoției. Iar în spatele ei o văzu pe sora ei. Doctorul.

Niall se ridică de pe scaun, cu inima în gât. Ar fi dat orice să o mângâie, să se convingă că era aievea. Păși ca un vârtej, ca o zeiță războinică, părul ei auriu alunecându-i pe umeri, și îl privi cu lacrimi în ochi.

Ar fi vrut să fugă spre ea, să o ia în brațe, după care fu paralizat de un gând alarmant când își aminti ce îi spusese în acea ultimă noapte pe care o petrecuseră împreună. Nu avea nici cea mai mică îndoială că și ea își amintea fiecare cuvânt.

Se uită lung la ea, neputând să schițeze nici un gest. Îi era imposibil. Făcuse o promisiune, avea o sarcină de dus la bun sfârșit.

Cu toate privirile îndreptate asupra ei, tensiunea era palpabilă.

– Nu poți să faci una ca asta! Nu o să te las, spuse ea, forțându-se să vorbească. Știu de ce ești aici. Cinaed Mackintosh este soțul surorii mele, Isabella. Nu pot să te las să faci asta. Nu pot să te las să-l omori!

Toți cei din cameră înlemniră preț de o clipă, dar Niall avea ochi doar pentru ea. Pentru Maisie a lui. Pentru femeia pe care o iubea. Și își dădu seama cât de vulnerabilă era acum, când se aflase legătura cu el.

O clipă mai târziu, Blair și Searc se năpustiră asupra lui, dar lui Niall nu-i păsa. Era concentrat asupra lui Maisie. Războinicii îl loviră și abia atunci se împiedică.

O auzi pe Maisie scoțând un țipăt, după care Niall fu tras cu forța de lângă Cinaed.

– Nu! Nu-i faceți rău! strigă ea îndurerată.

Voia cu disperare să ajungă la ea.

– Maisie!

Nu ar fi trebuit să vadă asta. Nu voia ca Maisie să sufere văzând ce aveau să-i facă oamenii aceia.

Brațul lui Blair îl lovi ca un ciocan, iar preț de o clipă, Niall paraliză. Nu avea de gând să se lupte cu ei sau să încerce să li se împotrivească. Scoțianul îl prinse de haină, iar Niall ridică mâinile în aer în timp ce bărbatul continuă să-l împingă spre perete. Chiar în spatele lui Blair era Searc, care ridică pistolul spre el.

– Niall! strigă Maisie din nou.

Era roșie la față și speriată și încerca cu disperare să ajungă la el, dar ei o țineau în loc. Nu fusese în planul lui să o găsească pe Maisie aici.

Isabella o trase înapoi spre ușă, iar Niall se dădu câțiva pași în spate, până ce se lovi de perete. Apoi Blair își înfipse brațul în gâtul lui, ținându-l la zid.

– Nu de față cu Maisie, mârâi el, printre dinți. Du-o de aici! Crede-mă, nu vreau să vă fac nici un rău!

O clipă mai târziu, Isabella reuși să o scoată pe Maisie din încăpere și închise ușa în urma lor.

Searc îi făcu semn lui Blair.

– Scoate-l afară și bagă-l în carceră! Mai întâi de toate, o să stăm puțin de vorbă cu ăștia doi, zise el, întorcându-și privirea spre tovarășii de călătorie ai lui Niall.

În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului viconte de Sidmouth

Sir,

Scuzele mele dacă am părut neafectat de temerile adânci și justificate pe care vi le-ați exprimat cu privire la poziția și onoarea dumneavoastră. Sir, vă garantez că, pentru mine, interesele dumneavoastră sunt mai importante decât propriile interese. Știm cu toții despre protestele tot mai dese în rândul populației, iar Ministerul de Interne a luat toate măsurile necesare ca să îndrepte situația. Vă împărtășim neliniștea cu privire la problema Fiului Scoției și am luat toate măsurile necesare ca să rezolvăm problema.

Sir Rupert Burney a fost trimis la Inverness ca să se ocupe personal. Vă asigur că o să facem orice pentru ca întâlnirea aceea să nu aibă loc, iar amenințarea rebeliunii o să fie înlăturată cu orice preț.

Făgăduiesc să vă țin la curent cu desfășurarea evenimentelor fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 22

Niall nu încercă să le țină piept, ci acceptă loviturile lor. Pe ea aproape că o ucisese expresia de pe chipul lui care spunea că se simțea trădat.

– Nu! Nu-i faceți rău! strigă și încercă să ajungă la el, dar cineva o prinse de la spate și o ținu în loc.

– Maisie! strigă el, primind un nou pumn în față.

Mintea ei fu invadată de temeri și de îndoieli. Poate că acționase fără să se gândească înainte. Poate că presupusese ceva greșit.

Dar era prea târziu acum. Ar fi trebuit să aștepte. Să îl roage să-i explice situația. Răul era făcut.

– Niall! suspină ea, înainte să fie scoasă din cameră. Nu, te rog! Lasă-mă să vorbesc cu el, te rog!

Ce făcuse? Nu era nici o îndoială că cei din clanul Mackintosh aveau să-i facă rău. Poate chiar aveau să-l omoare. Nu-i dăduseră nici măcar o șansă să explice care era situația.

Maisie văzuse cu ochii ei cum se apărau unii pe alții. În locul acela de nepătruns, ei erau stăpânii. În părțile acelea, violența era un mod de viață, iar Maisie știa de ce erau în stare. Când se ascunseseră cu Morrigan în Inverness, în așteptarea lui John Gordon și a Isabellei, câțiva călăreți din clanul Mackintosh veniseră la ușa lor să le ia pe sus. Bărbații se dovediseră de neînduplecat, așa că nu avusese încotro decât să ia drumul munților, spre Dalmigavie. De atunci, ea și Morrigan, alături de Isabella și de Cinaed, fuseseră protejați cu grijă și atenție. Acesta era felul lor de a fi.

Doar că acum Niall era dușmanul lor. Cum putuse să-i facă una ca asta?

– Lasă-mă! Trebuie să mă întorc, cred că am făcut o greșală.

Isabella o apucă și o trase în întunericul capelei de lângă biroul lordului. Ușa masivă din lemn de stejar se închise cu zgomot, iar Maisie simți vibrația până în oase.

– E un om bun. Un bărbat nobil. Ei nu-l cunosc cu adevărat. Dumnezeu, am făcut o greșeală! Continui să le fac rău oamenilor pe care îi iubesc. Ar fi trebuit să le explic! Ea era cea care îi făcuse rău Fionei. Ea era de vină pentru tot ce i se întâmplase prietenei sale. Iar acum îi făcuse rău și lui Niall. O luase gura pe dinainte. Nu avea nici cea mai mică idee ce se întâmplase cu el de când se văzuseră ultima oară. Eram atât de îngrijorată, iar acum... Dă-mi drumul! Ar fi trebuit să spun mai multe. Ar fi trebuit să spun mult mai multe în apărarea lui!

Maisie încercă să deschidă ușa, dar Isabella o lipi cu spatele de ușă, ca să o oprească.

– Te rog, Isabella, lasă-mă să plec!

– Nu acum. Nu încă.

Maisie se întoarse cu fața spre sora ei, cu ochii în lacrimi. Încercă să-și șteargă lacrimile de pe obraji. În zadar.

– Atunci du-te tu la ei. Spune-le să nu-i facă rău, te rog! Pot să le explic totul.

– Explică-mi mie!

Isabella încercă să o ia de lângă ușă, dar Maisie nu se lăsă, încercând să audă vocile.

– Nu o să mi-o iert niciodată... Te rog! Îl iubesc. Dacă o să-l omoare?

– Ai dat buzna acolo fără să te gândești la tine însăși. Fără să te gândești la sentimentele tale față de bărbatul acela. Ai făcut-o pentru mine, pentru Cinaed, pentru viitorul Scoției, îi spuse Isabella, apucând-o de talie, după care o trase pe bancă. Cinaed nu e nechibzuit. Nu o să lase să se verse sânge fără un motiv bun.

„Să se verse sânge! Dumnezeu!”

Ea era de vină că Fiona fusese arestată. Ea era cea care distrusese viața unei femei decente și a fiicelor ei. Iar acum îi făcuse același lucru lui Niall. Se prăbuși pe bancă și își îngropă chipul în palme. Trupul ei se cutremură sub greutatea greșelilor pe care le făcuse cu atâtea luni în urmă. Și acum.

Sora ei se așeză în genunchi în fața ei, după care îi luă mâinile și îi descoperi chipul.

– Spune-mi ce se petrece ca să pot să merg acolo și să văd ce e de făcut!

Maisie încercă să vorbească, dar nu-i ieși nimic pe gură. Clătină ușor din cap și își șterse lacrimile. Sora ei îi oferă o batistă și se așeză pe bancă, lângă ea, mângâind-o pe spate.

– Trage aer în piept. N-o să se întâmple nimic. Nu o să moară din câteva lovituri. Locotenentul Campbell nu o să pățească nimic dacă stăm puțin de vorbă.

Maisie făcu ochii mari și se întoarse spre sora ei.

– Îți aduci aminte de el?

– Desigur. E fratele prietenei tale, Fiona. Îmi amintesc când a venit acasă, pe Infirmary Street, ca să-ți înapoieze săculețul. Archibald a fost supărat zile întregi după aceea.

Maisie zări o fărâmbă de speranță. Ea era un simplu oaspete la castelul Dalmigavie. Nu avea cum să remedieze răul pe care îl făcuse deja. Sora ei, în schimb, avea cum să o ajute, căci era soția lui Cinaed.

Se gândi la toate încercările prin care trecuse Isabella, de cât curaj dăduse dovadă după ce trecuse de șocul atacului din Edinburgh.

În ultimele trei luni, totul se schimbase. Pe când erau în ascunzătoarea din Edinburgh, aflaseră că autoritățile oferiseră o recompensă pe capul Isabellei. După care John Gordon le ajutase să fugă din oraș, la cererea lui Sir Walter Scott. Planul fusese să ajungă în Inverness și apoi în străinătate, la bordul unei corăbii cu plecare din portul Halifax.

Odată sosiți în Inverness, drumurile lor se despărțiseră, urmând să aștepte confirmarea plecării. Dar de la bun început veniseră după ele oamenii lui Mackintosh. Așa că așteptarea aceea de trei zile se prelungise cu o lună și abia atunci se reuniseră cu Isabella la Dalmigavie.

Doar că Isabella nu venise singură. Și nu mai părea să fie aceeași soră pe care Maisie o lăsase în Inverness. Această nouă Isabella era un spirit liber, ca în vremurile de odinioară, dinainte ca munca grea și responsabilitățile vieții să o îmbătrânească. Semnele acelea de stres dispăruseră. Era o femeie fericită. Arăta mai tânără. Și se îndrăgostise de Cinaed Mackintosh, un bărbat căruia îi salvase viața după ce corabia lui naufragiase nu departe de Inverness. Aflaseră apoi că și el o salvase pe Isabella din ghearele dragonilor britanici care porniseră în căutarea lor în Edinburgh.

Povestea lor de dragoste era specială. Isabella și Cinaed ajunseseră deja căsătoriți la castelul Dalmigavie, urmând că organizeze o mare sărbătoare la finalul lunii, o sărbătoare pentru clanul Mackintosh.

Maisie se concentrează pe momentul acela. Erau învăluite de mireseme vechi de secole, iar lumina se prelingea prin vitraliile altarului. Erau atât de multe lucruri despre care sora ei nu știa nimic! Maisie nu știa de unde să înceapă.

– Da, îl iubesc. Cred că și el mă iubește, spuse ea, încercând să-și țină emoțiile în frâu și să vorbească clar. Înainte să ne despărțim, cu câteva luni în urmă, Niall m-a cerut în căsătorie, iar eu am acceptat.

Sora ei se schimbă la față.

– Nu știam. De ce nu mi-ai spus?

Venise momentul să-i mărturisească totul, doar că timpul era prețios. Maisie se ridică în picioare și își puse mâinile în talie, încercând să stăpânească durerea și supărarea care îi măcinau trupul. Era important ca Isabella să afle toate aceste lucruri. Toate faptele ei. Implicarea ei. Politicile ei. Minciunile pe care i le spusese.

Vorbind cât putu de repede, îi povesti despre Societatea pentru Reformă Feministă și despre activismul ei. Își găsi apoi cuvintele ca să-i spună despre arestarea Fionei. Despre eforturile lui Archibald de a culege informații. Despre ajutorul lui Morrigan.

Dar se opri când brusc Isabella se ridică în picioare.

– Sunt sau nu sunt sora ta?

– Da, sigur că ești sora mea!

– Și atunci de ce e prima oară când aud toate aceste lucruri?

Maisie simți uluirea și durerea din glasul ei. Când îi povestise totul lui Archibald, îl văzuse surprins, dar nu rănit. În schimb, Isabella era vizibil rănită de minciunile ei.

– Tocmai mi-ai spus că Archibald știa. Că Morrigan știe. Dar în mine nu ai avut suficientă încredere ca să-mi povestești.

– Nu e adevărat, îi explică Maisie. Știu ce greutăți aveai pe umeri. Știu cât erai de ocupată. Și că îți făceai atâtea griji pentru activitățile lui Archibald! Nu am vrut să-ți dau și eu bătăi de cap, nu am vrut să-ți faci griji din cauza mea.

– Sunt sora ta, repetă ea.

– O soră pe care o iubesc.

Isabella luă capela la pas.

- Dintotdeauna mi-am făcut griji pentru tine. M-am temut că ar putea profita cineva de tine. Mi-am făcut griji că ești prea tăcută, prea vulnerabilă, neajutorată și timidă.

- Chiar am fost tăcută, zise ea, iar când Isabella o privi încruntată, se corectă: Acasă am fost tăcută.

Isabella se puse în fața ei și o întrebă:

- De ce? Și nu care cumva să mă folosești drept scuză! Erai la fel și când locuiam în Wurzburg. Nu ai devenit persoana asta peste noapte. Te-ai prefăcut că ești altcineva.

Maisie sperase să nu poarte niciodată această discuție cu sora ei. Anumite lucruri trebuiau să rămână îngropate, cu tot cu durerea pe care o ascundeau. În același timp, era cu gândul la Niall. Nu voia să piardă timpul, dar văzând-o pe Isabella atât de agitată, își dădu seama că nu avea de gând să o ajute până ce nu terminau conversația aceea.

- Tu l-ai iubit pe tata, zise Maisie. L-ai respectat.

- Desigur.

- Iar el a simțit la fel pentru tine.

O văzu pe Isabella schimbându-se la față și își dădu seama ce urma să spună.

- Tata ne-a iubit pe amândouă la fel de mult.

- Nu, te rog! Nu-i căuta scuze și nu încerca să-i iei apărarea. Relația dintre mine și tata nu a fost niciodată bazată pe iubire sau respect.

- Maisie, erai un copil când a murit!

- Aveam 14 ani. Eram practic femeie, spuse Maisie, auzindu-și propriul ton răspicat, dar refuză să îl ascundă. Tata a avut două fiice. Și poate că ne-a iubit pe amândouă. Dar, în timp ce tu erai o stea strălucitoare, eu nici măcar nu am ajuns vreodată pe bolta cerească. Voi împărtășați aceleași interese și pasiuni. Ai moștenit măiestria lui. Eu am fost o amintire drăguță a mamei mele. Într-un fel, nu am fost niciodată mai mult decât o podoabă de porțelan.

- Maisie, șopti Isabella, luând-o în brațe.

- Spun adevărul, o știi prea bine, zise ea, agățându-se de sora ei. Viețile mele separate au fost o metodă de supraviețuire.

Isabella nu mai spuse nimic, ci o strânse în brațe.

- Îmi pare atât de rău, draga mea!

- Nu ai de ce să-ți ceri scuze. Te-am iubit mereu.

Maisie nu mai avea lacrimi de vărsat pentru un trecut de mult uitat. Gândurile ei erau cu Niall și la faptul că pătimea sub mâinile clanului Mackintosh.

Se dezlipi de sora ei și zise:

- Ajută-l, te rog! Ajută-mă să-mi răscumpăr greșeala.

- De ce ai lansat acele acuzații în biroul lordului? Au fost niște acuzații serioase.

- Pentru că, după ce a fost arestată Fiona, nici eu, nici Niall, nici Archibald sau altcineva nu am reușit să aflăm unde a fost dusă de autorități. Pur și simplu a dispărut, spuse ea, măcinată de sentimente amare, căci odată cu vorbele acestea își dădu seama că nu avea de unde să știe dacă acuzațiile ei erau sau nu corecte. Nu suporta gândul să-l știe rănit, dar nici nu putea fi sigură că nu procedase corect demascându-l. La ceva timp, Niall a fost abordat de cineva și i s-a propus un târg. A primit o misiune din partea guvernului în schimbul libertății surorii sale.

- Cine l-a abordat?

- Nu mi-a spus niciodată numele persoanei.

- Și despre ce misiune era vorba?

Cuvintele acelea amenințau să o sufoc.

- Nu știu exact. Tot ce știu e că... dădu ea să spună, dar nu își găsi cuvintele.

- Ce anume? insistă Isabella. Ce ți-a spus?

- Că trebuie să omoare pe cineva.

- Pe cine?

Maisie clătină din cap.

- Tot ce mi-a spus e că nu se mai întoarce. Și că mă eliberează de promisiunile pe care ni le-am făcut. M-a rugat să-l dau uitării.

Începu din nou să plângă. Inima îi era zdrobită în mii de bucățele, iar trupul i se cutremură sub greutatea acelor cuvinte.

- După care a apărut aici, zise Isabella.

- Dar au trecut cinci luni de atunci, spuse Maisie. Cinci luni! Cine știe câte lucruri s-au schimbat de atunci. Poate că Fiona e deja în libertate. Poate că altceva l-a adus aici. Poate că...

Cineva bătu la ușa capelei, iar Maisie fu redusă la tăcere, după care se grăbi să o deschidă. Îl găsi pe Cinaed de partea cealaltă a ușii.

- Unde e? îl întreabă ea. Ce i-ați făcut?

- E în celulă. Am...

— Pot să-l văd? îl imploră ea. Te rog! Pot să merg să stau de vorbă cu el?

— În urmă cu câteva minute l-ai acuzat că a venit aici ca să mă omoare, îi aminti Cinaed.

— Mie n-o să-mi facă nici un rău. Niciodată. Mă iubește. Urma să ne căsătorim. Te rog!

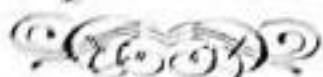
Maisie observă că privirea lui Cinaed se mută în spatele ei, spre Isabella. Din ziua în care veniseră cu toții la castelul Dalmigavie, cei doi soți păreau să fie veșnic împreună. Cinaed nu se ferea să-și arate afecțiunea în public, iar Maisie îl aprecia pentru faptul că era protector cu sora ei. Isabella era o străină în sânul clanului Mackintosh, dar Cinaed le explicase cât se poate de clar că el era al ei, iar ea era al lui. Iar încrederea pe care și-o purtau unul celuilalt era profundă.

— Te rog, repetă Maisie, întorcându-și privirea spre sora ei. Lasă-mă să stau de vorbă cu el!

Isabella încuviință către soțul ei.

— Vino cu mine!

Capitolul 23

Degetele lui Maisie alunecară pe zidul rece de piatră, în timp ce îl urmă pe Cinaed pe treptele circulare și întunecate. Cu fiecare pas, își spuse să rămână puternică și să nu se gândească la ororile pătimate de inamicii clanului Mackintosh în celulele acelea. Nu voia să mai verse nici o lacrimă. Nu putea să zacă în durere. Vizita aceea era un dar, o dovadă de încredere din partea lui Cinaed și nu avea de gând să o irosească. Voia să-l întâmpine pe Niall cu mintea clară.

La capătul treptelor dădură peste un scoțian înalt și voinic, care păzea câteva uși de-a lungul unui coridor îngust.

– Ești sigură? o întreabă Cinaed.

– Niall mai degrabă și-ar lua viața decât să-mi facă vreun rău, șopti ea. Sunt sigură.

Cinaed ezită preț de o clipă, aruncând o privire spre șirul de uși.

– Urma să ne căsătorim. Mă iubește, spuse ea, apucându-l de braț, de teamă că avea să se răzgândească. Cinaed nu participase la discuția dintre ea și sora ei. Nu fusese martor la explicațiile ei. Nu i-am oferit ocazia de a explica situația, de a se apăra. Dragostea pentru sora mea mi-a umbrat judecata. Cred că m-am grăbit să-l acuz. Și cred că... am făcut-o pe nedrept.

Cinaed o privi încruntat, deloc convins.

– Te rog, Cinaed!

În cele din urmă, el îi făcu semn paznicului să deschidă ușa.

– Doar câteva minute. Și să știi că o să te aștept aici.

Regretând tot ce îi făcuse lui Niall, păși în spațiul acela mic, rece și umed cu pași mărunți. Nu știa cât era de rănit. Singura sursă de lumină și de aer era o fereastră acoperită sus pe perete. După zgârieturile de pe pereți, Maisie își dădu seama că celula aceea fusese folosită în nenumărate rânduri de-a lungul anilor, găzduind mulți dintre inamicii clanului. Într-un colț zăcea o saltea din paie,

murdară, iar Maisie avu nevoie de câteva minute bune ca să-l zărească în întuneric pe Niall sprijinit de perete.

El nu făcu nici o mișcare când auzi ușa.

– Niall?

Rămase nemișcat.

Dar Maisie nu se opri. Făcu un pas spre el, micșorând distanța dintre ei. Niall era iubitul ei, viața ei. Chipul îi era ascuns în întuneric, dar Maisie îi simți privirea îndreptată asupra ei.

Se uită lung la el. Trebuia să se asigure că nu îi făcuseră nici un rău. Întinse mâna ca să-i atingă chipul, părându-i-se că vede o vânătaie. Dar el o opri.

– Oh, Niall! suspină ea.

– Nu ar fi trebuit să vii.

– Mi-am făcut griji pentru tine, zise ea. Ar fi vrut să-i ceară scuze, să-i explice de ce îl acuzase în biroul acela. Doar că încă era măcinată de îndoieli. Niall, ce cauți aici?

El își feri privirea.

– Ai venit să-l omori pe Cinaed?

– Pleacă, Maisie, spuse el pe un ton dur și furios. Era pentru prima oară când îi vorbea astfel după discuția pe care o avuseseră în trăsură, după incidentul violent din Grassmarket.

– Niall, rosti ea, punându-i mâna pe braț, știind că timpul lor era limitat.

Dar el refuză să-i vorbească. Pentru el, Maisie nu mai exista.

– Te-am acuzat în birou. Ai tot dreptul să fii supărat pe mine. Dar am nevoie să știu, te rog!

– Motivele care m-au adus aici, oricare ar fi acelea, nu au de-a face cu tine, răspunse el, cu o privire arzătoare. Pleacă, Maisie!

Ea simți cum îi tremură bărbia. Lacrimile pe care încercase să le țină în frâu începură din nou să alunece pe obrazii ei. Strânse brațele la piept, încercând să alunge durerea aceea sfâșietoare.

– O să plec. Un singur lucru vreau să știu. Niall, între noi a fost o minciună?

În clipa aceea, el se schimbă la față, înduioșându-se.

– Orice s-ar întâmpla, povestea noastră nu a fost niciodată o minciună.

Maisie îl luă pe nepregătite și se aruncă în brațele lui, căutând consolare. Își lipi chipul de pieptul lui, suspinând cu amărăciune.

Niall o luă în brațe.

– Maisie, ți-am redat libertatea!

– Nu vreau să fiu liberă. Vreau să fiu cu tine, spuse ea, fără să stea pe gânduri. Erau atâtea lucruri pe care voia să i le explice! Avea nevoie de încrederea lui, de adevăr. Când te-am văzut în birou, am crezut... Mi-am amintit ce mi-ai spus despre misiunea ta. Mi-am amintit ce încercau să te oblige să faci. Nu aveai de unde să știi despre atacul de pe Infirmary Street. Archibald e mort, eu și Isabella am fost obligate să fugim. Cinaed... Am fost salvate de clanul Mackintosh. El și Isabella s-au căsătorit. Toată lumea este pe urmele lui Cinaed. Am crezut că și pe tine te-au trimis după el.

– Stai liniștită, îi șopti el, sărutându-i părul și strângându-o la pieptul lui.

Maisie își înălță capul ca să-l sărute și răsuflă ușurată când o sărută și el. Se întorsese la ea. Maisie era din nou acasă.

Rămase în brațele lui, hotărâtă să nu mai plece. Între timp, în mintea ei goneau toate acele întrebări încă rămase fără răspuns.

– Fiona. Au eliberat-o? Ai reușit să o aduci acasă?

Îl simți încordându-se, după care o împinse ușor ca să o poată privi în ochi.

– Nu știu unde e sora mea.

Maisie simți cum i se frânge inima când îl văzu din nou schimbându-se la față.

– Nu am mai primit nici o veste de la ea. A dispărut. Am auzit că așteaptă să fie judecată, dar cred că e o minciună. A dispărut. Poate pentru totdeauna. În toate aceste luni, nu am reușit să o găsesc.

Maisie simți cum i se strânge inima. Și-o aminti din nou pe prietena ei târâtă pe stradă. Și se gândi la Catriona și la Briana, care nu aveau să-și mai vadă niciodată mama.

– Eu sunt de vină. Eu sunt de vină pentru tot!

– Nu e adevărat. Nu te mai învinovăți, zise el, după care o strânse la piept ca să nu mai vorbească.

Maisie simți că inima părea să-i iasă din piept, gata să se sfărâme în mii și mii de bucățele. Orice ar fi spus el, faptele ei duseră la arestarea Fionei, iar gândul acela o bântuia. Ar fi putut să-i oprească. Fără ajutorul ei, Societatea pentru Reformă Feminină nu ar fi existat. Nu s-ar fi organizat întâlnirile de miercuri seară. Drumul pierzaniei prietenei sale era pavat cu nesăbuiința ei.

Auzi pași de partea cealaltă a ușii. Niall își coborî brațele pe lângă corp. Și el auzise pașii. Cinaed o avertizase că avea să o lase doar câteva clipe să stea de vorbă cu el.

- De ce ai venit la Dalmigavie?

Avea nevoie să știe.

- Am fost trimis.

- De cine?

Niall arată spre ușă și îi făcu semn că erau ascultați.

- Ar trebui să-i întrebi pe sora ta și pe proaspătul ei soț. Știu prea bine.

Toți cei din castel rămăseseră în așteptarea mesagerilor de la graniță, doar că nimeni nu știa de ce urmau să vină.

Maisie auzi zăvorul deschizându-se.

Se uită lung la Niall, dar nu reuși să citească nimic pe chipul lui. De îndată ce ușa celulei se deschise larg, se dezlipiră unul de celălalt. Paznicul fioros rămase în pragul ușii.

Se forță să pășească spre ușă, fără să-și ia ochii de la el.

Odată ajunsă de partea cealaltă, ușa se închise, paznicul ferecă zăvorul, iar Maisie simți cum un pumnal invizibil îi tăie inima în două.

Îl zări pe Cinaed în capătul scărilor și porni grăbită spre el.

- Niall zice că știi de ce e aici. Poți să-i dai drumul? Sau să-l lași măcar pe Searc ori pe ai lor să stea de vorbă cu el? Te rog, nu crede ce am spus mai devreme!

Cinaed clătină din cap.

- Trebuie să așteptăm până mâine.

- De ce?

- Pentru că în clipa de față Searc îi interoghează pe ceilalți doi indivizi care au venit până aici alături de Campbell. Mâine o să aibă și el ocazia să ne ofere o explicație.

Capitolul 24

Se trezi înconjurat de chipuri din trecut, dar Niall se forță să le alunge în ceață.

Pornise în căutarea lui Maisie și nu reușea să o găsească. I se spusese că avea să o găsească acolo, dar nu putea să o vadă. Înaintă pe stradă prin orașul cu clădiri care se ridicau ca niște umbre uriașe din toate părțile. Prin întunericul de nepătruns, undeva în dreapta, răsună un râs răgușit. Se feri, dar o clipă mai târziu un câine se năpusti asupra lui, arătându-și colții și încercând să-l muște, după care dădu bir cu fugiții.

În spatele lui, auzi tocurile ei răsunând pe dalele de piatră. Sări ca ars când o trăsură trecu în grabă pe lângă el, vizitiul biciuind furios caii. Niall le zări cu coada ochiului pe sora și pe nepoatele lui pe geam, palide și îngrozite.

– Fiona!

Trăsura trecu pe lângă el, iar într-o clipită se făcu nevăzută.

– Ajută-mă!

Niall se întoarse, auzind vocea lui Maisie lângă el. Întinse mâna spre femeia din fața lui și îi atinse umărul, dar, înainte să apuce să îi vadă chipul, ea se risipi ca un nor în bătaia vântului. Un cuplu bine îmbrăcat trecu în grabă pe lângă el, mișcându-se pe marginile umbrelor și ferindu-și privirea. Îl cuprinse panica și simți fiori reci pe șira spinării.

– Niall, ajută-mă!

Se întoarse din nou cu fața spre ea și o văzu în capătul unei alei, sprijinită de intrarea arcuită din piatră.

Niall o strigă, dar simți un nod în gât și reuși doar să îngâne ceva.

– Vin.

Maisie îi făcu semn să vină, cu chipul tras și palid și cu mâinile întinse spre el.

El își târi picioarele, încercând din greu să-și tragă răsuflarea.

Apoi ea făcu un pas în spate și dispăru în întuneric. Niall încercă să o ia la fugă, dar se împiedică și căzu la pământ. Încercând să se ridice, își dădu seama că avea lanțuri la picioare, lanțuri groase și grele. Începu să se târască pe dalele de piatră reci și umede de pe stradă. În cele din urmă, ajunse pe alee și se târi prin intrarea sub formă de cupolă.

Strigătele ei desperate răsunau între zidurile acelea, doar că se auzeau din ce în ce mai slab, ca un ecou pe punctul de a pieri.

– Vin.

Niall deschise ochii și văzu tavanul întunecat. Nu mai era pe alee. Locul acela dispăruse. Se afla într-o celulă. Auzi un zgomot îndepărtat, aproape imposibil de detectat.

Zilele de vară erau nesfârșite acolo, în nordul țării. Zări o fâșie de lumină prin fereastra aceea mică. Oboseala acută pe care o ignorase în ultimele săptămâni îl doborâse în cele din urmă, întunecându-i mintea. Dormise, doar că nu avea cum să-și dea seama cât timp trecuse de atunci. Nu știa dacă era zi sau noapte. Somnul acela agitat îl făcuse să viseze. Un vis îngrozitor, înspăimântător. Maisie fusese și ea acolo, doar că nu putuse să o găsească. Ea avea nevoie de el, dar nu reușise să ajungă la ea.

Auzi zgomotul pașilor și se ridică, privind spre ușă. La început, își spuse că încă visa. Ușa era întredeschisă.

Sări în picioare și pași prin celulă. Aruncă o privire prin deschizătura aceea îngustă. Lumina unei lumânări din nișa de la capătul scării arunca umbre sălbatice pe pereți. Un războinic Mackintosh fusese lăsat acolo de pază. După ce plecase Maisie, Niall îl văzuse la capătul scărilor, înfășurat într-o pătură.

Acum zăcea ghemuit pe jos, într-o tăcere de moarte.

Niall deschise ușor ușa. Scoțianul nu se mișcă. În cele din urmă, mintea lui începu să se limpezească după coșmarul acela și să-și dea seama că era ceva în neregulă. Era o capcană. O ambuscadă. Dacă avea să dea peste cineva pe scările acelea, putea să moară înjunghiat fără să apuce să mai spună ceva.

Rămase cu urechile ciulite, încercând să audă ceva venind de sus, după care se îndreptă spre scoțian. Era în viață, dar la cap avea un cucui de mărimea unui ou de găscă.

Zări ceva în dreapta celulei. În lumina lumânării, văzu un pumnal. Cineva îi deschisese ușa și îi lăsase o armă.

Maisie era singura prietenă pe care o avea în castelul acela. Doar că ea nu ar fi avut cum să-l răpună pe paznicul acela. O văzuse năpustindu-se cu steagul spre dragonii din Grassmarket, folosindu-l ca pe o suliță, dar asta nu era opera ei. În ciuda discuției lor din ziua precedentă, adevărul se pierduse în ceața aceea groasă care îi înconjura. Era multe lucruri pe care nu i le se spusese, iar ceva îi zicea că Maisie știa asta.

Doar că cineva îl atacase pe bărbatul acela și îi deschisese ușa celulei. Cineva care își dorea ca, odată ajuns la Dalmigavie, să-l vadă ducându-și misiunea la bun sfârșit.

Ascunse pumnalul în mânecă și începu să urce treptele de piatră.

Odată ajuns la capătul treptelor, aruncă o privire în jur, după care se strecură ca o fantomă pe coridoarele castelului. Ajunse la o fereastră mică și aruncă o privire afară din castel. Era dimineața devreme. Auzi mugetul vacilor venind dinspre șură, de partea cealaltă a curții, iar oamenii abia își începeau ziua. Înaintă cu grijă și fără să se lase văzut spre biroul lordului.

Trebuia să-l găsească pe Cinaed.

Niall văzuse un câmp de antrenament în spatele clădirilor. Dacă Fiul Scoției avea de gând să își conducă oamenii împotriva armatei britanice, asta însemna că își antrena războinicii. Doar că nu avea cum să se lase văzut, fiindcă risca să fie identificat imediat.

În apropiere de intrarea principală, găsi un colț întunecat format de un șir de scări spre nivelurile superioare. Se ascunse în umbre. Era singura lui șansă.

Doi servitori de la bucătărie intrară pe ușă, cărând după ei un butoi de bere pe coridorul lat, certându-se din pricina unui pariu. Se făcură apoi nevăzuți în întuneric, lăsându-l singur.

Lui Niall îi fugi mintea la Maisie. Soarta le juca feste. Nu își imaginase niciodată că ar fi putut să o găsească în Dalmigavie.

De la ultima lor întâlnire, nu se mai întorsese în Edinburgh. Informatorii lui Lord Sidmouth reușiseră să își înfigă sabia în sufletul mișcării de reformă. Fiecare oraș era măcinat de abuzuri și de arestări. Niall nu avusese nici cea mai mică idee că locuința lor fusese atacată sau că Archibald Drummond era mort.

Ar fi dat orice să poată sta de vorbă cu Maisie, să îi pună întrebări. Să afle prin ce trecuseră și cum ajunseseră acolo. Ar fi vrut să oprească lumea în loc și să-i adulmece mireasma părului. Să o țină din nou în brațe. Ar fi dat orice să plece în lume cu ea fără să privească înapoi.

Simți un val de durere când își dădu seama că asta nu avea să se întâmple niciodată.

Fortându-se să se concentreze pe ce avea de făcut, își scoase pumnalul din mânecă și rămase la pândă.

La scurt timp, auzi pașii a doi bărbați pe scări. O clipă mai târziu, bărbatul Mackintosh pe nume Blair păși pe coridor. Cinaed apără imediat după el, dându-i instrucțiuni privind planul zilei.

Cu toate acestea, chiar înainte ca Niall să apuce să facă vreo mișcare, Fiul Scoției se opri pe loc, alertat ca un câine de pază. Doar că nu avu timp să reacționeze, căci într-o clipită Niall se năpusti asupra lui, cu cuțitul la gâtul scoțianului.

Blair se întoarse spre ei, cu cuțitul lui lung de vânătoare strălucind în lumina dimineții.

– Nu te apropia! strigă Niall, iar războinicul se opri.

Apoi Cinaed îi făcu semn să aștepte.

– Ce vrei? mormăi el. Dacă vrei să mă omori, dă-i bice! După aceea poți să fii sigur că Blair o să te tragă în țeapă.

– Ei bine, tocmai asta e problema, răspunse Niall pe un ton rece. Nu am de gând să te omor, în ciuda a tot ce ai auzit despre mine.

– Ce motive aș avea să te cred?

– Crede-mă, dacă aș fi avut de gând să o fac, ai fi fost deja mort. Înainte ca Cinaed să apuce să spună ceva, Niall își coborî pumnalul de la gâtul lui și îi dădu drumul. Doar că am nevoie să stau de vorbă cu tine. Chiar acum.

În timp ce Cinaed îi întoarse spatele și făcu un pas în spate, Niall îi văzu privirea îndreptată spre trepte. Aruncă și el o privire în direcția aceea și o văzu pe Isabella, care îi urmărea în tăcere.

Capitolul 25

Maisie se îmbracă în liniște în lumina dimineții. Morrigan încă dormea, cu toate că avea să se trezească curând.

Ea abia dacă închisese un ochi toată noaptea. Nici nu era de mirare după ce-l lăsase pe Niall în celulă și după discuția avută după aceea cu Isabella.

Maisie auzise zvonuri în legătură cu Cinaed încă de când puseră piciorul în Dalmigavie. Băgase de seamă că oamenii din clanul Mackintosh se purtau diferit față de el. I se spunea Fiul Scoției, de parcă ăsta i-ar fi fost numele. Sau titlul. Iar după felul în care se purtau cu el Searc și lordul, era limpede că aveau planuri mărețe pentru el. Maisie își spusese că acesta trebuia să fie, în parte, motivul pentru care, în ciuda faptului că erau deja căsătoriți, Isabella și Cinaed aveau în plan să organizeze o nouă petrecere de nuntă la finalul lunii la care aveau să ia parte liderii mai multor clanuri din toată zona de nord a Scoției.

Abia cu o seară în urmă aflate adevărata semnificație a numelui său și motivul pentru care își făceau griji pentru siguranța lui.

De îndată ce părăsise celula, Maisie urcase să stea de vorbă cu sora ei, înarmată cu întrebări despre sosirea lui Niall în zonă. Abia atunci Isabella îi mărturisise că mama lui Cinaed era regina Caroline. Și, de parcă n-ar fi fost îndeajuns de înspăimântător, aflate că tatăl lui era fiul din flori al lui Charles Edward Stuart, iar Niall făcea parte din convoiul trimis de regină ca să aranjeze o întâlnire cu el.

„Bonnie Prince Charlie. Fiul Scoției.”

Totul începea să se lege. Teritoriile din nordul țării erau deja o zonă periculoasă din pricina legilor nedrepte, a ocupației militare britanice, a violențelor și a actelor de represiune împotriva limbii și culturii lor specifice. Un lider charismatic și cu pretenție la tron ar fi putut lesne să aprindă scânteia care să arunce în flăcări Scoția. Regele

George, care nu era deloc popular în rândul supușilor în calitate de prinț regent, acum mai mult ca niciodată risca să fie alungat de pe tron. O întreagă dinastie risca să cadă la pământ.

Iar clanul Mackintosh nu avea de gând să lase pe nimeni să se atingă de Cinaed.

Maisie se grăbi să-i povestească surorii sale tot ce aflase de la Niall despre Fiona, că nu știa unde se afla.

— Searc și lordul au aflat deja. Rainey și Woelk știu despre necazurile locotenentului Campbell cu sora lui, iar el nu s-a sfiit să le povestească, îi explică Isabella. Woelk le-a spus că Fiona a fost arestată pentru că a împărțit afișe în rândul femeilor despre Legea celor Șase Acte. Au spus că, din câte știu ei, urmează să fie trimisă la judecată.

Maisie cugetă asupra propriilor îndoieli.

— Carevasăzică, tovarășii lui erau la curent cu tot ce s-a întâmplat și tot au avut încredere în el să plece împreună spre nord. Asta înseamnă că și regina trebuie să știe. Înseamnă că nu a încercat să le ascundă nimic, spuse Maisie atât pentru liniștea ei, cât și pentru a surorii sale.

— Rainey le-a spus că nu a aflat toate aceste lucruri din gura locotenentului, ci din surse proprii.

— Niall a petrecut săptămâni întregi întrebând pe toată lumea dacă știe ceva despre locul unde a fost dusă Fiona. Nu a ținut secret, iar astfel de zvonuri se răspândesc repede. Regina și anturajul ei nu l-ar fi lăsat niciodată să se alăture convoiului dacă nu ar fi avut încredere deplină în el, zise Maisie, strângându-și mâinile. Trebuie să-i dea drumul.

— Asta depinde de Searc și de lord.

— Aș putea măcar să stau de vorbă cu ei? Vreau să-mi retrag cuvintele. Vreau să-mi retrag acuzațiile!

— Îl cunoști prea bine pe Searc. Nu e genul care să se lase convins. Ar fi mai bine să aștepti până mâine-dimineață.

„Să aștept până mâine-dimineață.”

Fusese o noapte atât de lungă! În cele din urmă, când auzi primele semne ale agitației dimineții la fereastră, Maisie dădu fuga la parter în căutarea lui Searc, a lui Lachlan sau a lui Cinaed. Trebuia să continue să lupte pentru cauza ei și să-l scoată pe Niall din celula aceea.

Aruncă o privire în sala principală, dar nu erau acolo. Tocmai când era pe punctul de a pleca, mătușa lui John Gordon, bătrâna Jean, apărură în spatele ei. Isabella și Cinaed se întâlniseră la coliba lui Jean. Ea fusese cea care îi ajutase să scape din mâinile localnicilor, care ar fi fost gata să-i omoare pe amândoi după naufragiu. Odată ajunși la castel, Isabella le explicase fetelor că Jean făcea parte din familia lor. Pe jumătate paralizată, bătrâna aceea vitează se descurca greu, chiar și când venea vorba de sarcini simple, iar grija pe care i-o purta nepotului său părea să-i afecteze și mai tare starea.

– Nu l-am văzut pe nici unul dintre ei, îi răspunse Jean.

– Cum se mai simte John azi?

– Nenorociții ăia de la fort l-au zdruncinat, dar e un băiat puternic. O să se pună pe picioare, exact cum a spus stăpâna că o să se întâmple. Doar că merge încet. După cum bine știi, are zile mai bune și zile mai rele. Azi nu e o zi prea bună.

După ce fusese arestat, John Gordon fusese dus la Fort George. Cinaed și oamenii lui Mackintosh reușiseră să-l elibereze și să-l aducă acasă, dar nu înainte ca băiatul să îndure chinuri groaznice. În ultimele săptămâni, trupul lui John începuse ușor-ușor să se întrezeze, doar că mintea lui încă era tulburată de coșmarul prin care trecuse.

– O să trec mai târziu pe la el ca să-i citesc, zise Maisie. Știu că și Morrigan avea în plan să treacă pe la el.

– Ce fete bune! spuse bătrâna, luminându-se la față. Sunt sigură că o să se bucure să vă vadă.

John călătorise alături de ele săptămâni întregi, iar familia lui Maisie nu îi putea mulțumi îndeajuns tânărului avocat pentru că le ajutase să fugă din Edinburgh și pentru tot ce pătimise după aceea.

– Uite-o și pe sora ta. S-ar părea că și ea te caută.

Maisie se întoarse spre ea și râsuflă ușurată când o văzu pe Isabella. Îi promise lui Jean că avea să treacă pe la ea mai târziu, după care se grăbi spre sora ei.

– Pot să stau de vorbă cu ei?

– Vino cu mine!

Maisie nu avea de gând să o întrebe din nou și încercă să țină pasul cu Isabella. Dar, în timp ce înaintară împreună pe coridor, zări expresia serioasă de pe chipul surorii sale. Nu știa dacă trebuia

să se simtă ușurată sau speriată. Nu era nici urmă de îndoială că se îndreptau spre biroul lordului.

- S-a întâmplat ceva, nu-i așa? Ceva rău, spuse ea, după care o trase pe Isabella de mânecă. Nu au încredere în el, nu-i așa?

Sora ei se opri și se întoarse cu fața spre ea. Maisie citi afecțiunea din ochii ei, iar Isabella întinse mâna și îi dădu părul după ureche.

- Sper că am procedat corect.

- Ce vrei să spui? Ce ai făcut?

- Știu că-l iubești pe locotenentul Campbell.

- Așa e. Îi iubesc pe Niall.

- Spune-mi ceva: ce ai făcut după ce ai plecat aseară din camera mea?

Maisie o privi nedumerită, întrebându-se de ce îi puneă o astfel de întrebare.

- Am urcat în camera mea, la Morrigan.

- Iar după aceea nu ai mai ieșit din cameră?

- Nu. Doar acum, dimineață, când am coborât în sala principală ca să te caut.

Isabella încuviință și o sărută pe obraz, după care o luă de braț. Porniră din nou la pas. Odată ajunse la biroul lordului, Isabella bătă la ușă. I se spuse să intre, așa că intrară împreună.

Găsiră mai mulți bărbați adunați în birou. Păreau să aștepte ceva. Îl văzu mai întâi pe Blair, sprijinit de peretele de lângă ușă, care le salută cu o mișcare scurtă din cap. Searc umbla de colo-colo, ca un câine legat. Brusc, se opri și se uită lung la ele. Lordul era așezat pe scaunul lui, vizibil istovit, și îi făcu semn lui Blair să închidă ușa.

Maisie se întoarse și îl văzu pe Cinaed. Și pe Niall în dreapta lui. Niall acolo.

Într-o clipită, inima păru să-i iasă din piept de emoție. Era acolo liber. Făcu un pas spre el, dar Isabella o opri.

Nimeni nu pierdu timpul cu salutări sau explicații.

- Tu ai făcut asta? sări Searc spre ea din colțul celălalt al camerei.

Maisie îl privi confuză, neștiind ce să răspundă.

- Ce să fac?

- Tu ai coborât în zorii zilei în celule?

Maisie se făcu roșie la față și aruncă o privire spre Niall, dar el evită să se uite la ea. Oare ar fi trebuit să mintă pentru el?

Ce ar fi putut să spună ca să-l ajute? Nu avea de unde să știe dacă Niall era sau nu în pericol. Așa că hotărî să spună adevărul.

– Nu. Am fost o singură dată în locul acela îngrozitor, alături de Cinaed, ieri după-amiază.

Cinaed o aprobă încurajator, după care i se adresă lui Searc.

– Exact cum ți-am spus. Maisie nu ar fi putut să facă asta. Nu a fost ea.

Maisie se întrebă despre ce vorbeau.

– Doar pentru că asta zice ea, nu...

– Ajunge! i-o tăie Cinaed fără menajamente. O să procedăm după cum am discutat.

Apoi Cinaed îi făcu semn să se apropie, spre nemulțumirea lui Searc, care începu din nou să ia biroul la pas.

Maisie păși nesigură. Nu avea nici cea mai vagă idee ce se petrecea acolo și de ce o luaseră la întrebări. Iar expresia neclintită de pe chipul lui Niall și încăpățânarea lui de a nu se uita la ea nu o ajutau cu nimic. Era evident că era singura din încăperea care nu știa adevărul, oricare ar fi fost acesta. Ajunsă față-n față cu Cinaed, se simți ca un criminal gata să fie judecat.

– Isabella mi-a spus că v-ați logodit în Edinburgh.

Urmă o tăcere inconfortabilă, Maisie așteptând ca Niall să spună ceva. Dar el continuă să-și ferească privirea.

– Așa este, răspunse ea în cele din urmă.

– Și vrei în continuare să te căsătorești cu el?

Înainte de a pleca din oraș, Niall o eliberase de orice promisiune. Iată-i acum aici, atât de departe de viața pe care și-o imaginase fiecare pentru viitorul lor. Din nou tăcerea se prelungi, iar Maisie se temu de răspunsul lui Niall. Dacă nu-și mai dorea să fie cu ea? Mai ales după cele petrecute ieri?

– Da, răspunse ea, cu o voce care chiar ei i se păru îndepărtată.

– Nu e nevoie să faci asta, zise Niall, privind-o pentru prima oară în ochi.

– Asta îmi doresc... dacă vrei și tu să fii cu mine, răspunse ea, fără să-și poată ascunde nota de vulnerabilitate din glas.

Niall tăcu, iar în clipa aceea îngrozitoare Maisie se întrebă dacă nu cumva fusese obligat să facă un târg cu clanul Mackintosh în schimbul libertății sale. Făcea parte din târg. El rămase locului, iar privirea lui enigmatică o paraliză.

Apoi o luă de mână și așteptă până ce se uită în ochii lui albaștri ca să spună:

- Ar fi o onoare pentru mine să fiu soțul tău.

În clipa aceea, Maisie râsuflă ușurată. Niall îi luă mână și i-o sărută, iar ea abia se abținu să nu izbucnească în lacrimi. Ar fi vrut să se aruncă în brațele lui și să se cuibărească la pieptul lui, cum făcuse cu o seară în urmă, doar că erau prea multe priviri îndreptate asupra lor.

- Căsătoria voastră îl face pe Campbell cumnatul meu. Parte din familia mea, spuse Cinaed pe un ton serios. Avem nevoie de el. De priceperea lui. De cunoștințele lui despre regimentele britanice, despre strategiile folosite pe câmpul de luptă. O să-l protejăm.

„Nu!” Niall încercase să se rupă de viața militară. Târgul acesta era o capcană. Niall era obligat să acționeze împotriva propriilor dorințe.

Își imaginase momentul acela de atâtea ori! Și-l imaginase ca un moment romantic, văzuse fericirea care îi aștepta. Doar că nu simți că era un motiv de sărbătoare.

Cinaed se întoarse apoi spre lord și zise:

- Cât de repede putem să aranjăm nunta?

- Poimâine o să-i căsătorim.

Capitolul 26

Maisie termină de scris articolul și i-l întinse prietenei sale cu păr închis la culoare, care începu să-l citească luând camera la pas. Era hotărâtă să împărtășească cu Morrigan totul despre activitățile politice. De când fugiseră din Edinburgh, noua ei soră devenise principalul ei cititor.

Comitetul de Siguranță al Țesătorilor din Inverness îi făgăduise că avea să printeze și să distribuie articolul ei într-un pamflet, iar Maisie intenționa să-i trimită o copie a articolului și Ellei în Edinburgh, ca să-l împartă membrilor Societății pentru Reformă Feminină. În toată această perioadă, corespondaseră prea puțin. Totuși, în ultima vreme, scrisorile începuseră să se înmulțească. În ultimul ei mesaj, Ella îi povestise că erau din nou în căutarea unui loc de întâlnire. Societatea avea nevoie de un spațiu mai mare, căci numărul celor înscrise explodase din primăvară până acum.

Maisie se bucurase să afle că inițiativa ei și a Fionei, pornită cu mai puțin de un an în urmă, era înfloritoare chiar și în lipsa lor. De la sosirea ei în nordul Scoției, ajunsese să înțeleagă mult mai bine ce se petrecea în Inverness, în Aberdeen și în alte orașe din zonă. Situația nu părea să se îmbunătățească. Guvernul era mai agresiv ca niciodată. Iar Maisie nu avea de gând să renunțe la luptă. Pentru ea, articolele pe care le scria erau ca o punte care o lega de viața pe care o lăsase în urmă. Poate că într-o bună zi avea să se alăture din nou luptei din Edinburgh.

Morrigan îi întinse paginile și îi spuse:

– E excelent!

Maisie își mușcă buza, încercând să ascundă un zâmbet mulțumit. Începuse să se obișnuiască cu sinceritatea dură a celeilalte femei. Dacă munca ei avea lacune în argumentare, conținut sau stil, Morrigan nu se ferea să îi atragă atenția asupra lor.

În timp ce Maisie se pregăti să copieze documentul, Morrigan se duse la fereastră și aruncă o privire în curte.

– Ești sigură că vrei să te căsătorești cu el?

„Să se căsătorească cu el. Cu Niall.” Maisie era în continuare agitată după toate evenimentele petrecute în dimineața aceea. După decizia lui Cinaed, Searc se grăbise să o alunge din birou fără ca măcar să apuce să stea de vorbă cu Niall între patru ochi. Totuși, liderii clanului Mackintosh căzuseră de acord asupra planului. În două zile urmau să se căsătorească.

– Da, sunt sigură.

– Și ce ai de gând să faci cu asta? o întrebă Morrigan, îndreptându-se spre ea și făcând semn spre hârtiile întinse pe pat și pe articolul din mână lui Maisie. El știe despre activitățile tale?

Maisie se sprijini cu spatele de scaun.

– Ne-am cunoscut când mășăluiam pe străzile din Edinburgh, ținând discursuri în cadrul adunărilor noastre, scriind și distribuind pamflete și afișe menite să promoveze cauza reformei noastre. Abia după aceea m-a cerut în căsătorie.

Morrigan clătină ușor din cap.

– A trecut o viață de atunci. Gândește-te la tot ce s-a întâmplat. La tine. La el. La sora lui. Nu mai sunteți aceiași oameni de atunci. Situația s-a schimbat cu totul.

Maisie ar fi preferat să nu se gândească la asta, la fel cum nu voia să se gândească la vorbele lui cutremurătoare de după arestarea Fionei.

„Nu mi-am dorit nimic din toate astea. Voiam să împart o viață simplă alături de tine. Dragoste, respect și o familie departe de nebuniă războaielor și a politicii. Am cerut oare prea mult?”

O durea inima când se gândea la noaptea aceea. La Fiona. La toate încercările prin care trecuse Niall în căutarea surorii sale înainte de a ajunge la Dalmigavie. Viața pe care o începeau acum, în calitate de soț și soție, era complet diferită de cea la care visase el.

– E adevărat, nu-l cunosc, dar, din tot ce mi-ai povestit despre el, nu a renunțat la serviciul în numele regelui ca să poarte alt război, spuse Morrigan cu o privire îngrijorată. Odată ce o să ducă misiunea asta la bun sfârșit și o să renunțe din nou la luptă, vei fi dispusă să renunți și tu? Să lași totul în urmă? Ești pregătită să devii o femeie tăcută, la casa ei, ești gata să-i crești copiii?

Nu putea să renunțe. Totodată știa prea bine că planul clanului Mackintosh pentru Niall nu presupunea să se retragă într-un colț liniștit, departe de războaie și de politică.

— Pot să le fac pe amândouă. Niall știe prea bine că asta sunt eu și mă iubește. Iar eu îl iubesc așa cum este el. O să ne construim o viață împreună.

— Crezi că dragostea o să vă rezolve toate problemele, pufni ea. Fără să vorbești deschis și sincer. De unde știi că vă doriți în continuare aceleași lucruri de la viață dacă nu vorbești? Și dacă aflați că vreți lucruri diferite, un viitor diferit, cum poți să te grăbești să te căsătorești cu el?

Maisie o privi încruntată. Bineînțeles că voia să-l cunoască pe noul Niall. Bineînțeles că era diferit de bărbatul pe care îl văzuse ultima oară în Edinburgh. Noul Niall părea să aibă un aer misterios. Dar, după felul în care se purtase cu ea de când se regăsiseră, nu avea cum să-l învinovățească. Cu toate acestea, Morrigan avea dreptate.

— Ei bine? Ce ai de spus?

— Ești prea deșteaptă. Și nu sunt sigură că-mi place să fii vocea rațiunii din mintea mea, spuse ea, întinzându-și palmele pe birou. Poate că am fost naivă, dar, după lupta de la ușa casei noastre din Infirmary Street, simt că nu mai avem nici un fel de control asupra propriului destin. Am văzut amândouă cât de repede ți se poate da viața peste cap, cât de repede îți poate fi răpită.

— Un motiv în plus să fim sinceri cu cei din jurul nostru, oricât timp am mai avea la dispoziție.

Sinceritate. Morrigan avea dreptate, iar Maisie ar fi dat orice ca lucrurile să fie atât de simple. Sinceritatea ei din această conversație era neînsemnată în comparație cu aerul misterios al lui Niall.

Îi veniră în minte fel de fel de întrebări fără răspuns. Cum reușise să-i convingă pe cei din clanul Mackintosh de nevinovăția lui? Oare îi mințise? Avea nevoie să știe asta pentru propria liniște. Și ce fusese cu toate întrebările din partea Isabellei și a lui Searc în dimineața aceea? De ce voiau să știe pe unde umblase? Cei din clanul Mackintosh erau cât se poate de secretoși. Oamenii nu bârfeau. Cel puțin, nu cu cineva din exterior, așa cum era ea.

Morrigan se duse din nou la fereastra deschisă, iar părul începu să-i fluture în bătaia vântului. Și-l strânse, prinzându-l la ceafă.

– Du-te să stai de vorbă cu el!

Asta ar fi trebuit să facă. Începuseră o relație bazată pe sinceritate. Doar că acum viețile lor erau despărțite. Maisie își trăise mai toată viața ascunzându-și propria identitate. Și nu avea de gând să continue să o facă.

Auzi strigăte venind dinspre curte, așa că se ridică de pe scaun și merse la fereastră, odihnindu-și mâna pe umărul prietenei sale.

Aruncă o privire pe geam și îi văzu pe Niall și pe Cinaed plimbându-se departe de restul oamenilor și îndreptându-se spre curtea de antrenament. Îl văzu și pe Blair, veșnic la pândă, pe urmele lor, cu mâna pe cuțitul lung de vânătoare.

– Se pare că nu o să reușim să stăm de vorbă în după-amiaza asta.

Capitolul 27

Marea sală din Dalmigavie avea un aer de frăție eternă. Vocile și râsetele care se ridicau umpleau mesele aliniat de-a lungul pereților înalți de piatră acoperiți cu panouri din lemn de culoare închisă. Deasupra lor, tapițerii vechi de cinci sute de ani înfățișau grupuri de domni și doamne la vânătoare sau în grădini, alături de câini și unicorni, tapițerii atârinate între scuturi și săbii vechi, sulite și topoare de război.

Niall rămase în pragul ușii, așteptând-o pe Maisie să i se alăture.

În cele două zile pe care le petrecuse la castel, aflase că mesele erau un adevărat eveniment social, la care toată lumea trebuia să participe. Fierarii, cei care lucrau în grajduri, fermierii, bărbați, femei și copii, cu toții se adunau, recunoscători stăpânului lor, Lachlan Mackintosh, pentru mărinimia de care dădea dovadă.

Niall aruncă o privire spre capătul sălii. Acolo, la o masă ridicată pe un podium, stăteau Cinaed și Isabella. Își aminti de felul în care se uitaseră la el cu o zi în urmă, după înfruntarea dintre el și Cinaed, în capătul scărilor. Era, fără doar și poate, sora lui Maisie. O leoaică, o femeie războinică, neînfrică, gata să-l sfășie cu mâna ei, fără să-i pese ce avea de spus. Iar Cinaed era la fel de protector față de soția lui.

Genul acela de atenție și devotament era exact ce-și dorea Niall în căsnicia lui. El și Maisie aveau să se căsătorească în dimineața următoare. Doar că în ultimele două zile nu apucaseră să petreacă prea mult timp împreună. Într-un fel, era recunoscător pentru asta, căci însemna că nu avuseseră timp de întrebări și de răspunsuri. Bineînțeles că era curioasă, își spuse el, se întâmplaseră atât de multe lucruri în spatele ușilor închise. Iar până acum Maisie nu fusese inclusă în astfel de discuții.

Cu o iarnă în urmă, putea să spună că îl cunoștea pe cât de bine o cunoștea și el pe ea. Dar acum avea secrete pe care nu putea să i le divulge.

Auzi pași în depărtare și se trezi din visare când o văzu pe Morrigan îndreptându-se spre el. Făcuseră cunoștință în grabă, iar Niall își dăduse imediat seama că avea o personalitatea aparte.

Tânăra se opri în fața lui.

– Vine imediat.

Niall încuviință, răsuflând ușurat.

– Toată ziua a încercat să dea de tine. Vrea să stați de vorbă.

Fiica lui Archibald Drummond era o fată directă și foarte protectoare cu Maisie. Niall aprecie aceste calități la ea și se bucură să știe că Maisie urma să o aibă mereu alături pe Morrigan.

– Am fost plecat cu Cinaed și cu Blair.

Morrigan aruncă o privire peste umăr și zise:

– Maisie are nevoie să-ți spună tot ce are pe suflet înainte să ajungeți mâine la altar.

Nu știa exact ce anume voia să spună, dar bănuia. Niall se temu, preț de câteva clipe, că Maisie nu mai voia să se căsătorească cu el. Nu mai era același bărbat liber de care se îndrăgostise, dar spera că încă îl considera vrednic de ea. Chiar și în ochii lui avea nevoie de o șansă ca să-și dovedească valoarea. Spera să aibă parte de asta.

Niall încuviință, iar Morrigan se depărtă.

De îndată ce o zări pe Maisie pe coridor, marea sală și tot ce îi înconjura se evaporară. Se îmbătă cu frumusețea ei, cu mersul ei încrezător, cu puterea aceea tăcută care o caracteriza atât de bine. Nu îi purta pică pentru scena din biroul lordului din după-amiaza sosirii lui. Înțelegea prea bine sentimentul acela de loialitate. Respecta iubirea de familie. Și, la urma urmei, faptele ei îi făcuseră misiunea mai ușoară.

Maisie veni mai aproape, privindu-l cu ochii ei albaștri. Niall simți cum inima i se strânse dureroasă când și-o imagină coborând în celulă ca să-și mărturisească dragostea.

Îi oferi brațul, iar ea îl acceptă.

– Încă vrei să te căsătorești mâine cu mine? o întrebă el, luat prin surprindere de propriile cuvinte.

Nu își propusese să o întrebe asta. Dar era singurul lucru care îl făcea vulnerabil.

- Tu mai vrei să fii cu mine?

- Pentru totdeauna. Chiar și după aceea, îi spuse el, sărutându-i mâna înainte ca Maisie să și-o retragă, timidă.

Rămase apoi locului, trase aer în piept și zise:

- Înainte să intrăm, trebuie să-ți spun că nu am de gând să renunț la lupta pe care am început-o alături de Fiona. Nu o să merg în Inverness, nu mă pun în pericol, dar de ultima oară când ne-am văzut am scris mai multe articole pe care le-am trimis către diferite publicații, spuse ea dintr-o singură suflare. Nu vreau să existe secrete între noi. Știi prea bine cine am fost în Edinburgh, dar trebuie să știi că am rămas aceeași persoană și aici. O persoană cu aceleași convingeri. Cu aceleași principii. Ba chiar sunt mai motivată ca niciodată. Așa că te întreb din nou. Mai vrei să te căsătorești cu mine?

Niall știa că spunea toate acestea pentru că își amintea cuvintele lui despre viața aceea liniștită la care visa. Nu uitase nimic. Dar se schimbaseră atât de multe lucruri de atunci până acum! Un zid imens, de neclintit despărțea acum realitatea de fantezie.

- Da, vreau să fiu cu tine. Te iubesc.

Maisie îl privi îmbujorată, iar el o simți mai relaxată. Îl luă de mână și îl întrebă:

- Ce s-a întâmplat ieri? În celulă? Cu Cinaed. E ceva ce...

- Veniți odată? strigă Searc, întrerupându-i. Campbell, Cinaed are treabă cu tine!

Micul general îi făcu semn spre podium, iar Niall râsuflă ușurat, știind că, pentru moment, nu era nevoit să răspundă la întrebarea lui Maisie.

Doar că nu avea de gând să o lase acolo. O zări pe Morrigan la masă și o îndrumă pe Maisie în direcția ei.

După câțiva pași, fură imediat opriți de cei doi bărbați alături de care Niall își pornise călătoria de la graniță. Își dădu seama că nu le făcuse cunoștință cu Maisie, cu toate că o văzuseră când dăduse buzna în biroul lordului.

Așa că o prezentă.

- Campbell, nu știu cum ai scăpat, zise Lewis Rainey. Scuzele mele, doamnă.

- Așa este, adăugă celălalt bărbat. Chiar și după ce ai fost acuzat de doamna noastră și după ce ai fost aruncat în temniță, tot ai făcut cumva să ajungi să te căsătorești mâine.

-O să fii cumnatul Fiului Scoției, mormăi Rainey, iritat. Ce cuplu impresionant!

-Tind să cred că nici un fel de merite militare nu te-ar fi ajutat să urci așa, adăugă Woelk rânjind.

Nu părea să-i intereseze câtuși de puțin că Maisie era de față și le auzea balivernele.

-Trebuie să recunoști că e ciudat cum ți s-a schimbat norocul, peste noapte, zise Rainey.

-Da, Campbell, ne-ar plăcea să ne spui cum ai reușit.

Niall o simți pe Maisie tot mai încordată în dreapta lui cu fiecare comentariu al acestor doi indivizi. Bineînțeles că și ea era curioasă să afle cum i se schimbase norocul. Tresări când o văzu făcând un pas spre ei, adresându-li-se direct.

-Domnilor, săptămâni întregi, noi, cei de la castelul Dalmigavie, am stat ca pe ace știind de amenințarea la adresa lui Cinaed. Când l-am văzut pe locotenentul Campbell, un bărbat din armată, știind despre serviciul său militar din toți acești ani, m-a cuprins panica. Starea aceasta de agitație m-a făcut să mă pierd cu firea. Dar, după ce am avut timp să mă gândesc mai bine și să stau de vorbă cu sora mea, am văzut clar lucrurile.

-Să înțeleg că vă cunoșteți de dinainte? o întrebă Woelk mirat.

-Desigur. Eu și locotenentul Campbell suntem mai mult decât simple cunoștințe, spuse ea, privindu-i de sus și dându-le de înțeles că oamenii care contau cu adevărat știau deja asta. Domnule Woelk, ne-am logodit în Edinburgh. Logodna noastră a fost anunțată în toate ziarele primăvara trecută. A fost mare păcat că locotenentul s-a văzut nevoit să plece din oraș pe nepregătite. E o minune că ne-am regăsit aici, în nordul Scoției. Nu-i așa, dragostea mea? zise ea, întorcându-și ochii albaștri spre el și cerându-i aprobarea.

Niall încuviință și îi luă mâna. Habar nu avea cât de recunoscător îi era.

Woelk și Rainey o priviră șocați, de parcă nu înțelegeau ce încerca să le spună. Era limpede că nu știau nimic despre toate acestea.

-Bineînțeles, eu însămi abia am ajuns la castelul Dalmigavie. Încă sunt privită ca o persoană din afară, zise ea, uitându-se în stânga și în dreapta ei și făcând semn spre Searc, care stătea de vorbă cu lordul. Dar există și beneficii în faptul că sora mea este căsătorită cu Cinaed. Imediat după aceea am avut ocazia să stau de vorbă

cu lordul și să lămuresc neînțelegerea, zise ea, radiind de fericire, după care le vorbi în șoaptă, pe un ton complice: De dragul reputației mele, sora mea a insistat să nu mai amânăm nunta. De teamă ca locotenentul Campbell să nu se facă din nou nevăzut.

Apoi zâmbi și îl luă de braț.

– Așa că iată-ne aici, domnilor, zise Niall, aruncând o privire în jur. Iar mâine am de gând să-mi țin promisiunea și să-mi fac datoria. Vă rog să mă scuzați.

Așteptă ca bărbații să le facă loc, după care o conduse la locul ei.

– Bravo! îi spuse el. Ai fost minunată!

– Să-ți faci datoria? repetă ea. De asta te căsătorești cu mine?

Niall se opri și o întoarse cu fața spre el. Făcu abstracție de mulțime, de zgomote, de faptul că erau în sala mare și că se uita lumea la ei. O privi drept în ochi și îi spuse:

– O să mă căsătoresc cu tine mâine pentru că te iubesc, spuse el, știind că erau cele mai sincere cuvinte pe care le spusese în ultima vreme.

*În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului vi-
conte de Sidmouth*

Sir,

Chiar acum am primit vestea că am pierdut vasul regal Pitt și că a avut loc un incident violent în Inverness. Urmează un raport complet, dar, pe baza unei scrisori pe care am primit-o direct din mâna guvernatorului de la Fort George, am fost asigurat că explozia de pe vas și violențele din oraș nu au de-a face cu temerile noastre legate de Fiul Scoției.

În schimbul nostru de scrisori, am aflat că guvernatorul militar din nordul Scoției de la Fort Williams ia serios în calcul varianta unui atac direct la castelul Dalmigavie. Fortăreața Mackintosh e un loc aproape imposibil de pătruns fără să riscăm multe vieți omenești, dar generalul este hotărât să își asume această provocare. Cu toate acestea, l-a anunțat pe secretarul de război că preluarea castelului ar presupune ca întreaga zonă să rămână fără apărare într-o perioadă în care avem nevoie de un regiment cât se poate de puternic. O încercare eșuată

ar fi devastatoare și ar rezulta pierderea zonei de nord și, probabil, a întregii Scoții.

Între timp, Sir Rupert a pus la cale o misiune ascunsă, dar la fel de letală menită să elimine amenințarea de la castelul Dalmigavie.

Făgăduiesc să vă țin la curent cu cele petrecute fără întârziere.

Al dumneavoastră servitor loial

Capitolul 28

Nu avea să fie o nuntă cu declarații de iubire. Fără tinere vesele, cu flori în păr. Nu aveau să fie întâmpinați pe treptele bisericii cu cimpoieri sau dansatori. Singurul indiciu că era vorba despre o sărbătoare era frumoasa rochie de culoare crem pe care sora ei, Isabella, poruncise să fie făcută pentru ea.

Întreaga nuntă fu organizată în două zile și avu loc dimineața, în capela de lângă biroul lordului. Preotul fu adus din sat, iar Niall și Maisie îl întâlniră pentru prima oară la altar, cu câteva minute înainte de a începe slujba.

Isabella, Morrigan, Cinaed și lordul fură singurii prezenți la ceremonie, cu toate că lui Maisie i se păru că îl zări pe Blair ascuns în umbră, în fața ușii de la capelă. După ceremonie aveau să ia masa în sala mare a castelului Dalmigavie, ca să sărbătorească.

Pe Maisie nu o deranjă că întreaga ceremonie fu organizată în grabă. Păși în capelă cu un buchet de flori proaspete și rozmarin din grădinile castelului.

Se uită cu coada ochiului spre Niall, care era în dreapta ei, și văzu ridurile din jurul ochilor lui albaștri. Era îngrijorat. Nu avuseseră la dispoziție nici măcar câteva clipe între patru ochi. Cu o seară în urmă, după ce o lăsase la masă, el, Cinaed și Searc se făcuseră nevăzuți și nu se mai întorseseră în sala mare cât timp rămăsese ea acolo.

Maisie era împăcată cu oricare ar fi fost motivele care îl aduseseră pe Niall acolo. Cu toate acestea, încă avea întrebări. Trei bărbați sosiseră de la graniță, chipurile trimișii reginei. Doar că Niall era cel care își petrecea tot timpul alături de Cinaed și de restul clanului. Liderii Mackintosh păreau să aibă încredere în el, iar Cinaed îl avea mereu lângă el. Nu avea nici un rost să încerce să obțină răspunsuri de la sora ei. O avertizase să nu mai pună întrebări. Isabella îi era loială soțului ei.

În timp ce preotul începu să recite o combinație de rugăciuni galice și latine, Maisie își aminti de discuția pe care o avusese cu Morrigan, în urmă cu câteva zile. Era mai liniștită știind că avusese ocazia să stea de vorbă cu Niall seara trecută, la intrarea în sala mare. Cel puțin inima și mintea știau cine era ea și ce anume era dispusă să aducă în căsnicia lor.

Spera doar ca după nuntă Niall să împărtășească secretele lui cu ea, oricare ar fi fost ele.

Preotul continuă să recite rugăciunile. De un lucru era sigură Maisie, și anume că jurămintele de căsătorie nu aveau cum să-i promită un final fericit. Binecuvântările preotului nu ofereau nici o garanție pentru luna viitoare, pentru săptămâna viitoare, nici măcar pentru ziua de mâine. Putea doar să se bucure de fericirea din prezent.

Preotul îi întrebă dacă aveau inelul. După o clipă de pauză, Isabella îi șopti ceva lui Niall și îi întinse un săculeț.

O clipă mai târziu, Maisie făcu ochii mari când Niall îi puse inelul de deget. Îl privi cu un nod în gât. Era un inel de logodnă. Și nu unul simplu, ci un inel de aur, ornamentat de mâini pricepute. Un cerc fără început și fără sfârșit. Simbolul puterii infinite a iubirii și a devotamentului. Era inelul Isabellei, cel pe care i-l oferise Archibald în ziua nunții sale.

Maisie își aminti că fusese alături de sora ei la prima ei nuntă. Singurii invitați fuseseră Morrigan, în vârstă de 15 ani, și Maisie, în vârstă de 14 ani. Isabella îmbrăcase o rochie gri și refuzase să își ia o zi întreagă departe de pacienți. Privirea ei lăsase clar de înțeles ce îi trecea prin minte. Singurul indiciu menit să amintească faptul că era vorba despre o sărbătoare fusese inelul acela de aur, frumos ornamentat, pe care Archibald i-l puse pe deget în timpul ceremoniei.

Maisie se uită lung la inelul de pe deget. Un nou simbol menit să-i aducă aminte că viața era scurtă și că nimic nu era permanent.

Morrigan făcu un pas spre ei și înfășură o panglică în jurul mâinilor lor împreunate, după care o sărută pe obraz. Maisie simți cum i se umple inima de iubire. Cât de mult ajunsese să țină la sora ei!

Preotul își reluă predica, iar Maisie simți un nod în gât când ridică privirea spre Niall. Îl iubea. Voia să fie căsătorită cu el. În ciuda

faptului că nu știa ce avea să-i ofere prezentul și viitorul, simți că asta trebuia să facă.

În clipa aceea, îi fugi gândul la prietena ei, Fiona. La sora lui Niall. Cea care îi adusese împreună, cea care le încurajase dragostea. Fiona știa că aveau de gând să se căsătorească. Fusesse atât de nerăbdătoare să le sărbătorească nunta! Fiona și ficele ei erau rudele lui cele mai apropiate. Iar Niall nu o avea pe Fiona alături.

Citi tristețea din ochii lui și își spuse că și el se gândea la cei dragi. Maisie nu voia să accepte faptul că nu avea s-o mai vadă niciodată pe Fiona.

– Dumnezeu să vă binecuvânteze, sunteți soț și soție, anunță brusc preotul.

Stând acolo împreună, Maisie nu știa ce să facă sau ce să spună. Bucuria pe care se așteptase să o simtă în clipa aceea era tulburată de pericole, de tristeți și de amintiri.

Niall își strecură mâna din panglica care îi ținea legați și îi ridică ușor bărbia, ca să o privească în ochi.

– Când o vezi, o s-o iubești și o s-o iubești mereu. Căci natura a făcut-o așa cum e și nu a mai făcut alta ca ea.

Glasul lui profund o unse pe suflet. Pentru câteva clipe, parcă se văzu față în față cu vechiul Niall. Își dăduse jos masca, iar ea îl văzuse pe bărbatul pe care îl cunoștea atât de bine. Lacrimi pe care încercase să le țină în frâu începură să-i alunece pe obraji. Predica preotului nu ar fi putut niciodată să egaleze cuvintele acelea. O sărută cu buzele lui tandre, calde și pline de promisiuni. Doar că, o clipă mai târziu, se dezlipi de ea.

Se întoarse spre ceilalți bărbați ca să-și primească felicitările, iar Maisie o îmbrățișă pe Isabella, în timp ce Morrigan își așteptă nerăbdătoare rândul.

– O să fie bine. Aveți încredere unul în celălalt! îi șopti Isabella.

Maisie ridică privirea spre sora ei, cuvintele ei reușind să o liniștească. Erau o revelație, ceva care îi spunea să nu-și mai facă griji.

Morrigan o îmbrățișă, după care o împunse cu privirea și îi zise:

– Ți-ai luat un angajament. Să te ții de el! Luptă pentru ceea ce-ți dorești și pentru ce meriți!

Maisie zâmbi și făcu un semn peste umăr, spre soțul ei.

– Nu cred că o să existe certuri între noi. Aseară am stat de vorbă cu el.

Morrigan o îmbrățișă din nou.

– Foarte bine. Nu vreau să-mi pierd timpul și să fiu sora care își bagă nasul în căsnicia ta.

În timp ce lordul îi pofti în sala mare, Isabella o trase din nou deoparte și îi șopti la ureche:

– Știu că nu am făcut lucrurile în ordine. Îmi pare rău pentru asta. Ar fi trebuit să stăm de vorbă aseară, dar acum... zise ea, mângâind-o pe obraz. Cinaed s-a gândit că... Eu m-am gândit că v-ar prinde bine să aveți puțin timp împreună. În dormitorul vostru.

Maisie se înroși și își dădu seama că bujorii din obraji ei se potriveau cu cei de pe chipul Isabellei.

– Dar ești sigură că îți dorești asta? Ești pregătită să fii... soție?

Maisie își puse mâna pe abdomen, încercând să-și calmeze fluturii din stomac. Nu-și imaginase niciodată că sora ei avea să ajungă să o întrebe dacă își dorea sau nu să facă dragoste.

– Da... vreau, șopti ea. L-am iubit dinainte și îl iubesc și acum. Căsătoria noastră nu e o povară pentru mine, ci o binecuvântare. Mă simt pregătită.

Isabella răsuflă ușurată. Odată ajunse în pragul sălii mari, o sărută pe Maisie pe obraji. Niall veni în dreapta ei, dar Isabella făcu un pas în spate, cu zâmbetul pe buze.

Maisie își dădu seama imediat că era încordat după felul în care își ținea umerii. Niall rămase cu privirea fixată spre ușa care dădea în sala cea mare. În doar câteva minute, aveau să intre.

Maisie îl luă de mână și așteptă până ce Niall o privi.

– Mulțumesc pentru versurile acelea, spuse ea, strângându-l de mână. Când îl vezi, o să-l iubești și o să-l iubești mereu. Căci natura l-a făcut așa cum e și nu a mai făcut altul ca el.

Preț de o clipă, îi citi adevăratele sentimente pe chip. O privi cu o expresie înduioșătoare și îi zâmbi, după care o strânse și el de mână, într-un mod protector.

– Nu vreau să te pierd.

Dintr-odată, Maisie înțelese tot. După dispariția Fionei, Niall încercase să o protejeze ținând-o la distanță. Nu voia ca Maisie să fie folosită, la fel ca sora lui. Cu toate acestea, soarta avusese altceva de spus. Iată-i aici, căsătoriți. Cum, necum, stelele se aliniaseră pentru ei. În doar câteva clipe, aveau să fie prezentați drept soț și soție în fața tuturor celor de la castelul Dalmigavie, prieteni și dușmani

deopotrivă. Ceva îi spunea că dușmanii erau cei pe care nu putea să și-i scoată din minte. Ar fi vrut să-i amintească faptul că erau în siguranță în fortăreața din nordul Scoției. Dintre toate locurile din Scoția, acolo era în siguranță.

— Nu o să mă pierzi. E imposibil, spuse ea luându-l de braț în timp ce Morrigan le făcu semn să intre în sala mare.

Capitolul 29

După petrecerea care urmă, Maisie fu surprinsă de eforturile făcute pentru organizarea căsătoriei. Petrecerea în cinstea ei și a lui Niall începu de dimineață și se întinse până târziu în noapte. O cină fastuoasă fu servită pe acorduri de muzică, dans și multă băutură. Maisie își dădu seama că nu ar fi putut niciodată să aibă parte de o petrecere fastuoasă în Edinburgh. După câteva ceasuri, deveni cât se poate de limpede că membrilor clanului Mackintosh le plăcea să petreacă. Exact asta îi spuse și lordului când se duse să-i mulțumească și, pentru prima oară de când îl cunoscuse, Lachlan îi zâmbi.

În ciuda sărbătorii, Cinaed continuă să fie la fel de bine păzit. Blair nu se dezlipi o clipă de el, atent la oricine venea să stea de vorbă sau să se așeze lângă el. Maisie băgă de seamă că mâncarea care îi era servită venea separat din bucătărie. Poate că lucrurile stătuseră la fel înainte de sosirea lui Niall și nu băgase ea de seamă, dar toate privirile vigilente ale clanului Mackintosh erau pe Fiul Scoției.

Când ridicară din nou paharele ca să ciocnească în cinstea lor pe versuri galice, urmate de urări, Niall îi șopti ceva la ureche:

– Nu cred că o să bage nimeni de seamă dacă ne strecurăm repede din sală.

Maisie lăsă paharul pe masă și îi întâlni privirea, moment în care simți un val de dorință și de nerăbdare. Se întrebă dacă Niall putea să-i audă inima bătând cu putere peste muzica cimpoiului. Petrecuse toată ziua cu gândul la dormitorul pe care îl pregătiseră pentru ei Isabella și Cinaed, de la etaj, deasupra sălii mari.

Din nou urările răsunară în întreaga sală.

Maisie veni mai aproape de el, să-i șoptească ceva la ureche și își lipi obrazul de al lui.

– Încă ciocnesc în cinstea noastră.

– Cu toate că nu am nici o îndoială că unii dintre ei deja ne văd dublu. În loc să ducă paharul la gură, Niall îl lăsă pe masă, lângă al ei.

Eu fac parte din clanul Campbell. Ei din cel Mackintosh. Netrebnicii ăștia vor să mă îmbete ca să nu fiu în stare să... spuse el, dar se opri, lăsându-și privirea să alunece de la ochii ei la buze.

Maisie simți fiori pe șira spinării.

— ... să-mi fac datoria de soț, continuă el.

— E ceva nou pentru mine, îi șopti ea timidă. Ești bun să-mi explici ce presupune această datorie?

Niall își strecură mâna sub masă și o atinse pe picior. Maisie simți un val de dorință încolțind în pântec.

— Cred că ar fi mai bine să-ți arăt.

Maisie se lăsă imediat convinsă. Se ridică de la masă și, în timp ce Niall merse să stea de vorbă cu lordul și cu Cinaed, ea aruncă o privire în jur, ca să spună cuiva că urmau să plece. Morrigan se uită după ea și se întâlniră în capătul mesei. Își lipi fruntea de fruntea ei și o luă de mână.

— Ei bine... ai de gând să rămâi însărcinată în noaptea asta?

— Ai grijă ce spui!

— E nevoie să faci dragoste de mai multe ori ca să rămâi însărcinată?

— Morrigan!

— De două ori? De trei ori?

— Ar trebui să te gândești de două ori înainte să vorbești.

— Ce trebuie să faci ca să rămâi însărcinată? Se întâmplă într-o noapte sau în mai multe?

— Morrigan! Maisie abia se abținu să nu izbucnească în râs. Încetează!

— Sunt mai multe poziții în care poți să faci dragoste.

— De unde știi?

Morrigan ridică ușor din sprâncene.

— Din cărți, din desene. Nu uita că am locuit cu doi doctori în casă. Vrei să merg să-ți aduc o carte?

— Ai adus cartea cu tine?

— Nu, dar pot să-ți arăt.

— Încetează! Ești un drăcușor, zise Maisie, râzând dojenitor.

— Dar tu mă iubești așa cum sunt.

— Aș e. Dar asta nu înseamnă că poți să spui tot ce-ți trece prin minte. E o virtute să te abții când e cazul.

— Carevasăzică, vrei să fiu plictisitoare?

- Nu cred că e posibil, oftă Maisie.

Umorul lui Morrigan le ajutaseră să își păstreze puterile în acele lungi săptămâni pe drum. Morrigan știa exact ce să facă ca să le aducă zâmbetul pe buze, chiar și în cele mai grele situații.

- Și nici nu vreau să te schimbi vreodată, adăugă ea.

- Foarte bine.

- Doar că mâine nu vreau să mă întreb ce s-a întâmplat. Mi s-a spus că secretele unei căsnicii trebuie să rămână secrete.

- Cine ți-a spus asta? întrebă Morrigan. E o minciună.

- Ești expertă?

- În clipa de față, da. Dar până mâine nu o să mai fiu, zise ea făcând semn spre Niall. Dar ai reușit să faci cumva și să nu-mi răspunzi la întrebarea legată de sarcină.

- De ce-ți pasă?

- Am nevoie să știu unde o să fim peste nouă luni.

- Până atunci s-ar putea să împărțim aceeași celulă.

Nimeni nu știa secretul lor. Nici una din ele nu avea vreun regret legat de bărbatul pe care îl omorâseră pe aleea din spatele casei de pe Infirmary Street. După ziua aceea, amândouă deveniseră alte femei.

- Suntem prea deștepte ca să ne arunce în temniță.

Morrigan știa prea bine că Maisie se gândea cu teamă la incertitudinile viitorului. Trebuia să trăiască clipa, să se lupte azi ca și cum ziua de mâine nu mai avea să vină. Trebuia să lupte pentru cauzele ei, pentru bărbatul ei, pentru fericire.

- După ce se termină povestea asta, am putea să formăm un clan și să devenim hoți la drumul mare.

- *Hoate* la drumul mare, o corectă Morrigan. O să scrie balade despre noi.

- O să se spună că am fost iuți, curajoase și letale, spuse Maisie, controlând-o repede ca să-i găsească cuțitul. Stai puțin, ai mai multe?

- M-am împrietenit cu un fierar din castel. Mi-a făcut un pumnal, iar tăbăcarul de la marginea satului o să-mi facă o teacă ca să pot să-l port la picior.

- Presupun că era doar o chestiune de timp.

- O să-mi fac propria colecție. Trebuie să stau de vorbă cu cineva despre săbii.

— Să înțeleg că vrei și o sabie?

— Desigur. Trebuie să-i protejez pe copiii la care o să începeți tu și Niall să lucrați în noaptea asta.

— Mă simt mult mai în siguranță.

Maisie o zări pe Isabella alături de Jean la una dintre mesele lungi. John Gordon era și el lângă mătușa lui și începuse să arate ca bărbatul acela cu care porniseră la drum spre nord. Era pentru prima oară când venea în sala mare.

— Du-te! îi porunci Morrigan. Am zărit un locotenent chipeș care tot îți face ochi dulci.

Maisie aruncă o privire peste umăr și îl văzu pe Niall așteptând-o la ușă.

— Pare nerăbdător. Aș prefera să nu mă faceți de rușine în fața acestor scoțieni beți.

— Cum am putea să te facem de rușine?

— Poate vrei să-l săruți. El o să-ți pună mâna pe fund și pe sâni. Apoi tu o să...

— Gata, plec, zise Maisie, după care o îmbrățișă din nou și merse să i se alăture lui Niall.

— Despre ce vorbeați? o întrebă el.

Maisie îl luă de mână și îl scoase din sală.

— Am trei surori. Isabella, medicul. Morrigan, protectoarea. Cu toate că e foarte amuzantă.

Niall se opri în dreptul scărilor.

— Și cine e cea a treia soră?

— Fiona, confidenta mea, spuse ea cu voce tremurândă. Trase aer în piept, încercând să prindă puteri. Voia să păstreze speranța că nu era totul pierdut. Că Fiona avea să se întoarcă la ei.

Niall nu spuse nimic, dar se schimbă la față, întristându-se. Maisie știa prea bine că nu avea cum să alunge demonii din mintea lui, dar putea să îl cheme la ea. Făcu un pas spre el și îl sărută pe buze. O dată, de două ori, până ce el o privi din nou în ochi.

Cei doi tineri căsătoriți se luară de mână și fugiră pe scări. Și din nou Niall o luă pe sus, în brațe.

Ea îl apucă de gât și îl întrebă:

— Ce faci?

— Ai renunțat la multe tradiții de nuntă azi, dar măcar atât pot să fac pentru tine.

Niall o purtă în brațe pe coridor, iar ea îl prinse de bărbie și îl privi drept în ochi.

– Nu sunt supărată. Absolut deloc. Ești cel mai minunat cadou la care aș fi putut să visez vreodată. După ce ne-am despărțit în Edinburgh, nu m-am așteptat vreo clipă ca soarta să aibă milă de noi.

Zâmbetul i se citi în ochii lui albaștri.

Odată ajunși la ușa camerei lor, găsiră o ghirlandă de flori atârnată pe ușă. Fără să o lase jos, Niall ridică zăvorul și deschise ușa aceea grea, din lemn de stejar.

– Ești pregătită? o întrebă el.

– Sunt pregătită pentru orice.

Păși cu ea în cameră și abia atunci o lăsă jos. Îi ridică ușor bărbia și o sărută fără să se grăbească, făcând-o să viseze la ce avea să vină.

– Nu te mișca, îi spuse el, după care se duse la ușă ca s-o închidă cu zăvorul.

Era limpede că încăperea aceea adăpostea tot ce avea castelul Dalmigavie mai de preț, de la covorul persan de pe jos la mobilierul tapițat și la mâncarea și băutura de pe masă. Maisie își spuse că era un dormitor păstrat doar pentru invitați speciali. Aprecie faptul că sora ei și Cinaed insistaseră să doarmă acolo.

Dormitorul avea o cameră adiacentă în care Maisie zări un pat imens, cu baldachin și așternuturi bogate. Simți un val de entuziasm și de emoții. În după-amiaza aceea, în apartamentul lui de pe Milne's Court, ea fusese cea care încercase să-l seducă, fiindcă teama că avea să-l piardă îi luase mințile. Acum, aici, se simțea ca o novice și îi era teamă ca nu cumva să facă vreun lucru greșit.

În nordul Scoției, întunericul se lăsa târziu în nopțile de august. Cu toate acestea, când aruncă o privire în jurul ei, Maisie văzu mai multe lumânări aprinse și vase pline cu flori albe și violet, alături de trandafiri culeși din grădină, care împodobeau toate mesele. Își mută privirea spre focul din șemineul de piatră. Pe masa de lângă șemineu erau o sticlă de vin și două pahare de cristal.

Traversă camera și turnă vin în ambele pahare. Duse imediat paharul la gură, după care se grăbi să îi ofere lui Niall paharul lui.

– Ai emoții?

Niall era chiar în fața ei.

– Da, puțin.

El îi luă paharul din mână și le lăsă pe amândouă pe masă, după care o luă în brațe.

- Ți-am spus vreodată că nu am iubit pe nimeni cum te iubesc pe tine?

Ea îl apucă de gât. Știa exact ce să spună ca să-i facă inima să danseze de fericire, să dea uitării tot ce încă era tulbure în mintea ei.

- Nu mi-am propus niciodată să îi demonstrez unei femei că sunt vrednic de ea.

Maisie nu mai apucă să spună nimic, căci Niall o sărută. Un sărut fulgerător. Simți o aromă de vin, o aromă minunată, îmbătătoare și delicioasă. Își dorea mai mult, iar când o auzi gemând de plăcere, Niall preluă controlul. Își lăsă mâinile să alunece pe spatele și pe posteriorul ei.

Ea își încolăci mâinile în jurul gâtului lui și își lipi trupul de el. Îi simți erecția presându-i pântecul chiar și printre toate straturile de haine care îi despărteau. Simți cum crește în ea o dorință pătimașă, iar nerăbdarea îi stârni tot trupul. Niall o sărută cu pasiune, iar ea suspină de încântare. Se agăță de el, încolăcindu-și limba în jurul limbii lui. Voia și mai mult.

Niall rupse sărutul, dar numai ca să-și lase gura să alunece pe obraji și pe maxilarul ei. Maisie își dădu capul pe spate, iar el o sărută pe gât. Își coborî buzele pe trupul ei și îi sărută sânul prin rochie.

Își înfipse apoi degetele în părul lui, în timp ce își arcui spatele și se lipi de el, mânată de dorință. Voia să-i simtă buzele pe piele, pe sâni.

- Niall, șopti ea.

El înălță capul și aruncă o privire în jur.

- Iubita mea, de data asta n-o să fie nevoie să ne întindem pe jos.

Maisie zâmbi, căci asta însemna că nu uitase ce se petrecuse în camera lui goală din Edinburgh.

- Am de gând să te dezbrac de toate hainele. Vreau să te întind pe pat dezbrăcată, vreau să te văd, să te ating, să te savurez.

Rămase cu sufletul la gură când o ridică din nou și o purtă pe brațe până în dormitor. Toate ferestrele erau închise, draperiile erau trase. Și aici erau lumânări. Dar Maisie abia dacă băgă de seamă. Niall o întinse pe pat, iar ea nu-și luă o clipă ochii de la el.

Lângă pat, Maisie începu să se dezbrace. Dorința creștea în ea și simți nevoia să se dezbrace și să-l dezbrace și pe el de haine.

Nu reuși să-și desfacă rochia. Hainele refuzau să alunece mai repede de pe trupurile lor. Cizmele lui căzură cu zgomot pe podea.

– Niall, mă ajută cu nasturele ăsta? îl întrebă ea, întinzându-și gâtul.

– Desigur. Gata!

– Și cu închizătorile astea mici? spuse ea, ridicându-și brațul ca să-i arate pe laterale.

– La naiba, sunt așa de mici!

Auzi tonul plin de frustrare, după care își dădu seama că reușise să le desfacă.

Îl simți hotărât când îi desfăcu corsetul și își mușcă buza ca să-și ascundă zâmbetul când simți cum toate straturile acelea de haine începură să cadă de pe ea.

Îi trase agrafele din cap, iar împletiturile ei aurii îi alunecară pe umeri și pe spate. Își trecu degetele prin părul ei, iar Maisie îl simți ducându-și câteva șuvițe la gură.

Se întoarse apoi cu fața spre el. Rămăsese doar în cămășuță, iar el o dezmierdă din priviri.

El rămăsese în pantaloni. Maisie îi mângâie trupul cu privirea. Era lat în umeri, iar pieptul lui era presărat cu păr auriu. Avea abdomenul tare și musculos. Fără să se poată abține, își lăsă privirea să coboare spre umflătura din pantaloni.

Ridică privirea spre el și trase de panglica de la cămășuță. Niall își fixă imediat privirea pe deschizătura cămășuței, după care întinse mâna spre ea și i-o trase peste umăr și pe braț, dezgolin-du-i sânul.

O privi din nou în ochi cu iubire.

– Te vreau. Am nevoie de tine, șopti el.

O luă apoi în brațe și începu să o sărute. Cu pasiune și cu disperare. Maisie se cuibări în brațele lui la fel ca soarele la răsărit.

Niall o împinse ușor pe pat. Inima îi bătea atât de tare, încât credea că avea să-i iasă din piept. Fu răvășită de un val de dorință.

– Vino, îi șopti ea, trăgându-l pe pat lângă ea.

Dintr-odată, dispăru orice fel de reținere. Continuară să se sărute, să exploreze, să se atingă frenetic. În doar câteva clipe, Maisie

rămase fără cămășuță, iar el fără pantaloni, până ce ajunseră dezbrăcați unul în brațele celuilalt.

Gura lui lăsă o cărare de sărutări fierbinți de la gât până la sânul ei. Îi prinse sfârcul între buze și o tachină atunci când o auzi suspinând de plăcere.

Cu mâna îi mângâie celălalt sân, degetele lui stârnindu-i sfârcul excitat, până ce îl prinse cu gura. Își plimbă limba în jurul lui, după care îi mângâie formele voluptuoase. Își lăsă mâna să alunece pe pântecul ei, iar picioarele ei se desfăcură ușor, ca să-l întâmpine. Niall își strecură mâna între ele și îi atinse trupul doritor.

Maisie simți un val de dorință și își arcui spatele când o pătrunse cu degetele. Tresări. Voia mai mult. Mângâierile lui o făceau să explodeze în interior.

– Nu fără tine, îi șopti ea, amintindu-și când îi oferise plăcerea aceea minunată. Nu și de data asta.

Se răsuci sub el și își înfipse degetele în părul lui, trăgându-l spre ea ca să-l sărute. Îi dezmierdă buzele, îi sărută gâtul și își trecu degetele peste pieptul lui musculos. Apoi își lăsă mâna să alunece tot mai jos, până ce își încolăci mâinile în jurul mădularului, făcându-l să geamă de plăcere.

– Nu te grăbi, îi spuse el, luându-i mâinile și ridicându-i-le deasupra capului.

Trupul ei ardea de nerăbdare.

– Niall, te rog, ia-mă!

– Mai întâi vreau să te gust.

Maisie îl privi nedumerită, fără să înțeleagă ce urma să simtă. Niall alunecă pe trupul ei, iar ea își înfipse mâna în părul lui, ghidându-l spre sâni. Când o mușcă ușor, își arcui din nou spatele, suspinând de extaz.

Doar că el continuă să coboare tot mai jos și mai jos. Îi sărută abdomenul, dezmierdându-i buricul. Maisie înălță capul și îl privi cu ochi mari când îl simți ridicându-i picioarele ca să le pună pe umerii lui. Își strecură mâinile sub fundul ei și o ridică ușor. În clipa aceea îi întâlni privirea. Maisie simți că avea să moară răpusă de nerăbdare.

Când îi simți limba pe trupul ei, aproape că explodă. Își înfipse mâinile în așternuturi și își arcui spatele, sperând la tot mai mult. În clipa aceea nu mai reuși să se gândească la nimic. Existența ei era

condusă de momentul acela, de plăcerea gurii lui. Își găsiră ritmul, iar trupul ei preluă controlul, încovoiindu-se sub el.

Urmă un orgasm răvășitor, iar valurile de plăcere încă nu se încheiară când își dădu seama că voia să-l simtă în ea.

Îi înălță capul și îl sărută, savurându-i buzele.

– la-mă, îi șopti ea, în timp ce el se întinse peste ea.

Tresări când o pătrunse cu pasiune, în întregime.

O țină în loc și îl simți cât era de încordat, așteptând-o pe ea să se miște. Atunci, parcă mânăta de o forță carnală, începu să se unduiască sub el. El se mișcă și o pătrunse ușor la început, după care din ce în ce mai repede. Maisie își înfipse degetele în spatele lui, în umeri și în păr. Trupurile lor se mișcau la unison, oferindu-se fără ca măcar să se gândească să ofere, împărtășind fără ca măcar să se gândească să împărtășească, dar iubindu-se din tot sufletul, pulsând în acordurile dansului dragostei.

În noaptea aceea, în ceasurile acelea, își găsiră ritmul din nou și din nou. Împreună, de fiecare dată, se purtară pe culmile extazului în lumina aceea orbitoare, înconjurați de sentimentul acela înălțător, minunat, plin de viață.

Amândoi știau că trebuiau să se bucure de noaptea aceea, căci nu aveau de unde să știe ce le rezerva viitorul.

Capitolul 30

În urmă cu câteva luni, în încercarea de a-și salva sora, Niall își sacrificase onoarea când Sir Rupert Burney îl șantajase să meargă în nordul Scoției ca să-l omoare pe Cinaed Mackintosh. De la bun început fusese conștient de faptul că era genul de misiune care cel mai probabil avea să-l coste viața. Dar era gata de orice de dragul Fionei.

În mintea lui, reușise să-și salveze onoarea când hotărâse să o ia pe alt drum. Să-și facă propriile planuri. Orice ar fi făcut, oricât de departe ar fi fost dispus să meargă, nu putea să aibă încredere în ticăloșii vicleni care făureau și se foloseau de legi pentru propriul interes. O misiune încheiată avea să ducă la alta, ceea ce însemna că avea să rămână pe vecie sclavul lor. Nu aveau să o elibereze niciodată pe sora lui.

Doar că noul plan era la fel de periculos precum cel vechi. Iar șansele lui de supraviețuire? La fel de slabe. Doar că, în ceea ce făcea el, moartea era un lucru necesar. O moarte timpurie și neașteptată era o garanție în soarta unui soldat. Singurul lucru pe care îl regreta cu adevărat era că pierduse șansa de a avea un viitor alături de Maisie.

Și totuși, iată-i acum și aici. În ciuda șanselor potrivnice, destinul îi adusese împreună la castelul Dalmigavie.

Maisie era soția lui. Era a lui trup și suflet. Ea era aerul, apa și hrana care îl țineau în viață. Erau amanți și prieteni. Maisie îi dădea poftă de viață, îl făcea să-și dorească să fie un bărbat mai bun, să viseze, să-și imagineze că aveau să reușească să prelungească fericirea la infinit.

Zilele de după nuntă se înlănțuiau una după alta. Fură lăsați singuri, așa că petrecură ore întregi în pat făcând dragoste, iar Niall o încurajă să-i povestească prin tot ce trecuse după plecarea

din Edinburgh. Maisie și familia ei trecuseră prin atât de multe încercări!

Maisie avu și ea multe întrebări pentru el despre lunile pe care le pierduseră. Îi venea greu să o mintă, așa că prefera să schimbe subiectul de fiecare dată și să-i distragă atenția. O ținu ocupată întrebând-o despre articolele pe care le scrisese în ultima perioadă. Cea mai bună soluție de a o face să nu mai pună întrebări era să își manifeste interesul față de politicile ei.

Odată ce ieșiră din camera lor și se alăturară celorlalți, Niall își dădu seama că familia lui se mărise. Isabella și Cinaed îi invitară să călătorească împreună, alături de Morrigan. Se plimbară de-a lungul râului. Vizitară satul și, fiind zi de târg, meraseră printre corturile și tarabele vânzătorilor veniți din Inverness. Dar nu se despărțiră unii de alții, ca să fie în siguranță. În tot acest timp, Blair și oamenii lui rămaseră prin preajmă.

În timpul acestor ieșiri, Niall își dădu seama că relația dintre Maisie, Isabella și Morrigan se schimbase mult de la plecarea lor din Edinburgh și aprecie noua legătură care le unea.

Niall și Cinaed începură să se cunoască mai bine în timpul petrecut împreună. Scoțianul îi împărtăși multe povești de la bordul vasului său, Highland Crown, pe care îl pierduse într-o furtună pe coastă, în urmă cu câteva luni. Înainte de a ajunge la castel, Cinaed dusesse o viață plină de aventuri.

La fel de fascinant era să vadă cât de detașat era Cinaed de gloria pe care poporul i-o atribuisese numindu-l Fiul Scoției. Cinaed îi iubea pe oamenii din nordul Scoției. El le trimisese rebelilor arme pe ascuns și tot el fusese cel care își asumase un risc enorm transportând dezertori și familii despărțite în Canada. Într-un fel sau altul, luptase pentru binele Scoției toată viața lui și era gata să-și verse propriul sânge ca să pună capăt ocupației abuzive a forțelor militare britanice. Doar că Cinaed ezita să aibă încredere în gloria monarhiei. În același timp, nu considera că făcuse îndeajuns ca să merite atenția în care se scălda. Chiar dacă era adevărat ce se spunea, iar în venele lui curgea sânge regal, tot nu era îndeajuns.

Încet-încet, Niall începu să țină la Cinaed pentru cine era el, nu pentru felul în care îl vedeau cei din jurul lor. Servise mulți comandanți de-a lungul carierei sale militare, dar în nici unul dintre liderii aceia nu văzuse încrederea în propria persoană pe care o avea

Cinaed. Nu avea de unde să știe dacă se datora descendenților săi sau faptului că fusese crescut pe mare, dar niciodată nu întâlnise un om mai potrivit să fie lider.

Brusc, acele câteva zile de liniște și de pace ajunseră la final. Rămăsese mai puțin de o săptămână până la nunta oficială dintre Cinaed și Isabella, când mai mulți călăreți începură să ajungă la castel trimiși de diferiți lideri ai clanurilor din zonă.

Cu opt zile înainte de căsătorie, lordul îi convocă în biroul său pe toți cei implicați în vizita reginei.

Niall se sprijini de peretele de lângă ușă și ascultă. În afară de Lachlan și Searc, mai erau acolo Woelk și Rainey, cu toate că Cinaed alesese să nu li se alăture.

– Nu ați mai primit nici o veste din partea reginei? îl întrebă Searc pe Woelk. Nimic de când ați plecat de la graniță?

– Nimic. Dar ar trebui să fie deja pe mare. O să trimită un emisar de îndată ce ajunge aici.

Atunci se stârni o ceartă. Niall se uită lung la Woelk și la Rainey.

– Ar fi mai bine să-l ducem pe Cinaed în Inverness, sugeră Rainey. Se poate ca regina să fie deja acolo.

Searc îi expedie rapid.

– La naiba, Cinaed n-o să plece de aici! Nu până când nu știm exact unde trebuie să ajungă și cum putem să-l protejăm.

– Mai întâi de toate, trebuie să ținem ceremonia, i-o tăie lordul. O să ia parte la sărbătoare clanuri din toată zona, care o să vină pentru a-i jura credință.

– Nu înțeleg nimic, zise Woelk, depărtându-se de fereastră ca să li se alăture. Ceremonia asta e o nuntă sau o încoronare?

Searc se apropie de el, gata să-l înfrunte.

– Sunt deja căsătoriți. E prima ocazie a lui Cinaed să se prezinte în fața clanurilor care vor să jure că o să-și ridice armele pentru a merge la luptă atunci când o să vină vremea pentru asta.

– Crezi că o să facă asta înainte ca regina să-și revendice tronul în Scoția? îl întrebă Woelk iritat.

Searc îl împunse cu privirea.

– Aici, în nordul Scoției, suntem gata oricând să ne riscăm viețile.

– Pentru persoana potrivită, comentă Woelk.

Searc îl privi furios.

- Toată lumea visează la independența Scoției. În cazul de față, Cinaed James Stuart este descendentul direct al prințului Bonnie și nici un scoțian respectabil nu pune la îndoială acest adevăr, cu sau fără regină.

Lordul se ridică de la biroul său și spuse:

- Englezilor le e mai teamă de această întâlnire decât au scoțienii nevoie de ea, domnule Woelk. Cinaed își poate revendica tronul în Anglia, în Irlanda și în Scoția. Iar odată ce primește suportul reginei Caroline, mai mulți oameni o să-i ofere sprijinul, nu doar cei din zonă.

- Exact, insistă Rainey. De aceea ar trebui să fim pregătiți să o întâmpinăm de îndată ce ajunge aici. Riscăm ca vasul ei să ajungă într-un port doar ca să fie obligat să plece din nou la drum. Nu facem asta de dragul nostru, ci pentru toți cei care așteaptă să se ridice.

- Suntem pregătiți, mârâi Searc. Doar că nu sunt dispus să îl arunc pe Cinaed pe o plajă blestemată și să flutur steagul pentru ea. Îți jur pe ce am mai sfânt că nu am de gând să-l las să devină o țintă!

- Vă sugerez să lăsați la o parte politica. Ar trebui să luați în calcul dorințele verișoarei mele, spuse Woelk, uitându-se de la unul la altul. Caroline nu vine în calitate de regină, ca să se prezinte unui lider rebel. Înainte de toate, e mamă. Nu vrea decât să se reunească cu fiul ei. Amintiți-vă despre cine vorbim și de toate riscurile pe care și le-a asumat venind aici. Asta ar trebui să fie prioritatea noastră când facem planuri pentru ziua și locul unde o să se întâlnească.

Searc pufni și se duse la fereastră. Rainey clătină din cap și își odihni coatele pe genunchi. Urmă un lung moment de tăcere.

Lachlan își îndreptă privirea spre Niall și zise:

- De la sosirea lui în Dalmigavie, Cinaed a ales să păstreze distanța față de mulți dintre noi. Dar tu, Campbell, ai apucat să petreci mult timp cu el. Aș spune că ai reușit să-i câștigi încrederea. Știi cumva ce așteptări are de la întâlnirea cu mama lui?

Woelk și Rainey își îndreptară privirea spre el, amândoi arătându-se surprinși de cuvintele lordului.

- Cred că nu o să-i trădez încrederea dacă vă mărturisesc că Cinaed încă are îndoieli legate de descendența lui. Mi-a spus că se întreabă dacă nu cumva e vorba despre o greșeală. Dar înțelege cât

de importantă este întâlnirea aceasta pentru nordul Scoției și pentru întreaga țară. Așa că e dispus să se vadă cu regina.

Searc se întoarse pe călcâie, cu fața la ei.

- Dar la momentul potrivit și la locul potrivit. Nu am de gând să-l pun în pericol!

Capitolul 31

Maisie era o femeie obsedată de soțul ei. Nu-și imaginase nici odată că viața ei avea să fie astfel. Noapte de noapte, abia aștepta să evadeze alături de el în camera lor. Acolo, la adăpostul nopților de vară, făceau dragoste, iar dimineța se trezeau cu dorința a doi îndrăgostiți care nu se mai văzuseră de ani întregi. În timpul zilei, nu se putea abține să nu se gândească la el și să nu îl caute. La fel și el. În urmă cu câteva zile, ea fusese cea care îi zărise pe Isabella și pe Cinaed furându-și sărutări prin grădini sau pe coridoare întunecate. De data aceasta, erau ea și Niall cei îndrăgostiți, care nu păreau să se mai sature unul de celălalt.

Singurele momente tensionate în relația lor veneau când Maisie îl întreba despre lunile în care fuseseră despărțiți. Era evident că Niall, Rainey și Woelk călătoriseră împreună de la graniță cu un motiv. Fuseseră trimiși de regină și, cu toate acestea, nimeni nu voia să vorbească despre motivul care îi adusesese acolo. Cel puțin nu față de ea. De fiecare dată când insista cu întrebările, simțea că ezităările și eschivările lui Niall ajunseseră la limită.

În dimineța aceea, Maisie se așeză pe marginea patului și îl privi pe Niall în timp ce se îmbrăca pentru a merge cu Cinaed pe câmpul de antrenament.

Era sigură că nu era doar în imaginația ei, ci un sentiment de neliniște luase castelul cu asalt. Se întrebă dacă era o senzație de nerăbdare la gândul că urmau să sosească liderii mai multor clanuri. Oamenii precum Blair și Searc păreau mereu preocupați, în alertă, dar mai plutea ceva în aer, ceva ce afecta pe toată lumea. Maisie auzi că se sporise paza pe Inverness Road. În ziua de târg, mai mulți războinici fură staționați între oraș și porțile castelului. Ba chiar izbucnise o ceartă imensă seara trecută în bucătărie, ceartă care ajunsese până în sala cea mare. Orice ar fi fost la mijloc, toată lumea stătea ca pe ace. Iar reticența soțului ei era la fel ca starea generală.

– E adevărat că regina are de gând să vină aici?

Niall îi zâmbi și o întrebă:

– Tu ce planuri ai în dimineața asta?

Maisie se enervă văzând că încerca din nou să schimbe subiectul. Refuza să-i vorbească despre sarcinile lui sau despre adevăratul motiv care îl adusese acolo. Și, de fiecare dată când îi punea întrebări, încerca să îi distragă atenția, de parcă nu avea să bage de seamă.

– Nu sunt spion. Sunt doar curioasă. Ultimele cinci luni din viața ta continuă să fie un mister pentru mine.

El își puse cureaua pentru sabie și zise:

– Draga mea, te rog să nu-mi mai pui întrebări! Nu acum.

– Niall, vreau să înțelegi că duc pe umeri o povară. Mi-e teamă că te-am obligat să te căsătorești cu mine. Nu știu dacă te-ai căsătorit cu mine din conveniență, pentru că te-ai simțit forțat să o faci, pentru că ai vrut să-ți protejezi viața sau pentru că...

El se apropie de ea și o ridică în picioare. Maisie se uită în ochii lui și din nou îl văzu pe același Niall. Bărbatul pe care îl iubea. Cel pe care îl prețuia. Cel fără griji.

– Să nu te îndoiești niciodată de motivul pentru care m-am căsătorit cu tine. Faptul că te iubesc și că sunt soțul tău sunt singurele lucruri bune din viața mea.

Apoi o sărută, iar Maisie îl sărută la rândul ei. Avea încredere în el.

Cu toate acestea, avea nevoie să știe ce secret purta în suflet. Prezența lui Niall stârnise fel de fel de zvonuri și era evident că oameni precum Isabella și Cinaed, ba chiar și Searc aveau o legătură adevărată cu el. Maisie voia să fie inclusă și ea. Era soțul ei. Avea dreptul să știe.

Câteva clipe mai târziu, Maisie urcă treptele de piatră două câte două, până ce ajunse în vârful turnului de piatră. Noaptea trecută plouase, dar de dimineață norii se risipiseră, iar castelul Dalmigavie se scălda acum în lumina soarelui.

Acolo, de sus, de la locul ei preferat, putea să vadă întreaga zonă. Cel mai mult o bucura faptul că putea să vadă chiar și câmpul de antrenament, în spatele berăriei castelului.

Înainte să urce în turn, o zărise pe Isabella în sala mare. Sora ei o invitase să meargă la o plimbare prin sat alături de ea și de Morrigan. Lumea începuse deja să afle că Isabella era medic, așa

că aproape zi de zi primea pacienți la castel. Ba chiar își amenajase o sală de consultații, unde obișnuia să-și petreacă mai toate după-amiezile. Cu toate acestea, în cele mai multe dimineți obișnuia să coboare dealul ca să treacă pe la bătrânii și infirmii din sat, cei care nu aveau cum să ajungă la castel. Cinaed obișnuia să o însoțească mereu în aceste drumuri, doar că azi plănuse deja să-și petreacă dimineața alături de Niall, care voia să le arate unui grup de războinici Mackintosh tacticile britanicilor.

De acolo, de la balcon, Maisie îi zări pe războinicii dezbrăcați până la brâu luptându-se pe câmpul de antrenament.

Chiar și de la distanța aceea le auzi loviturile și țipetele. Îl zări imediat pe Niall în dreapta lui Cinaed. Erau de aceeași înălțime și aveau aceeași conformație puternică. Cinaed era brunet, cu păr lung și ondulat. Niall era blond, iar părul lui auriu strălucea în razele soarelui. Păreau doi zei care își pregăteau batalioanele pentru război împotriva unei armate de titani.

Brusc, Maisie se trezi din visare când zări un tânăr îmbrăcat în haine zdrențuroase venind dinspre sat spre porțile castelului. Nu era neobișnuit să vadă fete și băieți alergând prin curtea castelului, dar hainele lui ponosite îi atraseră imediat atenția. Îl văzu intrând pe poartă, moment în care se opri pe loc și aruncă o privire în jur. Arăta ca oricare alt băiat de la fermă, dar avea hainele prea zdrențuroase. Nimeni nu-l băgă în seamă. Dar Maisie observă imediat că era agitat.

Maisie traversă balconul fără să-și ia ochii de la el. Băiatul trecu încet pe lângă fierărie, cu privirea spre curte. Apoi aruncă o privire în spate și o luă la fugă prin curte, spre intrarea cu arcadă din grădină. Era aproape sub nivelul ei când se opri brusc la câțiva pași de grădină și rămase cu privirea spre ceva sau spre cineva.

Sub arcadă, aproape ascuns de ochii ei, Maisie văzu o mișcare. Un bărbat ascuns în întuneric. Se aplecă ușor, să vadă despre cine era vorba, dar nu zări nimic din cauza arcadei de piatră. Băiatul băgă mâna în buzunarul ponosit și scoase un săculeț pe care i-l întinse, după care făcu un pas spre el, temător. Bărbatul de sub arcadă luă săculețul și îi dădu băiatului un pachet, după care aruncă un bănuț pe jos.

Băiatul o luă la fugă spre poartă, iar Maisie se aplecă peste balcon, sperând să-l zărească pe bărbatul care se ascundea acolo.

Tresări când auzi un foc de armă venind dinspre câmpul de antrenament și, când își îndreptă privirea spre ei, îl văzu pe Niall cu un pistol în mână, explicându-le ceva și fluturându-și în aer cealaltă mână. Când își îndreptă din nou privirea spre grădină, își dădu seama că bărbatul de sub arcadă se făcuse nevăzut. Traversă balconul, încercând să-l găsească în curte pe cel pe care îl zărise mai devreme. Dar nimeni nu părea nelalocul lui.

Poate că nu însemna nimic, dar Maisie își spuse că fusese martoră la un schimb de mesaje.

Trebuia să se vadă cu Isabella și cu Morrigan, care probabil o așteptau deja. O luă la fugă pe scări. Înainte să meargă la ele, trebuia să treacă mai întâi prin camera ei ca să-și ia jacheta.

Dar, de îndată ce ajunse la capătul scărilor, o siluetă întunecată apăru ca din neant din umbră. Bărbatul se năpusti asupra ei, iar Maisie simți o durere arzătoare și usturătoare. Căzu în genunchi, iar când își coborî privirea, rămase șocată să vadă un pumnal infipt în abdomenul ei.

Capitolul 32

Niall se întrebă ce se întâmplase, de unde se auzea țipetele acelea, iar o secundă mai târziu, Blair și toți cei de pe câmpul de antrenament o luară la fugă spre castel. Niall rămase alături de Cinaed și alergă în dreptul lui. Știa deja că una dintre strategiile folosite în război era crearea unei diversiuni. Se putea ca episodul acela să fie o farsă pentru ca altă persoană să ajungă la Cinaed.

– A fost înjunghiată!

– E sânge peste tot!

– E moartă!

Erau câteva dintre țipetele care răsunau în curte. Mai mulți oameni erau adunați în dreptul ușii care dădea în sala mare, blocându-le accesul. Mai multe comentarii ajunseră la urechile lor în timp ce el și Cinaed își făcură loc prin mulțime.

– La capătul scărilor, în turnul vechi! E moartă... Cheamă doctorul!

Ea. Era o femeie, își spuse Niall, simțind că i se strânse inima în piept.

– Maisie? Unde e Maisie? întrebă el, făcându-și loc printre oameni, care se grăbiră să se dea la o parte.

– Cine? strigă Cinaed, aflat lângă el. Cine a fost înjunghiată?

– Sora doctorului! țipă cineva. E moartă!

Niall urlă de durere, neputând să vadă nimic în fața lui. Nu putea să mai audă nimic. Îi împinse pe toți cei care îi blocau calea și alergă spre scări.

Acolo îl aștepta Searc.

– E Maisie. A fost înjunghiată! Isabella e acum cu ea.

– Unde e? strigă Niall, iar țipetele lui răsunară cu ecou între zidurile acelea înalte.

– În sala de consultații.

Niall trecu pe lângă el și o luă la fugă pe coridorul castelului. Drumul era pătat cu dăre de sânge. Sângele lui Maisie. Era numai vina lui. Îi lăsase să-i răpească sora, iar acum veniseră după Maisie. Voiau să ajungă la el fără doar și poate.

Niall deschise larg ușa și dădu buzna în salon. O zări pe Maisie într-un colț al încăperii, întinsă pe o masă. Avea ochii închiși. Zăcea nemișcată, cu chipul palid. Isabella o examina, alături de Morrigan.

Niall simțea că trăia un coșmar. Nu se poate întâmpla una ca asta. Abia reuși să pășească spre ea. Cineva îi spuse ceva, dar el nu înțelese nimic. Altcineva îl trase de braț, dar el nu se opri. Nu vedea nimic în afară de Maisie și de sângele ei. De rochia ei murdă de sânge. Sânge peste tot. Odată ajuns la masă, încercă să pună mâna pe ea.

— Nu! strigă Isabella, iar cuvintele ei îl treziră la realitate. Își îndreptă privirea spre mâinile ei pătate de sânge, presând pe rană.

— Pleacă, Niall! îi ceru ea, după care se întoarse și porunci cuiva din spatele lui: Scoate-l de aici!

— E soția mea...

— E sora mea! spuse Isabella la fel de palidă ca Maisie. Văzu lacrimile de pe obraji ei. Sunt medic. Ai încredere în mine că pot s-o salvez!

Cinaed îl luă de braț, încercând să-l tragă spre el, dar Niall simți că nu mai era stăpânul propriului trup. Voința îl ținea ancorat în loc. Soția lui zăcea pe masa aceea, aproape moartă.

— Nu pot să plec. Nu pot să o pierd!

— Ai încredere în ea! îi ceru Cinaed. Putem să așteptăm la ușă. Trebuie să o lași să-și facă treaba.

Niall nu-și dădu seama dacă fu tras din loc, împins de la spate sau luat pe sus, dar se trezi în spatele ușii închise. Îl usturau ochii, iar durerea aceea profundă îl mistuia. Se întoarse spre Cinaed și abia îl zări în fața lui.

— Chiar poate? Chiar poate să o salveze?

Cinaed îl bătu ușor pe braț.

— Isabella mi-a salvat viața în repetate rânduri. E un doctor minunat și un chirurg extraordinar. Maisie e pe mâini bune.

Niall închise ochii și se întoarse spre perete. Începu să se dea cu capul de zid, parcă încercând să-și amortască mintea și să uite

ce pățise Maisie. Sau poate că era un coșmar. Poate că avea să se trezească și să-și dea seama că nu se întâmplase nimic.

Nu o pregătise nimeni. Nu-i spusese nimeni despre pericolele care pândeau castelul. Crezuse că o protejează ținând totul secret față de ea. Nici acum nu știa cine deschisese ușa de la temniță în prima lui noapte la castel. Avea suspiciunile lui, însă nici o dovadă. Un dușman pândeă chiar sub nasul lor, iar Maisie nu avusese nici cea mai mică idee.

Își lipi din nou fruntea de zid și se rugă ca, odată ce avea să deschidă ochii, putea vedea din nou chipul lui Maisie. Cu părul ei auriu întins pe pernă. Visă că avea să-și ridice capul și să se odihnească pe pieptul lui, că avea să-i zâmbească.

Niall deschise ochii și zări peretele. Ușa închisă. Picături prețioase de sânge pe podea.

Curând, durerea aceea sfâșietoare se transformă în furie. Niall luă coridorul la pas. Cine îi făcuse asta? Cineva o atacase intenționat.

- Au înjunghiat-o. A văzut cineva ce s-a întâmplat?

- Acum îl caută. Lachlan o să întoarcă tot castelul cu susul în jos, răspunse Searc. Caută indicii. Sau poate o să dea de cineva pătat de sânge.

Micul general era palid la față, cocoțat pe marginea unei bănci. Niall își dădu seama că era prima oară când îl vedea stând locului.

Bătrâna Jean apăru și ea, urmată de doi servitori cu oale pline de apă fierbinte și cu un coș plin de bandaje. Cinaed le deschise imediat ușa, dar pe Niall nu-l lăsă să intre.

- Prietene, așteaptă aici!

- Trebuie să fiu cu ea.

- Isabella e în stare să te înjunghie cu același cuțit pe care o să-l scoată din sora ei dacă o faci să-și piardă concentrarea, îl avertiză Cinaed. O cunosc prea bine pe soția mea. Îi faci mai mult bine lui Maisie stând aici.

- Cine a găsit-o? întrebă Niall, îndreptându-și atenția spre Searc.

- Nu știu. De îndată ce am auzit țipetele, am luat-o la fugă pe scări, zise el, ducându-și mâna la față. Deja se adunaseră o mulțime de oameni în jurul ei. Nu cred că era de mult acolo.

Bătrâna Jean ieși repede din sală, iar Cinaed o opri din drum.

- Cum se simte? o întrebă el.

Bătrâna clătină din cap și se întoarse spre Niall.

– Bietul îngeraş a deschis ochii pentru câteva clipe. Vrea să-i aducem inelul.

„Inelul.”

– Inelul, repetă el, încercând să se concentreze. Ultima oară îi văzuse inelul pe lavoarul din camera lor.

– Merg eu să îl aduc, reuşi el să şoptească înainte să i se blocheze gâtul. Le întoarse spatele şi o luă la fugă pe scări cu ochii în lacrimi, abia reuşind să vadă pe unde mergea.

Maisie voia să i se aducă inelul.

Lacrimile începură să-i alunece pe obraji. Trăise cu teama că avea să se întâmple asta. O ştiuse de la bun început. Tocmai de aceea încercase să o lase în Edinburgh. Netrebnicii aceia ştiuseră exact unde să-l lovească. Îl pedepseau pentru că nu îl omorâse pe Cinaed. Îşi dăduseră seama că se legase o prietenie între ei doi. Aşa că aleseseră să o atace pe Maisie.

Dădu disperat buzna în camera lor când văzu o scrisoare pe masă.

O luă şi se uită lung la ea. Un sigiliu simplu, de ceară, fără nici un semn. O deschise imediat.

Locotenent Campbell,

Cu toate că tu se pare că ne-ai dat uitării, noi nu te-am uitat.

Dacă nu ai de gând să-ţi duci la bun sfârşit misiunea, doamna Fiona Johnston urmează să fie spânzurată la Fort George pe data de 1 septembrie.

Capitolul 33

Două zile și două nopți, Niall rămase la căpătâiul soției sale. Erau momente în care se foia neliniștită, gemând de durere. Alteori, se trezea speriată. Totuși, de fiecare dată când îl vedea alături de ea, frica dispărea, se liniștea și, în cele din urmă, reușea să adoarmă la loc.

Rana o făcuse să piardă mult sânge înainte ca Isabella să reușească să o coasă. În primele ore după operație, nu putuse să-i ofere nici o garanție lui Niall că Maisie avea să supraviețuiască. Totuși, după ce trecuseră mai multe ore fără să facă febră, o fărâșă de speranță încolți în inima lui.

Doar că, odată cu speranța veni și vina, care îl înjunghie precum pumnalul care nimicise trupul iubitei sale. Se blamă de nenumărate ori pentru că o dezamăgise, pentru că își ținuse temerile și suspiciunile doar pentru el. Dacă Maisie avea să moară, își făgădui că avea să-i omoare pe Burney, pe Sidmouth și pe rege.

Încă era întuneric în cea de-a treia zi în care Searc intră în camera lor ca să-i spună că venise momentul să plece. Niall era pregătit să-și ducă planurile la bun sfârșit.

Cinaed se oferă să meargă cu el.

– Nu. Am nevoie de tine aici, spuse el, făcând semn spre Maisie, care dormea liniștită.

Isabella îi privea de la fereastră, alături de Morrigan, care dormea lângă ea. După atac, ambele femei stătuseră de veghe cu rândul.

– O să-l iau pe Blair cu mine.

Cinaed încuviință, iar Niall ieși din cameră.

Traversă coridoarele întunecate și băgă mâna în buzunar după scrisoare. Sir Rupert fusese cel care i-o trimisese, ceea ce însemna că trebuia să fie în Inverness sau în apropiere de Fort George.

În cele câteva clipe în care o găsisese lucidă, Niall o întrebă pe Maisie dacă văzuse ceva. Dacă își văzuse atacatorul. Maisie repetase

cuvintele scrisoare, băiat și mesaj. Cineva venise cu o scrisoare, poate chiar aceeași scrisoare pe care o avea el acum în buzunar. Dar, când o întrebase dacă îl văzuse pe bărbatul care o atacase, Maisie clătinase din cap. Nu văzuse pe nimeni. Nu îi văzuse fața.

Castelul Dalmigavie era o fortăreață, iar puținii străini care apăreau la porțile lui erau controlați, luați la întrebări și supravegheați până când își terminau treburile acolo. Pe de altă parte, în sat, ziua de târg și valurile de vânzători, negustori și comercianți dădeau nenumărate ocazii pentru transmiterea mesajelor. Veneau însoțiți de fel de fel de băieți care intrau și ieșeau pe poartă, aducând tot felul de lucruri. Nu fusese deloc greu să dea de urma tânărului cu ceva mai mulți bănuți în buzunar.

După ce îl luară la întrebări pe bietul băiat speriat pe care îl găsiră dormind sub căruța unui cârpaci, lordul se convinse că băiatul putea să-l identifice pe bărbatul care îi dăduse pachetul. Doar că descrierea putea să facă referire la oricine din castel. Însă persoana de la care primise mesajul venise din Inverness. Băiatul era sigur de asta. Sarcina lui fusese să aducă un pachet și să plece cu altul. Nu i se păruse că făcea ceva greșit. O făcuse de două ori în ultimele zile.

Niall îl găsi pe Blair așteptându-l la biserica din sat. Hotărâseră să meargă la o colibă de piatră părăsită de la marginea pădurii, departe de castel și aproape de drumul care ducea în vale. Cei doi bărbați meraseră în tăcere prin satul adormit și pe câmpurile proaspăt culese.

Iarba creștea înaltă pe acoperișul bordeiului, cu toate că o parte din acoperiș era deja distrus și dărâmat. Ușa era mică, dar Niall reuși să se strecoare prin ea și își dădu imediat seama că era exact ce aveau nevoie. Un loc întunecat și ascuns. Îi făcu semn lui Blair și își trase pălăria pe față, pregătindu-se pentru lungă așteptare. Zorii zilei de vară aveau să se vadă curând.

Scoțianul rămase în umbră, lângă ușă. Cine avea să intre nu putea să-l vadă înainte să pășească dincolo de ușă.

– Sper că am făcut bine că te-am adus aici, îi spuse el, în loc să vin cu unul dintre oamenii mei.

– Nu e planul tău, îi aminti Niall. Decizia nu îți aparține.

– Doar să nu uiți că stăpânul vrea să-l aducem pe ticălosul acela în viață.

Iar Niall visa să-i taie gâtul.

– Să vedem mai întâi dacă o să funcționeze planul.

– Pentru mine nu contează cum îl ducem.

Începu să se lumineze de ziuă. Niall spera din tot sufletul că planul lui avea să fie un succes.

Băiatul mai primise o scrisoare. Aceasta din urmă avea instrucțiuni precise, în care i se cerea să plece din Dalmigavie în zorii zilei, căci trupele din Fort George și din Fort Williams aveau să-și înceapă asaltul asupra castelului.

Ordinele lui Lord Sidmouth spuneau să nu mai aștepte. Întâlnirea între regină și Fiul Scoției nu putea să aibă loc. O escortă trimisă din Inverness avea să-i aștepte la colibă.

Niall spera ca ticălosul să apară. Oamenii regelui se aflau peste tot și erau nemiloși. Acum înțelese de ce alesese regina Caroline să-i încredințeze secretul ei. Nu putea să aibă încredere în nimeni. În nimeni.

– Trebuie să mai fie cineva implicat în povestea asta în afară de băiatul care duce și aduce mesaje din Fort George, îi zise Blair. Iar stăpânul știe că singura șansă pe care o avem pentru a afla adevărul e să-l facem pe individul de azi să vorbească.

Niall își duse mâna la cuțitul pe care îl avea în buzunar, același cuțit cu care fusese înjunghiată Maisie. În ultimele zile, simțise de mai multe ori imboldul de a ucide. Avea bănuielile lui. Dar Cinaed fusese vocea rațiunii. Trebuia să aștepte și să afle sigur cine se făcea vinovat pentru tot, cine îl eliberase din temniță, cine o înjunghiase pe Maisie, cine îi lăsase scrisoarea trimisă de Sir Rupert cu data la care avea să fie executată Fiona.

Ridică mâna când auzi pași venind de afară. El și Blair se strecurară ușor în întuneric. Niall își ridică gulerul de la haină și așteptă.

Un bărbat se opri în pragul ușii. Îi zări silueta în lumina zorilor.

– Ești sigur că ăsta e locul?

Owen Woelk. Niall îi recunoscuse imediat vocea. Vărul reginei. Primul lucru care îi trecu prin minte fu acela că avusese dreptate. Era de așteptat, căci Caroline nu avea încredere în nimeni din familia ei. Dar mai era cineva cu el.

– Intră, fraiere! Nu putem să așteptăm aici. Doar nu vrei să mergi până la capătul drumului și să fii împușcat de trupele britanice, nu-i așa?

Lewis Rainey. Din clanul Mackintosh. Ce trădători! Amândoi, Sidmouth îi avea pe toți la mână. Singura lui greșeală fusese că își imaginase că avea să-l convingă și pe Niall să-i facă treaba murdară. La urma urmei, un soldat bun asculta ordinele celorlalți.

Acum înțelese de ce Maisie căzuse în plasa lor. Amândoi așteptaseră scrisoarea. Unul o primea, iar celălalt stătea de pază.

Apucară amândoi să intre în colibă înainte ca Woelk să îl zărească pe Niall în umbră, lipit de peretele negru.

– Foarte bine. Ești deja aici. Du-mă imediat la Sir Ralph! Am informații despre castel care se dovedesc a fi...

Dar se opri brusc când îl văzu pe Niall înălțându-se, iar o umbră le tăie calea.

Rainey se întoarse imediat, doar că îl găsi pe Blair în calea lui, cu un pistol în mână.

Woelk nu își dădu imediat seama că se aflau în pericol.

– Ce se petrece aici?

Cei doi trădători se așezară spate în spate. Rainey dădu să bage mâna în haină, dar Blair îl apucă de guler și îl împinse în perete.

Niall făcu un pas spre Woelk.

– Campbell! exclamă el șocat, dar își reveni repede. Nu uita de partea cui ești! Gândește-te la sora ta!

– Vrei să spui sora care nu e la Fort George!

Niall nu mai era îngrijorat pentru execuția Fionei. De îndată ce Searc aflase conținutul scrisorii, îi trimisese un mesaj comandantului fortului, un prieten apropiat. Primise vestea că Fiona nu era acolo. O nouă minciună.

Woelk trase de mânerul bastonului și dezvălui o sabie ascunsă. Niall îl apucă de mijloc și îl strânse de gât, după care îl aruncă atât de tare de perete că îl lovi cu capul de zid. Woelk își scăpă arma pe jos.

– Mi-ai atacat soția! îi zise Niall, împingându-l din nou în perete. Auzi tonul disperat din glasul lui Woelk:

– Ba nu! Nu am fost eu, ci Rainey. El stătea de pază când au venit să-mi aducă scrisoarea. I s-a părut că m-a văzut. El a înjunghiat-o!

– Mîntî! strigă Rainey. Campbell, te rog să mă crezi! Woelk a fost implicat în povestea asta dinainte să o cunoaștem pe regină.

– Tac!

- E de mult spionul prințului regent. El a fost cel care m-a abordat înainte de întâlnirea noastră.

- Nu a fost nevoie de prea multă muncă de convingere din partea mea. De îndată ce ți-am spus că o să-ți acordăm titlul de baron, ai fi fost în stare să-ți omori propria mamă!

Înainte ca scoțianul să mai apuce să spună ceva, Blair îi dădu un pumn în stomac, iar Rainey gemu de durere. Cel de-a doua lovitură fu atât de puternică încât Rainey începu să vomite.

- Carevasăzică, ești în stare să-ți trădezi propria țară pentru un blestemat titlu englezesc.

Niall îi aruncă o privire.

- Eu zic să le tăiem gâturile.

- E mai simplu pentru toată lumea dacă o facem aici.

- Mai trageți capete în țepă în Dalmigavie?

- Nu am încetat niciodată să o facem.

La unison, Niall duse cuțitul la gâtul lui Woelk, iar Blair la gâtul lui Rainey.

- Nu, nu, te rog! îl imploră Woelk. Am informații prețioase. O să-ți spun tot ce știu. Te implor, cruță-mi viața!

- Ce fel de informații?

- Pot să-ți dau numele tuturor spionilor din anturajul reginei. Îi știu pe toți care primesc ordine direct de la rege. Știu cine îi trimite mesaje. Sunt cu ochii pe ea. Îi urmăresc fiecare mișcare, jur!

- Da, ticăloși ca tine! răcni Niall. Un ticălos pe care îl consideră parte din familia ei. Cineva în care poate avea încredere!

- Familia ei? repetă Woelk cu un zâmbet trist. Pentru regina Caroline propria familie a fost cel mai periculos inamic.

Capitolul 34

Maisie era palidă și extrem de slăbită, dar Isabella știa prea bine cât timp așteptase Niall momentul acela și cât era de nerăbdător să stea câteva clipe cu soția lui, așa că îi lăsă singuri.

Niall se așeză pe scaunul de lângă pat, invadat de valuri de recunoștință și de iubire. Era dispus să facă orice pentru ea, dar știa ce își dorea Maisie mai mult decât orice. Adevărul. Venise momentul să-i mărturisească totul. Îi povestise deja că reușiseră să pună mâna pe Woelk și pe Rainey. Doar că nu avea de unde să știe cum se ajunsese la asta.

Erau rare momentele în care se simțea bine. Niall o luă de mână și îi vorbi. Începu prin a-i povesti despre vizita lui Henry Brougham în noaptea în care se logodiseră și cum inițial îl refuzase.

– Arestarea Fionei fusese plănuită de ticăloșii lui Lord Sidmouth, în Edinburgh. Dragostea mea, tu nu ai avut nici o vină!

– Eu am fost cea care a încurajat-o să participe la adunarea aceea. Eu sunt cea care i-a pus viața în pericol. Am înțeles de ce nu ai mai vrut să fii cu mine după aceea. Am crezut că...

– Mai devreme sau mai târziu, tot ar fi arestat-o. Dacă nu s-ar fi dus la adunare, ar fi luat-o de acasă, zise Niall, preferând să nu se gândească cât de îngrozitor ar fi fost ca Briana și Catriona să fi fost martore la ceva atât de înfiorător. Când am ajuns în Glasgow, mi s-a spus că încearcă să îi aducă fel de fel de acuzații. Sir Rupert Burney mi-a spus clar că viața ei e în mâinile lui. În schimbul libertății surorii mele, m-a obligat să mă alătur convoiului reginei Caroline care urma să ia drumul nordului. Iar la sosire, mi s-a cerut să-l omor pe Fiul Scoției.

Maisie nu schiță nici un gest. Bănuise deja că despre asta era vorba și tocmai de aceea dăduse buzna în biroul lordului și îl implorase să nu îl omoare pe Cinaed. Niall regreta din tot sufletul că trecuse prin toate acestea din cauza lui.

– Când te-ai răzgândit?

– Nu m-am răzgândit niciodată pentru că de la bun început nu am avut de gând să îndeplinesc sarcina. Mi-am dat seama că, dacă accept misiunea asta și dacă supraviețuiesc, nu o să ne lase niciodată în libertate nici pe mine, nici pe Fiona. Urma să devin jucăria lor. Ei aveau să tragă toate sforile, gata să mă oblige să ucid din nou și din nou. Dar, în clipa în care ne-am luat rămas-bun în Edinburgh, încă nu luasem o decizie.

– Ar fi trebuit să-mi spui. Nu sunt o femeie slabă. Aș fi...

Glasul ei slăbi, iar Niall îi luă mâna, i-o strânse și i-o sărută.

– Mi-a fost teamă pentru siguranța ta. Mi-a fost teamă că o să se afle despre legătura dintre noi, despre faptul că ne iubim și că se pot folosi de asta ca să te ia și pe tine de lângă mine.

Maisie se întristă și zise:

– Amândoi am crezut că o să fiu în siguranță pe Infirmary Street. Dar în ziua în care au venit la noi acasă și ne-au atacat nimic nu i-a ținut în loc.

Niall nu aflase despre atac. La vremea respectivă, încă era în Londra.

– Dacă aș fi știut prin ce treci, dacă aș fi știut că a trebuit să stai ascunse, m-aș fi întors. Îmi pare rău că nu am fost acolo.

– Poate că lucrurile ar fi ieșit altfel. Dar nu sunt sigură că ar fi mers neapărat mai bine, zise Maisie, luându-l de mână. Povestește-mi cum a fost când ai mers la regină!

Niall îi povesti despre întâlnirea de la castelul Duns, din ziua în care făcuse cunoștință cu Woelk și cu Rainey.

– Regina mi-a vorbit despre fiul ei, iar cuvintele acelea mi-au ajuns la inimă. În clipa aceea, mi-am dat seama că e genul de femeie care înțelege cu adevărat valoarea unei familii, o femeie care a plătit ca să-și protejeze familia. În urma acelei întâlniri, Niall alesese să aibă încredere în ea. Ceva îi spunea că regina îi zisese adevărul. După aceea, am fost din nou să o văd și am stat de vorbă cu ea între patru ochi. I-am povestit totul. Iar în clipa aceea am pus la cale un nou plan.

– Ce presupunea acest nou plan?

– Am hotărât să-mi risc viața pentru Cinaed, mi-am spus că o să fac orice ca să-l protejez pe fiul reginei, ca să mă asigur că întâlnirea

dintre ei o să devină realitate odată și odată. În schimb, ea mi-a promis că sora mea o să fie pusă în libertate.

– Avea cum să facă asta?

– E regină, iar sora mea e un simplu pion în jocul lui Lord Sidmouth și al oamenilor lui. Înainte ca eu să ajung la graniță, regina și Brougham au trimis mai mulți agenți în căutarea Fionei. Eu mi-am ținut promisiunea, așa că mă aștept ca și ea să se țină de cuvânt.

– Acum înțeleg de ce ai petrecut atât timp în preajma lui Cinaed. Încercăi să-l protejezi.

– Regina Caroline e conștientă de faptul că întâlnirea aceasta pune în pericol viața fiului ei. De la bun început nu a avut încredere în toți cei pe care i-a trimis spre nord, căci de două decenii încearcă în zadar să organizeze întâlnirea asta.

– Ar fi trebuit să-mi spui toate aceste lucruri, zise ea pe un ton blând, dar ochii ei albaștri erau limpezi și determinați. Nu sunt spion.

– Știu, dragostea mea. Îmi pare rău pentru tot ce am făcut, dar i-am dat cuvântul meu. Am jurat să nu spun nimic din tot ce mi-a zis – să vorbesc doar cu Cinaed și cu cine o să aleagă el să-i spună. Am ajuns aici cu detalii despre ziua și locul unde aveau să se întâlnească. M-a implorat să nu suflu nimănui o vorbă despre asta.

– Nu o să te întreb nimic despre secretul pe care ai făgăduit să-l ții. Dar cum ai reușit să-l convingi pe Cinaed că ești trimisul reginei?

Îi povesti mai întâi despre cele petrecute în temniță, iar cineva rânise un paznic ca să-l elibereze.

– Mi-am dat imediat seama că a avut dreptate spunându-mi că e îngrijorată. Cineva de la Dalmigavie știa că primisem ordine de la Sir Rupert Burney să îl omor și veniseră să mă elibereze ca să-mi duc sarcina la bun sfârșit.

Niall își aminti de dimineața aceea în care dusesese cuțitul la gâtul lui Cinaed și îi spusese că era esențial să stea de vorbă cu el. Cinaed acceptase să discute în biroul lordului, alături de Searc, de Lachlan și de Isabella.

Întâlnirea aceea era întipărită în memoria lui. Când le spusese că venise cu un mesaj din partea reginei, Searc nu-l crezuse nici o clipă, spunând că nu aveau nici un motiv să aibă încredere în el.

La urma urmei, luptase în Regimentul regal scoțian. Dar Niall reușise să le stârnească interesul când le spusese că avea dovezi.

Regina îi împărtășise un secret bine păstrat pe care i-l mărturisise cu mulți ani în urmă lui Lachlan Mackintosh. Bunica lui Cinaed era Katarzyna Jablonowski, fiica unui general polonez și nepoata prințesei Talmond. Katarzyna îl întâlnise pe prințul Bonnie în Ghent. Și tot acolo, într-o mănăstire din Ghent, nouă luni mai târziu, se născu tatălui lui Cinaed. Pentru siguranța pruncului, prințesa Talmond se asigurase că sarcina avea să fie ținută secretă.

Se lăsase liniște în birou până când, în cele din urmă, lordul confirmase spusele lui Niall. Sora lui, Anne Mackintosh, cea care îl adusese pe Cinaed în nordul Scoției, îi spusese lui Lachlan că regina avea scrisori de la Lady Katarzyna și de la prințesă care confirmau faptele și că tatăl lui Cinaed i le încredințase înainte de moartea lui.

– M-au crezut, îi spuse el lui Maisie, după ce îi povesti. Dar singurul motiv pentru care au ales să aibă încredere în mine și în mesajul pe care l-am adus din partea ei era că știam despre dovada reginei legată de descendența Cinaed.

– Și a fost îndeajuns? îl întreabă ea.

– Asta și faptul că le-am spus că nu mai am de gând să lupt pentru rege.

– Cum se face că te-au crezut?

Niall înțelegea de ce punea astfel de întrebări. Maisie îl cunoștea și îl iubea și, cu toate acestea, până și ea îi lansase acuzații în ziua în care sosise la castel. Încercase să-i dea o explicație mai târziu, dar pentru oamenii din biroul acela Niall era un simplu străin.

– Pentru că le-am spus tot ce am aflat când eram soldat. O privi în ochi, gata să îi povestească despre bărbatul care devenise. Am învățat că... începu el. Am învățat că nici o bătălie și nici o campanie din care am făcut vreodată parte, fie pe dealurile înghețate din Spania sau pe câmpiile însângerate de la Waterloo, ori văile verzi din Irlanda, nu a fost dusă pentru idealurile de libertate sau de dreptate pe care le promovează cu atâta convingere ziarele sau politicienii noștri. Am luptat pentru lorzi britanici ahtiați după bani. De cincizeci de ani, Compania Britanică a Indiilor de Est transportă ilegal opium din India în China pentru profit și putere, fără să le pese de faptul că astfel distrugem țara aceea. Forțele noastre militare și navale sunt gata de orice ca să-i protejeze pe ticăloșii aceia. Chiar

și acum regimente britanice continuă să lupte pentru a controla India, după ce am câștigat-o de la francezi. Dar facem asta doar ca să umplem buzunarele Companiei Indiilor de Est și ale Coroanei regale.

Niall vorbi fără să se oprească. Maisie încercă să se ridice, iar el o ajută.

– Te rog, continuă.

– Timp de un secol, forțele navale britanice au ținut sub control insulele de zahăr din Caraibe ca să le ofere sclavi stăpânilor britanici. După care un francez neobrăzat pe nume Napoleon a făcut greșeala de a-i numi pe englezi o națiune de exploatare, în ignoranța lui imaginându-și că el ar trebui să dețină controlul comercial al continentului, nu poporul britanic. Așa că am adunat cele mai puternice armate din istorie ca să-l înfrângem. Și ce s-a ales de aceste armate după ce am dobândit libertatea Europei? Regimente antrenate de luptă au fost trimise peste tot prin lume, în India, în Australia și Noua Zeelandă, în Canada și în Africa. Oriunde se poate obține un profit. Cât despre Regimentul scoțian regal 42... Regimentul meu a fost trimis în Irlanda, un loc care a fost redus la o populație de cerșetori fără pământ, care lucrează pământul pentru lorzi britanici absenți. Te întrebi care era misiunea noastră? Aceea de a distruge orice bărbat, femeie sau copil care ar îndrăzni să se opună vocal sau fizic rebeliunii. Și totul în numele profitului și al puterii, despre care am învățat că înseamnă unul și același lucru. Aruncă apoi o privire spre fereastra deschisă, auzind antrenamentele războinicilor în depărtare. Aici, în Scoția, ducele de Cumberland, unchiul acestui rege, ne-a înfrânt la Culloden Moor și a tăiat în carne vie ca să ne demonstreze că englezii sunt stăpânii noștri și că așa o să fie mereu. Dar astăzi, în zona de sud a Scoției, în fiecare oraș, oamenii de rând sunt gata să se răzvrătească, să lupte împotriva ofițerilor de pe străzi. Mulți dintre ei își doresc să aibă o voce în guvernul de la Londra. Alții visează la o Scoție liberă.

– Tu ce îți dorești? îl întreabă ea pe un ton duios. Care sunt planurile tale pentru viitor?

Niall știa că făcea referire la cuvintele pe care i le spusese în camera lui din Edinburgh, cu atâtea luni în urmă.

– Eu sunt soldat. Știu prea puțin despre alte lucruri. Dar, când am hotărât să renunț la armată, mi-am jurat să nu mai ridic niciodată

arma pentru regele acesta, spuse el, după care trase adânc aer în piept ca să-și stăpânească emoțiile. S-ar putea să nu văd niciodată Scoția independentă. Poate că o să pierim cu toții pe câmpul de luptă sau la spânzurătoare. Dar visez la o lume în care copiii noștri să crească liberi și egali cu toți cei născuți la sud de granița cu Scoția. Și nu am de gând să renunț la ei. Niall se uită lung la soția lui și văzu o lacrimă alunecând pe obrazul ei, ca o bijuterie. Nu mai sunt același bărbat pe care l-ai întâlnit în Edinburgh. Promit să nu-ți mai țin niciodată morală și să nu încerc să te opresc în încercările tale de schimbare. Aș vrea să mă alături inițiativelor tale... dacă mă accepți.

Maisie veni mai aproape de el și își lipi fruntea de fruntea lui, cu buzele la doar o șoaptă depărtare.

— Ar fi o onoare pentru mine să te am alături în lupta mea. Astăzi te iubesc pentru tot ce ai fost cândva, pentru cine ești acum și pentru cine urmează să fi.

Niall își luă soția în brațe și îi spuse:

— Iar eu te iubesc pentru că mi-ai oferit un scop, pasiune și un motiv pentru care să cred în ceva mai bun, în ceva mai mareț decât noi.

Capitolul 35

Maisie răsuflă ușurată după ce stătu de vorbă cu sora ei și cu Cinaed. Nu voia să amâne din vina ei sărbătoarea deja planificată. Din câte auzise, mulți oaspeți deja ajunseseră la castel, iar și mai mulți erau deja pe drum pentru ceremonia din acea zi.

Ceremonia de nuntă avea să fie intimă, în capelă, dar după aceea marea sală avea să găzduiască cel mai mare număr de invitați prezenți vreodată la castelul Dalmigavie pentru recepție și pentru jurământul de loialitate.

Cu toate că nu se pusese încă pe picioare, Maisie nu avea de gând să rateze evenimentul. Rana încă o durea, iar Isabella îi spusese că avea nevoie de mult timp ca să se vindece. O duru chiar și în timp ce Morrigan o ajută să se îmbrace, dar încercă să-și ascundă disconfortul. Voia să fie pregătită când avea să vină Niall pentru a o ajuta să coboare.

Nu își amintea foarte bine zilele de după atac. Isabella îi spusese că principala problemă nu fusese neapărat rana, ci cantitatea de sânge pe care o pierduse. Dar și teama că avea să facă febră, ceea ce, din fericire, nu se întâmplase.

Niall îi rămăsese alături zi și noapte. Odată ce trecuse pericolul, stătuseră de vorbă, iar Niall îi mărturisise tot ce îi ascunsese până atunci. Îi spusese și ce reușise să afle de la Woelk și de la Rainey după ce îi prinseseră. Nu văzuse chipul nici unuia din ei. Singura amintire clară pe care o avea din ziua aceea era momentul în care văzuse pumnalul acela înfipt în trupul ei.

Maisie se așeză pe banca din fața oglinzii. Din obișnuință, își duse mâna la abdomen. Zona din jurul inciziei era iritată și umflată, dar părea să se vindece. Maisie era sigură că, fără Isabella și priceperea ei, nu ar fi avut cum să supraviețuiască.

-Arăți bine, nimeni nu ar bănui vreo clipă că ai fost înjunghiată cu o sabie.

Maisie zâmbi în timp ce Morrigan îi pieptănă buclele, încercând să le aranjeze, după care făcu un pas în spate ca să-și admire opera.

– Cu o sabie? Parcă era un pumnal.

– E mult mai impresionat dacă e vorba de o sabie.

– În cazul acesta, cred că ar fi mai bine să nu spun nimănui că mi-a salvat viața corsetul. Isabella mi-a zis că pumnalul lui Lewis Rainey ar fi putut să-mi atingă inima sau plămânii.

– Așa e. Corsetul a făcut o treabă bună, zise Morrigan, uitându-se în oglindă și ducându-și mâna la talie. O să-mi comand și eu unul special. Din metal.

Maisie îmbracă o rochie de un albastru-închis, strânsă pe corp care arăta minunat pe ea. Iar părul ei frumos împletit, împodobit cu șiraguri de perle, îi dădea un aer de regină războinică.

– Ah, mi-am amintit ceva, spuse Maisie uitându-se la Morrigan în oglindă. E adevărat ce am auzit? Ai fost pe terenul de antrenament ca să înveți să tragi cu arma și să te lupți cu sabia?

– Soțul tău vorbește cam mult.

– Soțul meu știe cât de mult îmi iubesc surorile.

– Merg doar dimineața devreme și seara.

– Nu te cert, o asigură Maisie. Doar mă mir că nu mi-ai spus mai devreme.

– Urma să-ți povestesc. Cât de curând. După ce te puneai pe picioare. Aveam de gând să te invit să mă vezi la antrenamente.

Morrigan se așeză lângă ea pe bancă și o luă de mână. O privi cu o expresie fermă și îngrijorată.

– Fiecare dintre noi are un dar, o misiune. Isabella e medic, e vindecător. Tu ești vocea și conștiința rebeliunii. Tu ești cea care le motivează pe celelalte femei. Tu ești cea care ne face să ne gândim și să acceptăm lucrurile așa cum sunt. Iar asta e darul meu.

– Ce anume? Vrei să fii... soldat? Războinic? Întrebă Maisie cu îngrijorare.

– Vreau să fiu competentă. Puternică și iscusită. Timpul o să ne spună ce o să însemne asta.

Îi veniră în minte mii și mii de obiecții, dar preferă să nu spună nimic. Ce drept avea ea să îi spună lui Morrigan ce să facă? Tocmai ea, care încălcase de atâtea ori legile, ea, care luptase pentru drepturile tuturor femeilor de pe scenele rebeliunii? Ea, care continua să scrie și să distribuie argumente împotriva abuzurilor de putere

din partea guvernului. Ea, care o aplaudase pe Morrigan pentru că omorâse un bărbat pe o alee din Edinburgh.

– Sunt sigură că o să faci o treabă excelentă. Abia aștept să vin să te văd la antrenamente!

Morrigan o îmbrățișă și rămaseră așa preț de câteva clipe. Cu câteva luni în urmă, după ce hotărâseră să fugă din oraș, Isabella își spusese că trebuia să devină o mamă pentru ele. Doar că drumul spre castelul Dalmigavie le schimbase viața. Acum erau surori toate trei. Iar legătura dintre ele era prețioasă și indestructibilă.

– Perfect, pentru că deja am învățat câteva mișcări mortale pe care abia aștept să ți le arăt.

Amândouă auziră pașii de pe coridor și se dezlipiră una de cealaltă. Niall intră în cameră, iar Morrigan se ridică de pe bancă.

– Ești gata?

Ochii lui albaștri nu se dezlipiră o clipă de ea, iar Maisie simți cum se înalță sufletul în ea. Dumnezeu, cât de mult îl iubea pe bărbatul acela! Și cât de mult o iubea el pe ea! În timpul convalescenței, prezența lui, atingerea și glasul lui o calmaseră și o făcuseră să creadă că totul avea să fie bine.

– Plec înainte să mă faceți să mă jenez, mormăi Morrigan. Mă duc să-ți păstrez un loc.

Nici unul din ei nu îi răspunse.

– Plec la capelă. Să nu întârziați!

Maisie abia o auzi ieșind pe ușă.

– Arăți minunat!

Rochia aceea albastră fusese făcută special pentru ea, la cererea Isabellei, care îi spusese că nuanța materialului se potrivea de minune cu ochii ei. Maisie se ridică de la măsuta de toaletă, iar Niall o primi în brațele lui. Urmă un sărut tandru și plin de promisiuni, care se sfârși prea curând. Îi prinse chipul între palme și o sărută din nou pe buze, dar zări o sclipire în ochii lui care îi stârni curiozitatea.

– Ce s-a întâmplat?

– Ceremonia e pe punctul de a începe. Ești gata de plecare?

– Pot să merg, dar nu prea repede.

– Nu am de gând să te las să mergi.

Maisie își mușcă buzele ca să-și ascundă zâmbetul, iar el o ridică în brațe cu mare grijă.

– Dacă nu ai grijă, o să mă obișnuiesc să mă duci peste tot în brațe. Sunt sigură că după câteva săptămâni o să-ți fie rușine cu mine.

– Știi prea bine cum zic grecii: întoarce-te cu scutul sau pe scut. Poți să mă consideri scutul tău personal, îi spuse el, ridicând-o puțin mai sus ca să o sărute pe gât. Pe mine n-o să reușești niciodată să mă faci de rușine, cu toate că îmi vin în minte câteva idei ca să-i scandalizăm pe cei din familia ta odată ce ajungem la ceremonie.

– Morrigan e în stare să ne omoare, zise ea, îndreptându-se spre ușă.

– Să încerce. E încă începătoare.

– Mi-a spus că a început să se antreneze.

– Așa este. Se pricepe foarte bine să mânuiască arma. Ținând cont de cât este de concentrată, în scurt timp o să devină o femeie periculoasă, spuse el, oprindu-se pe trepte. Așa că ar fi mai bine să profităm acum de moment.

Următorul lor sărut fu tot o clipă furată, după care Niall începu să coboare treptele cu Maisie în brațe. În ciuda obiecțiilor ei, o purtă pe brațe până în capelă, unde o așeză pe banca din fața altarului.

– Unde e Morrigan? întrebă ea, aruncând o privire în jur.

– Probabil cu Isabella sau cu Cinaed, făcându-i capul calendar.

Era minunat felul în care Cinaed și Niall ajunseseră să o accepte pe Morrigan așa cum era ea, o soră sinceră, amuzantă și iubitoare.

Maisie era atât de fascinată de războinicii Mackintosh și de ceilalți lideri de clan care începură să intre în capelă că nici măcar nu-și dădu seama când Niall se ridică de pe bancă. Când întoarse privirea spre el, simți două perechi de mânuțe îmbrățișând-o de la spate.

Într-o clipită, călători înapoi în trecut, pe casa de pe Leith Street. Își aminti de cele două surori de cinci și șapte ani veșnic împreună, jucându-se, fericite să o întâmpine de fiecare dată când venea în vizită. Le luă de mână și le auzi chicotind.

Auzind din nou aceleași râsete, Maisie simți cum i se umple inima de o bucurie neașteptată.

– Catriona! șopti ea. Oare era aievea? Briana! Voi sunteți?

Nici măcar nu apucă să le rostească numele că deja simți lacrimi în ochi. Își deschise brațele, iar fetele ocoliră banca, sărind în brațele ei.

O apucară pe după gât, iar Maisie le sărută obrazii. Erau acolo, iar Niall știuse de când venise după ea în cameră. Acum începu să înțeleagă totul.

– Mi-a fost dor de voi. Dumnezeu, nici nu știți cât de dor mi-a fost de voi, ingerașii mei!

Maisie îl zări pe Niall pe deasupra capetelor celor două fetițe.

– Cum? Cum ai reușit să faci asta? Când... când au ajuns?

Cineva se strecură pe scaunul de lângă ea.

– În dimineața asta. Au venit cu mine și cu soacra mea.

Maisie simți cum îi sare inima din piept și nu mai reuși să-și găsească vorbele blocate în gât. Șase luni. Trecuseră șase luni de când Fiona fusese luată de lângă ei. Maisie mângâie obrazul prietenei sale, o îmbrățișă, se dezlipi de ea și o apucă de umeri, uitându-se în ochii ei ca să se asigure că era aievea. Începu să plângă în hohote.

– Ești aici, spuse ea în cele din urmă. Îi șterse apoi lacrimile de pe chip, iar Fiona făcu la fel. Ești bine?

Fiona încuviință din cap, cu toate că părea slăbită, iar focul din privirea ei nu mai ardea atât de tare. Maisie avea o mulțime de întrebări pentru ea, dar le avea pe cele mici în poală și își dădu seama că erau lucruri pe care Fiona ar fi preferat să nu le împărtășească cu fiicele ei.

– Când ai ajuns? o întreabă Maisie, spunându-și că era o întrebare pe care putea să o pună.

– Azi. În dimineața asta. Am venit împreună cu...

Brusc, capela răsună de cântecul cimpoiului. Toată lumea se ridica în picioare și se întoarse cu fața spre ușă, spre Cinaed și Isabella.

Niall veni lângă Maisie și își odihni mâna pe spatele ei, după care o sărută pe frunte. Morrigan se așeză lângă Fiona, iar cele două femei se salutară în șoaptă.

Maisie simți un nod în gât, de fericire, la gândul că îi avea aproape pe toți cei dragi. Pe Niall, pe Fiona și pe fiicele ei, pe Morrigan. Își îndreptă apoi privirea spre Isabella și Cinaed. Formau o pereche superbă. Cei doi pășiră spre episcop.

– Sunt atât de fericit! îi șopti Niall la ureche.

Maisie ridică privirea spre chipul frumos al soțului ei.

— Și eu. Suntem alături de ai noștri. Suntem cu toții aici.

Înainte ca episcopul să-și înceapă predica, Fiona se dădu mai aproape de ea și îi șopti ce încercase să-i spună mai devreme.

— Am venit împreună cu regina Caroline.

Capitolul 36

Nimeni nu băgă de seamă când intră în capelă, exact cum își propusese Caroline. Toate privirile erau îndreptate spre cuplul din fața altarului.

Flancată de o parte și de cealaltă de războinici Mackintosh, regina rămase în spatele capelei ticsite de oameni, urmărind schimbul de jurăminte și binecuvântări. Lua parte la nunta propriului fiu. Reușise să ajungă la nunta lui Cinaed. Era acolo și, cu toate acestea, parcă nu-i venea să creadă. Trăia un vis. În toți acești ani, încercase și se rugase pentru o reuniune, însă în zadar. Până acum.

Aruncă o privire pe deasupra capetelor oaspeților spre bărbatul înalt de lângă episcop.

Fiul ei. Cinaed. Fiul Scoției.

Cu toate că ea trăise o viață întreagă în lanțuri, fiul ei era liber. Fusese obligată să se căsătorească pentru a le face altora pe plac, dar Cinaed era liber a se căsători cu cine își dorea.

Era o fată minunată, își spusese Caroline. Isabella Murray Drummond. O femeie văduvă. Medic școlit. Slavă Domnului, o femeie capabilă! Un adevărat inamic al coroanei – o mare onoare în ochii reginei.

Isabella era o femeie curajoasă, demnă și cu convingeri puternice. O femeie mai bună decât ar fi putut ea însăși să aleagă pentru Cinaed. Cu toate că ea nu ar fi încercat niciodată să facă asta. Nu și-ar fi obligat niciodată fiul să se însoare pentru putere, pentru poziție sau pentru o alianță politică. Niciodată. Nu i-ar fi făcut niciodată lui Cinaed ce i se făcuse.

Începură să o usture ochii din cauze lacrimilor nevărsate când Cinaed se aplecă să-și sărute soția, după care toată lumea începu să chiuie, iar cimpoaiele începură din nou să răsună.

Caroline ieși din capelă înainte să o vadă cineva. Zidul ei scoțian de protecție o ținu bine ascunsă până ce Searc o prinse din urmă.

- Maiestate, vă conduc în biroul lordului, îi sugeră el. E cel mai potrivit loc.

Caroline încuviință și se îndreptă spre camera de lângă capelă.

- Nu uita ce ți-am spus!

- Sigur, doamnă. Cinaed o să vină singur, fără nimeni altcineva.

- Fără nimeni altcineva, repetă ea, iar Searc făcu un pas în spate, închizând ușa după el.

Biroul lui Lachlan. Un zid, atât o mai despărțea de fiul ei. Nu mai fusese niciodată atât de aproape de el, la doar câțiva pași. Cu toate acestea, trăia cu teama că fiul ei nu voia să aibă de-a face cu ea.

Se apropie de focul care ardea în șemineu. Ajunsese, în cele din urmă, la castelul Dalmigavie. Alături de fiul ei. După atâția ani, aveau să se reunească. După atâția kilometri distanță. Toate îndoielile, temerile și minciunile pe care le inventase și le răspândise soțul ei ticălos de-a lungul anilor pluteau în jurul ei, ca niște spirite meschine și nocive.

Caroline știa deja că urma să fie chemată la Londra unde avea să fie judecată în fața parlamentului pe motiv de adulter, pe baza unor dovezi și acuzații false fabricate de bărbatul care o luase drept amantă chiar pe propria ei cameristă. Bărbatul care nici măcar o clipă în viața lui nu-i arătase o fărâma de afecțiune sau de respect, nici măcar în public, în ziua nunții. Bărbatul care continua să trăiască în lux și opulență, bucurându-se de toate excesele. Un bărbat care se intitula regele Angliei.

Nu îi era teamă de proces. Știa că avea alături poporul britanic, scoțian și irlandez. Știau toți ce fel de om era Prinny. Mai devreme sau mai târziu, Henry Brougham avea să dezmință acele așa-zise dovezi, iar regele avea să renunțe la procedurile de divorț.

Focul trosni în șemineu, trezind-o la realitate. Nu venise până acolo ca să cugete la căsnicia sa dezastruoasă. Nici nu voia să se gândească la pedeapsa pe care o merita Owen Woelk pentru faptul că o trădase. Cel puțin nu astăzi. Lachlan Mackintosh avea să se ocupe de escrocul acela. Și era convinsă că Lewis Rainey, cel care înjunghiasse o tânără curajoasă, urma să aibă o soartă mai nemiloasă decât moartea. Doar că acea zi nu era momentul potrivit pentru astfel de gânduri.

Caroline venise până acolo ca să-și vadă fiul.

Fiul. Anii nu fuseseră blânzi cu ea. Îmbătrânise. Nu mai era aceeași femeie ca în copilăria lui Cinaed. Trecuseră douăzeci și șase de ani de atunci. Iar acum, când venise clipa cea mare, îi era teamă de ce avea să fie.

Cineva bătu la ușă, iar Caroline se întoarse. Regina Angliei, Scoției și Irlandei își duse mâna tremurătoare la abdomen și îl invită să intre.

Cinaed James Stuart păși în birou, iar Caroline fu luată pe nepregătite. Față-n față cu scoțianul acela înalt și chipeș, nu-și putu lua ochii de la ochii lui mari și albaștri. Ochii fiului ei.

Cinaed făcu o plecăciune.

– Maiestate.

Cât de formal, își zise Caroline.

– Eu și soția mea abia acum am aflat de sosirea dumneavoastră. Dacă am fi știut, v-am fi prezentat și...

– Am preferat să nu fiu prezentată și nici nu am vrut să vă deranjez ceremonia. Nu am venit pentru ei.

Cinaed rămase lipit de ușă, iar Caroline se întrebă dacă încerca să se hotărască dacă să plece sau să rămână.

– Chiar și așa, doamnă, aș dori să vă mulțumesc în numele meu, în numele locotenentului Campbell și al familiilor noastre.

– Da. Doamna Johnston. Fiona. Din păcate, a fost victima unei situații nefericite, răspunse Caroline, spunându-și că astfel avea să se desfășoare discuția lor. Nu avea să fie o reuniune sentimentală între o mamă și fiul ei. În ochii lui, era o străină. În plus, aveau alte subiecte de discutat. Locotenentul Campbell e un om bun. I-am făgăduit că o să fac tot posibilul să o pun pe sora lui în libertate, iar el, la rândul lui, și-a ținut promisiunea.

– Doar că ați făcut mai mult decât atât. Ați reunit-o cu ficele ei.

– Ce mamă nu ar face-o? întrebă ea cu vocea plină de emoție. De îndată ce am văzut-o, i-am recunoscut durerea și mi-am dat seama că singura ei șansă de a-și reveni e să-și strângă copiii în brațe. Caroline simți cum îi sare inima din piept când Cinaed mai făcu un pas spre ea. Încă departe, dar îndeajuns de aproape cât să-i dea speranțe. Înțeleg că locotenentul Campbell face acum parte din familia ta.

– Așa este. Este cumnatul meu.

- O alăturare excelentă. Tu ești stăpân pe mare, dar experiența militară și cunoștințele lui Campbell pe uscat se pot dovedi cât se poate de valoroase pentru tine.

Cinaed se uită lung la ea.

- Credeți că urmează un război?

- Cred că poporul a început deja să se ridice împotriva lor.

- Înțeleg motivația de a porni la luptă când poporul este persecutat și oprimat. Dar care este motivația dumneavoastră, Maiestate? Ce vreți să obțineți din povestea asta?

- „Ce-mi doresc eu? Îmi doresc să te văd rege. Vreau să te văd adjudicându-ți tronul care a aparținut cândva străstrăbunicului tău și care acum ar trebui să fie al tău. Vreau să îl văd pe Prinny decăzut de pe tronul pe care nu l-a meritat niciodată.”

Ar fi putut să-i înșiruie o mulțime de motive. Dar preferă să nu o facă pentru că, deși fusese nevoită să o facă de la distanță, Caroline ajunsese să-și cunoască bine fiul. Știa că Cinaed era loial poporului său. Știa că în pieptul lui bătea o inimă cinstită și demnă de laudă. Și mai știa că fiul ei nu visa să devină rege.

Își strânse mâinile, vorbind în propria sa apărare.

- Eu sunt regina poporului. Visez să eliberăm Scoția, nordul Scoției, Irlanda și Anglia, astfel încât oamenii să nu mai fie atacați pe străzi de soldații guvernului. Visez la o țară în care nimeni să nu mai sufere din cauza unui rege și a unui parlament care nu se dau în lături de la nimic ca să-i dezbrace de dreptul lor din naștere, de la Dumnezeu. Se uită lung la chipul lui, vrând să-i demonstreze că nu se prefăcea. Tot ce îi spusese era din inimă. Îmi doresc ce e mai bine pentru popor. Și cred că tu și Campbell sunteți cei care pot schimba destinul națiunii noastre.

Cinaed mai făcu un pas spre ea și, pentru prima oară, Caroline simți că putea din nou să respire. Zidurile acelea începură să se zdruncine, iar anii să se risipească. Își aminti de ziua aceea în care fusese nevoită să se despartă de fiul ei.

Se așază pe marginea unui scaun și îi șopti, cu inima plină de îndoieli:

- Spune-mi un singur lucru. Îți mai aduci aminte de mine?

Cinaed se uită lung la ea.

- Da... mamă.

În atenția Maiestății Sale, Regele, din mâna onorabilului
viconte de Sidmouth

Sir,

Tocmai am primit o scrisoare din partea lui Sir Rupert Burney trimisă din Inverness. Cei pe care i-am infiltrat în grupul reginei ne-au trădat. Amândoi au fost prinși de gloata din Highland, iar acum sunt la mâna lor. În clipa de față, nu ne interesează ce o să se întâmple cu ei.

Cinaed Mackintosh, cel numit Fiul Scoției, încă este în libertate și încearcă să câștige sprijinul liderilor clanurilor nemulțumite, cei care nu au fost încă deposezați de influența și de pământurile lor. Mai mult decât atât, nu am reușit să oprim întâlnirea dintre Mackintosh și fosta prințesă de Wales, aceasta reușind astfel să-și adjudece dreptul la tronul Marii Britanii, cu toate că nu are temeii.

Consecințele acestei întâlniri ne pun într-o situație dificilă. Siguranța națiunii noastre și a monarhiei sunt puse sub semnul întrebării.

Ministerul de Interne pregătește deja propuneri cu planul de acțiune. Totuși, între timp, este esențial să mobilizăm forțele militare pentru a-i nimici pe acest Fiu al Scoției și pe toți trădătorii care o să sară în apărarea lui, cu scopul de a-l ajuta să construiască o armată împotriva Maiestății Sale și împotriva guvernului Marii Britanii. Trebuie să fim pregătiți să zdrobim rebeliunea din fașă. Dacă nu reușim să o facem, fără doar și poate, o să fim nevoiți să pornim la război.

Al dumneavoastră servitor loial

Nota autorilor

Iată-ne ajunși la finalul cărții *Giuvaierul scoțian*, cea de-a doua parte a seriei Royal Highlander. Acelora dintre voi care au citit deja povestea lui Cinaed și a Isabellei din Highland Crown acest roman le-a oferit o nouă ocazie de a se întâlni cu aceste personaje.

Următoarea carte vă va aduce povestea lui Morrigan. Și în acel roman vă veți reîntâlni cu Cinaed și Isabella, dar și cu Niall și Maisie, pe măsură ce viețile lor vor deveni și mai implicate în lupta socială și politică a unei națiuni în căutarea identității.

Timp de aproape trei decenii, noi (sub numele May McGoldrick) am scris o ficțiune care ne-a dat ocazia să răsfoim paginile cărților de istorie. În seria Royal Highlander am urmat aceeași cale. O mare parte din cele descrise în această serie are la bază evenimente și oameni adevărați.

Prințesa Caroline Amelia Elizabeth de Brunswick-Wolfenbüttele, care avea să devină regina Angliei, este o figură istorică adevărată. Căsătoria sa cu vărul ei (viitorul prinț regent, care a devenit, în cele din urmă, regele George al IV-lea) i-a pricinuit multă suferință, iar lui i-a adus un dezastru financiar. După căsătoria lor, timp de zeci de ani, George a ales să ducă o campanie de denigrare, cu scopul de a o discredita și de a o distruge. Astfel au ajuns viața și personalitatea ei să fie descrise în istoria britanică. După cum bine știm, istoria este scrisă de învingători. Totuși, pentru noi și pentru mulți alții, Caroline a fost regina poporului, așa că am simțit nevoia să îi repovestim viața.

În *Giuvaierul scoțian* ați citit despre multe proteste. După sfârșitul războaielor napoleoniene, Anglia și Scoția au fost marcate de lupte sociale din cauza inegalităților economice și a legilor nedrepte. Guvernul britanic a răspuns cu măsuri grele și legi din ce în ce mai represive, care au transformat adunările publice în infracțiuni, iar dreptul la exprimare în instigare la protest. Conspirația Cato Street

a fost, de fapt, un efort de îngrădire din partea autorităților britanice, iar notorietatea cazului a ajutat la justificarea legilor care răpeau drepturile cetățenilor. Peterloo, la care facem referire în roman, a fost, de asemenea, un eveniment real. În Manchester, 60 000 de oameni protestau pașnic când forțele guvernamentale i-au atacat, ucigând și rănind zeci de cetățeni nevinovați. Ziarele l-au numit Masacrul de la Peterloo în ciuda eforturilor guvernului de suprimare a informațiilor despre acest eveniment.

Imediat după acel scandal, Mary Fields, care a fost grav rănită în Masacrul de la Peterloo, a fondat în Manchester Societatea pentru Reformă Feministă. În scurt timp, astfel de mișcări (precum cele conduse de Maisie și Fiona) au apărut și în alte sate sau orașe. Mulți le consideră pe aceste femei adevăratele inițiatoare ale Mișcării sufragetelor.

În *Highland Sword* vom continua să împletim ficțiunea și istoria, în încercarea de a vă capta interesul. Așa că rămâneți alături de noi!

Mulți dintre voi știu că am muncit din greu să creăm o lume vastă și interconectată de povești care se întinde de-a lungul mai multor secole, de la Highland din epoca medievală până la epoca georgiană, cea a regentei și epoca victoriană din Anglia și Scoția. Dacă sunteți curioși să aflați mai multe, site-ul nostru e o sursă perfectă de informații.

În calitate de autori, apreciem feedbackul vostru. Pentru voi scriem poveștile. Suntem nerăbdători să aflăm ce v-a plăcut și chiar ce nu v-a plăcut. Vrem să fim mai buni, așa că vă rugăm să ne ajutați să scriem povești pe care să le prețuiți și pe care să le recomandați prietenilor voștri.

Vă invităm să accesați website-ul www.MayMcGoldrick.com pentru a afla noutăți și să ne scrieți pe May@MayMcGoldrick.com.

Nu în ultimul rând, dacă v-a făcut plăcere să citiți *Giuvaierul scoțian*, vă invităm să ne lăsați o recenzie și să ne recomandați prietenilor voștri. Vă mulțumim pentru sprijin!

Să fiți sănătoși și liniștiți!

Nikoo și Jim McGoldrick,
sub numele May McGoldrick